Ann Downer

WYCCA
și oul magic

Ann Downer

WYCCA
şi oul magic

Lui Ed, cu dragoste, pentru că a crezut mereu că Wycca îşi va croi drum din imaginaţia mea până în paginile cărţii, cu toţi solzii întregi şi cu magia intactă, şi pentru Bennet, care şi-a împărţit cu generozitate primele sale luni de viaţă cu munca la această carte, fără să se plângă mai deloc.

Cuprins

Pierdută în timp
Theodora, zisă Dodo
Vrăjitorul din Piaţa Harvard
La ce e bun un wyvern?
Meşteşugul uitat al Ademenirii
Un înlocuitor perfect pentru ochiul de triton
Cu lipici pentru necazuri
Un noroc cu ghinion
Cu un dragon în cadă
Înca un mod prin care poţi ademeni un wyvern
Lapte cu ciocolată
Atuul unui vrăjitor
Pune-ţi o dorinţă
Mikko se îndrăceşte
Salvarea
Ascunzătoarea
Cum să hrăneşti şi să îngrijeşti un pui de wyvern
Capcana
În ghearele lui Kobold
Unde este Wycca
Insula lui Gwynlyn

1
Pierdută în timp

La fel cum o pisică îşi caută un loc tăinuit atunci când se apropie ceasul să îşi aducă pe lume pisoiaşii, tot aşa şi o viitoare mămică de dragon wyvern trebuie să caute un loc tainic unde să îşi depună oul.

Wycca inspectase deja mai multe încăperi din castel, dar, una câte una, le respinsese pe toate. Ba o cameră era supărător de caldă, ba alta era prea expusă la curenţii de aer; o a treia mirosea a mucegai, alta era prea aproape de băi; cât despre ultima, aceea se găsea în vecinătatea încăperii în care dormea valetul regelui, care avea neplăcutul obicei de a sforăi.

Wycca oftă din toţi rărunchii, căci toate acestea erau mult prea solicitante pentru un wyvern aflat într-o stare delicată. Se ridică apoi în zbor pe cornişa ei de pe metererezele castelului, făcând tot posibilul să treacă neobservată câtă vreme avea să se delecteze cu o baie de soare.

Curtenii din grădina de dedesubt erau adunaţi lângă fântână, în jurul unui cântăreţ din lăută, şi nu păreau să bage de seamă noua decoraţie în formă de dragon care tocmai se adăugase pe metereze, undeva, deasupra capetelor lor.

Wycca îşi încorda ghearele şi purcese să îşi facă manichiura pe îndelete, în stilul pisicesc. Se aşezase comod între cornişe, fiind cam de aceeaşi înălţime cu dragonii de piatră care decorau zidul şi a căror îndatorire era să lase apa de ploaie de pe acoperiş să se scurgă prin boturile lor căscate. Wycca, eroina noastră, era un dragon de talie mică, cu un căpşor fin şi delicat, cu cioc de vultur şi cu patru picioare. Indiferent de ce au de comentat vechile poveşti medievale şi dicţionarele din zilele noastre pe această temă, wyvernii chiar au două labe în partea din faţă a trupului şi două în cea din spate şi o pereche de aripi puternice, alcătuite din membrane, foarte asemănătoare cu cele ale unui liliac. Dintre toţi dragonii, wyvernii aduc cel

mai mult cu neamul pisicilor prin agilitate, inteligenţă, temperament şi orgoliu şi, tot ca o pisică, Wycca avea ochi migdalaţi, de felină, gheruţe retractile şi un tors profund şi melodios.

Vânătoarea unui cuib debutase promiţător în dimineaţa aceea, căci Wycca descoperise ascuns în spatele unei tapiserii din capela reginei un cufăr mic plin cu cărţi de rugăciune pe jumătate roase de carii. Paginile lor ar fi alcătuit un cuib moale şi plăcut şi chiar mica biserică era caldă, uscată, liniştită şi complet nefolosită, pentru că muritorii o lăsaseră de multă vreme în grija şoarecilor şi a liliecilor.

Tocmai plănuia plină de mulţumire cum avea să îşi căptuşească cuibul - cu pânze proaspete de păianjen, puf de cucuvea tânără, poate şi câteva fire aurii din peria prinţesei - când în capelă intrară câţiva muncitori care se apucară fără întârziere să azvârle afară mobilele vechi.

Regele cel bătrân de abia se recăsătorise, iar noua lui regină era tânără, franţuzoaică şi, pe deasupra, evlavioasă!

Cineva îşi amintise de capela părăsită, aşa că acum aceasta trebuia să fie măturată, văruită şi fumigată. Cufărul acela atât de promiţător fu primul lucru care luă drumul spre focul înteţit în mijlocul curţii. Wycca se ascunse în balconul corului şi privi cum stranele minunat sculptate ale călugărilor se prefăceau în scrum una câte una.

Hm, acum trebuia să o ia de la capăt cu căutările!

Ar fi existat, desigur, şi o cale mai lesnicioasă. Stăpânul ei, Gideon, era vrăjitorul personal al regelui, iar apartamentele lui erau călduroase, uscate şi liniştite. Gideon ştia că ei îi sosise vremea să facă un ou, aşa că aşezase un paravan pliant în jurul locului ei favorit de culcare şi, pe deasupra, îi administra după fiecare masă câte o doză sănătoasă de ulei de lebădă.

Cel mai uşor ar fi fost să sfâşie o pernă sau două, să căptuşească grămada de fulgi cu nişte mustăţi de şoricel şi aripi de fluture şi cu asta ar fi încheiat povestea.

Dar Wycca avea şi ea mândria ei!

Un cuib nu trebuia să îţi pice din cer, ci se cerea căutat cu de-amănuntul, descoperit prin puterea inteligenţei... şi, mai ales, ţinut secret faţă de toata lumea, în primul rând faţă de vrăjitori! Chiar şi faţă de propriul vrăjitor!

Astrul zilei se ascunse după un nor, dând semn că vremea de stat la soare pe metereze se cam încheiase.

Wycca îşi dădu cu greu ghes să se mişte de acolo, căci oul o făcea să se simtă stângace şi îl mai şi simţea mişcând în timp ce se chinuia să se ridice. Se simţea copleşită de nevoia imperativă de a sfâşia şi de a săpa ceva! Era clar, trebuia să îşi facă cuibul neîntârziat! Dar unde?

Îşi luă zborul - dacă sunteţi de părere că o planare legănată şi greoaie s-ar putea numi „zbor” - până la zidul ruinat din fundul grădinii, singurul care mai amintea de un castel vechi de când lumea, dărămat cu mai mult de un veac înainte, în timpul unui asediu.

Tocmai îşi revărsa ceva din furia imperativă de a-şi face cuib, scurmând cu ghearele o gaură adâncă printre dovleci când... dădu de ea.

În prima clipă crezu că ajunsese să râcâie zidul cel vechi, dar aceea nu era piatra. Nu era nici ţărână, nici foc, nici gheaţă şi nici aer, nici o altă materie pe care Wycca să o fi cunoscut. Cu excepţia uneia. Ea se aşeză pe labele din spate şi, de uimită ce era, răsuflă zgomotos.

Părea să fie o vrajă!

Stăpânul ei îşi ţinea toate vrăjile închise bine sub dopuri de plută, în flacoane şi retorte, şi le lăsa să iasă doar când luna era în descreştere, iar vântul potrivit şi, chiar şi atunci, numai câteva picături, amestecate într-o mixtură de vin de orz şi cenuşă, până ce erau tocmai potrivite să alunge demoni sau să atragă wyverni.

Dar vraja aceasta nu văzuse niciodată cum arată un flacon pe dinăuntru. Era nestăpânită, puternică şi impetuoasă. Se căscă dintr-odată şi era acum mai mare decât cel mai mare dintre dovleci, mai mare chiar şi decât Wycca. Mijlocul îi tremura uşurel, la fel cum vibrează aerul încins din zilele de vară pe acoperişuri; era argintie şi scotea un murmur monoton.

Wycca simţea că o atrage la fel de tare cum cornul lunii atrage marea înainte de flux.

Brusc, ea ştiu precis unde avea să îşi facă cuibul. Îşi întinse gâtul încetişor, până când vârful ciocului sparse suprafaţa licăritoare şi neîmblânzită.

Se auzi un clipocit şi un sunet de parcă cineva ar fi atins coarda unei harpe şi, cam în timpul care i-ar trebui inimii pentru o singură bătaie, Wycca se trezi dintr-odată în cu totul şi cu totul altă parte.

Nu mai rămăsese nimic în stratul cu dovleci, numai nişte lujeri încâlciţi şi o pată întunecată de ţărână cu urme de gheruţe.

Când Wycca nu se arătă la cină, Gideon nu se îngrijoră prea mult. Era obiceiul ei să tândălească pe afară atunci când o chema, aşa încât apariţia ei, când catadicsea în sfârşit să se arate, să pară că fusese numai şi numai ideea ei. „La urma urmelor, avea ea aerul că îi spune, pe când se încovriga pe covoraşul din faţa căminului, numai câinii şi alte creaturi fără minte vin atunci când le fluieri.”

Dar când începu să se lase întunericul şi ea tot nu se întorsese, Gideon începu să se îngrijoreze. Spera că prostuţa creatură nu rămăsese prinsă în vreo crăpătură dintr-o criptă sau, şi mai rău, în porumbar! Dar, mai mult decât orice, spera că nu i-o luase cineva! Chiar şi un wyvern ademenit prin meşteşug vrăjitoresc, căruia i se dăduse o zgardă de aur şi un nume, tot o creatură magică rămânea!

Wycca ar fi putut fi o armă de temut împotriva lui Gideon dacă, ajungând pe mâna inamicilor lui, aceştia ar fi întors-o împotriva propriului vrăjitor. Dacă ar fi ajuns pe mâna lui Kobold, de exemplu. Gideon şi Kobold crescuseră împreună şi, când împliniseră şaisprezece ani, deveniseră ucenici ai vrăjitorului personal al regelui. Amândoi tinerii erau bine văzuţi la curte şi, atunci când bătrânul vrăjitor se retrăsese la ţară ca să crească albine, cei doi tineri jinduiră să obţină slujba de vrăjitor regal.

În cele din urmă, regele îi acordase lui Gideon titlul şi bagheta, iar Kobold se văzu nevoit să aleagă dificila carieră de vrăjitor itinerant, pornind în turnee pe la curţile unor conţi de mâna a treia şi ale unor războinici uitaţi de toată lumea.

Din nefericire, în acest fel Kobold avusese suficient timp să îşi rumege ranchiuna şi să îşi ascută îndemânarea de a ademeni demoni de mică importanţă din clasele inferioare.

Pe aceştia obişnuia el să îi trimită la castel pentru a-l spiona pe Gideon. Dacă Wycca dispăruse, îşi spunea în sinea lui Gideon, Kobold avea să afle despre asta foarte curând. Şi, dacă i s-ar fi oferit vreo ocazie de a-şi da frâu liber mâniei şi de a-şi pune în practică planurile de răzbunare, el nu ar fi şovăit câtuşi de puţin să o facă.

Gideon îşi aruncă mantia pe umeri şi ieşi să o caute pe Wycca.

Îşi începu căutarea în locurile în care îi plăcea ei cel mai mult să se ascundă. Nu, nu era ocupată să bea zer în lăptărie şi nici nu trăgea un pui de somn lângă focul din spălătorie, unde lenjeria era pusă la uscat. Nici nu era la vânătoare de broaşte printre crinii din şanţul castelului, nu necăjea şoimii închişi în coliviile lor agăţate la înălţime şi nici nu se scălda în praful din arena în care se organizau turnirurile.

Tocmai stătea întins pe burtă şi încerca să arunce o privire pe sub porumbar, când în urechi îi răsună o voce mieroasă:

– Gideon, ai pierdut ceva?

El se trase de sub porumbar, scuturându-şi de pe mantie fulgii şi găinaţurile uscate de porumbel. În picioare, nu departe de locul în care se afla el, stătea Febrys, una dintre doamnele de onoare ale reginei şi în acelaşi timp unul dintre demonii trimişi de Kobold ca să îl iscodească.

Purta o rochie de brocart albastru cu auriu, avea tenul alb şi ar fi putut trece cu uşurinţă drept frumoasă dacă nu ar fi fost atât de neobişnuit de palidă: părul blond care se iţea de sub boneta de bumbac era mai degrabă alb decât

auriu, iar ochii ei aveau culoarea norilor reflectaţi într-un lac.

Lumina slabă a apusului care cădea peste brocartul argintiu îi dădea un aer chiar şi mai fantomatic, de parcă Kobold ar fi alcătuit-o din razele îngheţate ale lunii şi din praf. Ceea ce probabil că şi făcuse, îi trecu prin cap lui Gideon.

– Mi s-a părut că văd o vulpe strecurându-se sub coteţul porumbeilor, îi spuse el.

Ea îl măsură din cap până-n picioare, cam aşa cum o bufniţă măsoară un şoricel.

– O vulpe? Dar atunci de ce nu îţi trimiţi wyvernul după ea? De ce să te murdăreşti tu, când el ar putea să te scutească de efort?

Vocea ei era plină de dulceaţă, dar îi amintea lui Gideon de mierea cu care bucătarul se silea să acopere gustul cărnii stricate.

El izbucni în râs, iar Febrys tresări şi se dădu înapoi, căci râsul este unul dintre cele mai puternice talismane împotriva demonilor.

– Ce spui?! Să trimit wyvernul să prindă o vulpe? Dar asta ar stârni o larmă îngrozitoare şi ceva îmi spune că noua noastră regină nu s-ar bucura să vadă că rugăciunile ei de seară sunt întrerupte într-un mod atât de zgomotos. Şi, oricum, nu era nici o vulpe, probabil că mi s-a năzărit. Dar bineînţeles că poţi să verifici şi singură, făcu el arătând cu braţul spre porumbar.

Dar Febrys strâmbă din nas.

– Dar se înţelege de la sine că te cred pe cuvânt, Gideon, îi răspunse ea, întorcându-se pe călcâie şi traversând curtea.

Gideon o privi cum se îndepărta. Ştia prea bine că nu reuşise să o păcălească şi că acum ea avea să se ducă direct la Kobold. Nu mai era timp de pierdut, aşa că el se îndreptă în grabă spre încăperile sale.

Instrumentul cu ajutorul căruia putea fi ademenit un wyvern era grozav de complicat, şi unui vrăjitor care lucra singur i-ar fi trebuit aproape toată noaptea ca să îl pună la

punct. Dar dacă ar fi lucrat fără zăbavă, totul ar fi fost gata cam cu un ceas înainte de venirea zorilor, adică exact atunci când vrăjile de ademenire sunt mai puternice.

Gideon o luă pe o scurtătura prin grădina de zarzavat şi atunci dădu cu ochii de lucirea nepământească venind din stratul cu dovleci.

Simţi o împunsătură în inimă. Nu încăpea nici o îndoială, urmele de gheare din ţărână erau ale ei. Şi nu încăpea îndoială nici în legătură cu cercul voalat de lumină, cu irizări ca de ulei, care vuia şi bâzâia de parcă un titirez colorat s-ar fi învârtit de zor în locul acela.

Se lăsă pe vine lângă stratul cu dovleci şi scăpă un geamăt. Wycca trecuse printr-o gaură de vierme, ceva ca un fel de vizuină magică de iepure care te ducea cât ai clipi din ochi spre un alt „Undeva" şi, ceea ce era cel mai rău, spre un alt „Cândva".

Tocmai se pregătea să îşi treacă mâna prin gaura de vierme, când se opri brusc. Nu ar fi fost de nici un folos să dea buzna nepregătit pe urmele ei. Se întoarse în încăperile lui şi petrecu o oră întreagă punându-şi în ordine şi la loc sigur creuzetele şi tomurile, sub cheie şi sub vrajă.

Wycca nici că şi-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit ca să îşi ia tălpăşiţa. Gideon tocmai primise însărcinarea de a judeca întrecerile de zbor ale dragonilor juniori, mai trebuia să împace o dispută veche dintre muritori şi troli în legătură cu dreptul de extracţie din nişte mine, să găzduiască un mare banchet pentru înalţii demnitari trimişi de pitici şi să prezideze noua sesiune a înalţilor Membri ai Breslei Vrăjitorilor.

Abia dacă mai avea vreme pentru propriile cercetări pe tema genealogiei demonilor sau să lucreze la perfecţionarea noului antidot universal - căci ultima doză îl făcuse pe degustătorul mâncărurilor pregătite pentru rege să fie imponderabil vreme de o săptămână întreagă!

Acum începea Gideon să înţeleagă de ce predecesorul lui alesese să se retragă la ţară ca să se îngrijească de albine!

Pe o poliţă aşezată la înălţime stătea încolăcit un şarpe cu două capete şi, lângă el, sub un clopot de sticlă, flacăra de un albastru rece ardea fără aer şi fără vreun alt gaz. Aceştia erau apropiaţii lui Gideon, şarpele Ourobouros, la fel de bătrân ca timpul, şi Ignus, o flacără domesticită şi grozav de inteligentă.

Gideon se opri un moment din pregătirea sacului pe care avea să îl ia cu el, ridică clopotul de sticlă, aşeză alături o mică pungă de bani veche şi goală şi şuieră încetişor. Ignus pluti în jos de pe poliţa lui şi intră în punguţă, şi Gideon se grăbi să îi strângă băierile şi să o vâre în buzunar.

Apoi întinse mâna după Ouroboros. Şarpele se lăsă să alunece de-a lungul braţului stăpânului său şi i se încolăci sub mâneca tunicii. O gaură mică din cusătură, acolo unde mâneca era prinsă de umăr, îl lăsa pe şarpe să privească afară.

Ultimul lucru pe care îl mai făcu Gideon fu să scrie un bilet în care să îi explice regelui motivul subitei lui dispariţii.

Strică două foi de hârtie înainte să găsească o scuză acceptabilă: pretexta că tocmai ar fi primit o convocare urgentă pentru o reuniune a Breslei Adepţilor Artelor Vrăjitoreşti.

Fără îndoială, Kobold avea să găsească scuza de-a dreptul patetică, dar, până atunci, Gideon spera că el se va fi întors deja, cu Wycca în tolbă, la timp ca să împiedice orice încercare a lui Kobold de a-i sufla slujba de vrăjitor regal.

Împături cu măiestrie hârtia în forma unui porumbel, şopti deasupra ei câteva cuvinte în latina vrăjitorească şi privi apoi cum pasărea de hârtie dă din aripi spre castel şi cum intră printr-o fereastră de la camera regelui.

Apoi eliberă tritonii şi lăsă afară, lângă uşă, o farfurioară cu lapte smântânit pentru cazul în care Wycca nu ar fi trecut totuşi prin gaura de vierme.

– Zăvorăşte-te! îi porunci Gideon uşii şi, pe când, ascultător, zăvorul se trăgea singur, el îşi aburcă sacul pe umăr şi porni înapoi spre stratul cu dovleci.

2
Theodora zisă Dodo

– Dar eu de ce nu pot să vin cu tine?

Theodora Oglethorpe stătea aşezată pe marginea patului tatălui ei, cu picioarele strânse după moda lansată de covrigeii *Bretzel.*

Era îmbufnată, dar i se părea cam dificil să stea cu buzele ţuguiate pentru că ar fi vrut în acelaşi timp să îşi admire noii dinţi de vampir făcuţi din plastic în oglinda de deasupra dulapului.

Domnul Oglethorpe împăturea nişte cămăşi în culori ţipătoare şi aranja câteva perechi de şosete sport într-o valiză jerpelită şi atât de bine acoperită cu etichete, încât abia dacă se mai vedea, ici şi colo, pielea roasă de dedesubt. O bandă de un portocaliu ţipător pe care stătea scris cuvântul „CARANTINĂ” încă nu fusese dezlipită de pe ea.

Cei mai mulţi taţi ar fi spus: „Dodo, dar este mult prea periculos” sau „Dodo, eşti prea tânără” sau „Nu ai face decât să stai în drumul tuturor”, dar Domnul Oglethorpe se duse la şifonier, scoase un teanc de tricouri şi de boxeri şi îi răspunse:

– Ei bine, dacă doriţi să aplicaţi pentru un loc în cadrul expediţiei, spuneţi-mi, care este specializarea dumneavostră, domnişoară Oglethorpe? Vorbiţi cumva limba laoţiană?

Theodora clătină din cap.

– Aha! Atunci puteţi instala un cort în zece minute? Şi dacă cortul dumneavoastră este luat de vânt, vă puteţi construi un adăpost din crengi de bambus?

Theodora îşi scoase colţii din plastic şi începu să muşte cuvertura cu ei, cam aşa cum ar fi făcut-o un câine terrier vampir.

– Nu.

– Puteţi să pregătiţi o masă pentru douăzeci de persoane dintr-un ţipar şi un kilogram de orez? Nu pierdeţi din

vedere faptul că va trebui să prindeţi ţiparul chiar dumneavoastră!

Theodora simţi cum faţa i se face roşie ca focul.

– Nu. Dar aş putea să iau amprente în ghips după urmele pe care le găsim, aşa cum m-ai învăţat tu vara trecută, şi aş putea să te ajut să verifici plasele de prins peşte, şi aş putea să cataloghez exemplarele pe care o să le descoperi...

Andy Oglethorpe se aşează pe marginea patului alături de fiica lui. Era înalt şi avea membrele lungi, se vedea că facuse baschet în timpul liceului, aşa ca îi lua din mâna dinţii de vampir şi îi aşeza pe dulap fără sa fie nevoie să se ridice de pe locul unde stătea.

Theodora îşi plimba privirea de la tatăl ei la propria reflectare în oglindă. Chiar şi fără colţii de vampir, tot nu i se părea că ar fi semănat prea mult cu el. Când era mică avusese şi ea părul bălai ca al lui, dar, pe măsură ce crescuse, părul ei se închisese la culoare, aşa că acum mătuşile ei dinspre tată obişnuiau să spună:

– Oh dragă, vezi ce bine seamănă cu cei din familia Greenwood! - adică familia mamei sale - acesta fiind de fapt felul mătuşilor ei de a spune că ea avea părul negru şi ochii căprui ai mamei sale, dar că nu era nici pe departe la fel de drăguţă cum fusese mama ei.

Theodora se îndepărta fără să îşi dea seama şi-şi dădu de pe frunte şuviţele ondulate şi grele.

– Vezi tu, lucrurile stau în felul următor, spuse el luându-i mâinile într-ale ale sale. Abia dacă avem destui bani pentru expediţie, aşa că toţi cei care participă trebuie să ştie să facă cel puţin noua sau zece lucruri folositoare, cum ar fi să repare o osie stricata de la o maşina de teren, să ştie să folosească un radio cu unde scurte, să trateze o muşcătură de şarpe, să joace pocher. Tu eşti incredibil de pricepută la o mulţime de lucruri, Dodo, dar totuşi nu ştii mai mult de... hai să zicem... vreo opt lucruri folositoare!

Theodora simţi că un ultim protest vrea să îi iasa de pe buze, un ultim şi exasperat „Nu e drept!”, dar se sili să îşi înghită cuvintele. În casa familiei Oglethorpe aveai tot

dreptul să te bosumfli, ba chiar şi să ridici vocea, dar era cu totul interzis să te miorlăi.

– Dar Madeleine Silverfern poate să meargă cu tatăl ei, murmură ea.

De îndată ce vorbele îi ieşiră de pe buze, chipului domnului Oglethorpe luă o expresie de încrâncenare. Bărbatul dădu drumul mâinilor fetiţei şi se ridică.

– Ştim amândoi foarte bine cine este tatăl ei, nu-i aşa? Acum du-te să o baţi la cap pe Mikko şi lasă-mă să îmi termin de făcut bagajul.

Theodora se îndreptă târându-şi picioarele spre holul care ducea la bucătărie, acolo unde Mikko pregătea masa.

Mikko ajunsese la ei cu patru ani în urmă, pe când Theodora avea şapte ani, răspunzând unui anunţ pe care domnul Oglethorpe îl dăduse într-un ziar ca să găsească o dădacă.

Ea era „internă”, adică locuia la ei, într-o cameră de lângă bucătărie pe care o împărţea cu Frankie, pisica ei cu ochi albaştri. Mikko avea părul lung, drept şi blond şi ochi negri, migdalaţi. Totuşi, strămoşii ei nu fuseseră japonezi. Numele ei adevărat, pe care Theodora îl ştia pentru că îi găsise permisul de conducere în uscătorul pentru haine, era Michele Kolodney, însă ea le ceruse tuturor să îi spună Mikko.

Totul în legătură cu ea era teribil de misterios, şi dacă te-ai fi străduit să răzbaţi în spatele misterelor, Mikko sau ar fi încercat să schimbe subiectul, sau ar fi oferit o versiune a trecutului ei, care era imposibil să fi fost adevărată.

Pentru că, desigur, nu era posibil să fi fost exmatriculată din colegiu sau să fi călătorit pe un cargobot spre Tahiti, nu vi se pare?

În plus, Theodora era aproape sigură că Mikko îi minţise când le povestise cum se cunoscuseră părinţii ei, că mama ei era pe atunci acrobată la circ şi că se prăbuşise de la trapez şi că tatăl ei fusese doctorul care era aplecat deasupra ei în clipa când ea ieşise din comă. Realitatea era

totuşi că femeia în casă a familiei Oglethorpe chiar putea să execute un dublu flip!

Mai demult, Val, prietena ei, o întrebase pe Theodora dacă nu îi trecuse prin cap că tatăl ei şi Mikko ar fi putut să se îndrăgostească unul de celălalt şi să se căsătorească, întrebare la care, după un lung moment de gândire, Theodora răspunsese că nu, nu credea că aşa ceva ar fi fost posibil. În principal, pentru că nu şi-o putea imagina pe Mikko bând cafea, îmbrăcată într-un vechi halat verde, în loc să o vadă bând ceai îmbrăcată într-un chimono brodat cu cocori şi origami.

Mikko era genul de persoană care putea să facă în jur de o sută de lucruri folositoare. Dacă nu ar fi fost dădacă, se gândea adeseori Theodora, Mikko ar fi putut fi un excelent spion. Acum, de pildă, ea stătea la masă în bucătăria inundată de soare şi pregătea sushi. Purta uniforma ei de lucru, adică pijamaua neagră şi largă şi papucii albi japonezi şi, drept podoabă, o singură brăţară de jad verde şi lăptos care scotea câte un clinchet atunci când se lovea de muchia mesei sau de marginea chiuvetei.

Theodora o privi cum înfăşură feliile de peşte cu orez şi avocado în frunze lucioase de iarbă-de-mare, pe care apoi le tăia rondele şi le aşeza pe un platou de lemn.

De exemplu, să pregătească sushi era numai unul dintre lucrurile folositoare pe care Mikko ştia să le facă.

În plus, mai putea şi să audă prin pereţi. Fără a-şi întoarce capul, ea îi spuse:

– Dodo, probabil că nu a fost cea mai bună strategie. Să aduci vorba despre Silverfish, vreau să spun.

Theodora luă una dintre algele uscate, o ridica şi privi prin ea în lumină.

– Să nu o rupi.

Silverfish era tatăl lui Madelene Silverfern, Malcolm Silverfern, şeful Departamentului de Zoologie de la Universitate, şi, lucru care afecta cel mai mult familia Oglethorpe, era şeful comisiei care acorda posturile la catedră.

După părerea lui Mikko, Silverfish era motivul pentru care tatăl Theodorei nu fusese încă numit profesor titular.

Lucrul pe care îl ştiau cu toţii, dar despre care nimeni nu aducea vorba era că, dacă domnul Oglethorpe nu avea să fie numit în curând profesor titular, el s-ar fi văzut nevoit să îşi găsească o slujba la vreo altă universitate, cel mai probabil într-un alt stat.

Theodora rula foaia de iarbă-de-mare în forma de megafon, o îndrepta spre Mikko şi vorbi în capătul îngust, întrebând:

– Dar dacă tati găseşte în Laos vreun animal necunoscut? Unul despre care nimeni nu ştia că exista?

Mikko îi luă alga din mână şi începu să înfăşoare în ea un alt rulou de sushi.

– Atunci ar putea să îi dea animalului numele tău, îi răspunse ea. *Nu-ştiu-cum-Theodorensis,* de exemplu.

– Dar dacă găseşte ceva mare de tot, nu doar vreo insectă nouă, nu ar fi nemaipomenit? Atunci Silverfish ar fi obligat să îl numească profesor.

– Poate.

Mikko deschise un borcan şi cu beţişoarele chinezeşti ridică din el o felie subţire de ghimbir murat pe care o răsuci cu dexteritate în formă de trandafir.

– Da, s-ar putea, spuse Theodora. Nimeni nu credea că mai sunt animale necunoscute oamenilor de ştiinţă şi totuşi au găsit un soi nou de căprioară în Vietnam, şi chiar şi maimuţica aceea în America de Sud.

– Păi da, tatăl tău ar putea să descopere ceva. Dar asta s-ar putea să schimbe ceva sau s-ar putea să nu schimbe nimic, Dodo.

– Nu ne rămâne decât să sperăm, spuse domnul Oglethorpe din pragul uşii. Mikko, nu ar trebui să te necăjeşti atât de mult. Am fi fost mulţumiţi cu nişte peşte prăjit.

Mikko îşi înclină capul într-o parte, cu ochii la tava de lemn cu eşafodajul complicat de sushi aranjat pe ea. Şi expresia ei era compusă cu aceeaşi grijă, aşa că era de obicei foarte dificil să ghiceşti ce gândea Mikko.

– Mă relaxează, spuse ea. La fel ca atunci când fac origami. Doar că acestea se pot mânca.

După masă, Theodora şi tatăl ei plecară într-o plimbare spre Piaţa Inman ca să mănânce nişte îngheţată la cofetăria Coneheads. Carrie, proprietăreasa, păru surprinsă să îi vadă, dar nu făcu decât să flecărească cu ei despre nimic anume în timp ce spăla cupele de îngheţată.

Cei trei membri ai familiei Oglethorpe veneau adesea pe vremea când mai trăia mama Theodorei, dar după moartea ei Theodora şi tatăl său se ţinuseră multă vreme departe de cofetărie.

Băncile de lemn din vechiul lor colţ de tejghea erau şi acum lucioase de la nenumăraţii clienţi care se aşezaseră şi se ridicaseră de pe ele. Ei îşi mâncară îngheţatele în tăcere, fără să schimbe nici o vorbă, pentru că era în acelaşi timp familiar şi neobişnuit să se afle din nou acolo, doar ei doi. Theodora surâse puţin şi tatăl ei îi răspunse în acelaşi fel.

Mai târziu în seara aceea, când intra să o sărute de noapte bună, domnul Oglethorpe trebui să elibereze un colţ din patul ei pentru a se putea aşeza. Adună o mulţime de casete video cu coperte alunecoase, reviste şi cărţi de joc cu imagini holografice şi le mută cu grijă pe marginea biroului ei. Exact atunci ceva începu să plutească spre duşumea.

– Ce e asta? întreba el, ridicând de jos un mic drep-tunghi imprimat din plastic prin care străbătea lumina veiozei de lângă pat.

– E tatuajul Breslei îngrijitorilor de Wyverni. Nu e permanent, se poate spăla cu apă şi săpun, îi explică Theodora.

Domnul Oglethorpe clătină din cap.

– Dodo, credeam că nu mai arunci banii de buzunar pe prostiile astea cu dragoni.

– Prostiile astea cu wyverni, vrei să spui. Theodora luă tatuajul şi-l aşeză cu grijă pe altarul dedicat wyvernilor, sub fereastră, şi care devenea tot mai cuprinzător de la o zi la alta. Şi, oricum, nu am dat nici un ban pe el pentru că a venit gratis, în cutia cu cereale.

Domnul Oglethorpe îşi dădu ochii peste cap.

– Câteodată îmi spun că nu ar fi trebuit să te duc să vezi filmul acela. Sper că o să ţii aparatul video închis suficient timp ca să poţi observa că a început vacanţa de vară.

Spre marea încântare a Theodorei, el rostise acele cuvinte chiar sub aripile larg desfăcute ale wyvernului de mucava pe care ea îl făcuse la ora de lucru manual.

Wyvernul consumase două ediţii de duminică ale ziarului *Boston Globe* şi avea o deschidere a aripilor de aproape doi metri, iar ciocul lui deschis se afla la doar o palmă de creştetul domnului Oglethorpe.

– Să ştii că nu vreau să mă întorc şi să descopăr că te-ai transformat într-una dintre salamandrele oarbe care trăiesc în peşteri. În cazul acela ar trebui să renunţi să mai mănânci cereale şi să te apuci să mănânci muşte.

Theodora se lăsă să alunece şi mai adânc sub cearşafuri înainte să îi spună:

– Dacă mă iei cu tine în Laos o să las aici toate chestiile mele cu wyverni. Chiar şi cărţile de joc.

Domnul Oglethorpe o sărută de noapte bună, apoi rămase în prag cu mâna pe întrerupător.

– Ai noroc că nu am ascultat-o pe mătuşa Mariah, care voia să te trimită într-o tabără în Franţa! Acum culcă-te.

În dimineaţa următoare, se îngrămădiră în maşină împreună cu toate bagajele şi porniră spre aeroport. Domnul Oglethorpe zbură mai întâi spre New York, unde trebuia să mai întâlnească alţi oameni de ştiinţă, şi apoi aveau să plece cu toţii în lunga călătorie spre Laos. La poarta unde se făcea controlul de securitate, Mikko se retrase discret, în timp ce Theodora şi tatăl ei îşi luau rămas-bun.

– Te îmbrăţişez de nu te vezi! îi spuse domnul Oglethorpe îmbrăţişându-şi fiica şi ridicând-o de la pământ.

– Şi eu te îmbrăţişez de nu te vezi! îi răspunse Theodora în timp ce el o lăsa jos.

Apoi domnul Oglethorpe flutură mâna spre Mikko şi, înainte să se facă nevăzut prin poarta cu detectoare de metal, le strigă:

– Ne vedem în august!

Pe drumul spre casă, Theodora rămase foarte tăcută, cu excepţia unui suspin profund, absolut întâmplător.

După toate probabilităţile, avea să fie o vară foarte nesuferită. Cei mai buni prieteni ai ei, de fapt pe cine voia să păcălească, mai bine zis singurii ei prieteni aveau să fie plecaţi până în săptămâna când reîncepea şcoala.

Milo petrecea zece săptămâni cu mama şi cu tatăl lui vitreg în oraşul Calgary din Canada, iar Valerie era prizonieră într-o tabără de muzică din Adirondacks.

Cum de pe bancheta din spate se auzi un alt suspin profund, Mikko aruncă o privire în oglindă retrovizoare. Theodora se lăsase să alunece atât de mult pe locul ei, încât abia dacă i se mai vedea creştetul capului.

– Am luat de acasă nişte pâine, o anunţă Mikko, întrerupând un nou suspin. Ce ar fi să mergem să hrănim raţele?

Se îndreptară spre Mount Auburn, marele cimitir victorian aflat nu departe de Piaţa Harvard. Mikko parcă maşina şi apoi urcară pe cărare până la pontonul lor cu raţe preferat, trecând pe lângă morminte împodobite cu ume de marmură, miei, obeliscuri, cruci decorate cu trandafiri, îngeri melancolici şi chiar şi un mic templu grecesc.

Pentru un cimitir, Mount Auburn nu era chiar atât de sinistru, cu lumina soarelui care se cernea printre crengile castanilor uriaşi şi ale stejarilor bătrâni, cu prihorii care ţopăiau pe covoarele groase de iarbă lucioasă dintre morminte.

Mikko şi Theodora îşi scoaseră pantofii şi îşi cufundară degetele în lintiţa care acoperea iazul, apoi începură să rupă bucăţi de pâine şi să le arunce spre locuitoarele permanente - raţele sălbatice.

Mikko avea un talent neîntrecut să tragă un pui de somn oriunde s-ar fi aflat, aşa că, după câteva clipe, stătea întinsă pe malul acoperit cu iarbă grasă, cu ochelarii de soare puşi puţintel cam strâmb, şi sforăia.

Theodora uită repede că tatăl ei plecase în jungla din Laos ca să descopere creaturi noi şi palpitante fără ea, şi acum era ocupată să îşi imagineze că era o ucenica îngrijitoare de wyverni, aşezată pe podul mobil al unui vechi castel, dând din picioare deasupra şanţului adânc de dedesubt şi aruncând coltuce de pâine dragonului rezident.

Preocupate cum erau, nici Mikko şi nici Theodora nu băgară de seamă agitaţia crescândă care se stârnise nu departe de ele. Ciorile începuseră să se adune cu zecile într-un stejar din apropiere, agitându-se de zor şi croncănind până ce umplură toate crengile. Aveau obiceiul să se adune ca să alunge păsările de pradă şi să gonească orice şoim cu coadă roşie care ar fi încercat să se stabilească în copacii din cimitir. Dar de această dată, pe când încercau să alunge intrusul ascuns adânc între crengile cele mai dese, se auzi un sunet de avertizare, ceva între şuieratul unui şarpe şi răgetul unui leu, şi o vâlvătaie de foc izbucni din frunziş cam la fel cum iese apa dintr-un furtun de pompieri.

O cioară se prăbuşi uimită la pământ, cu câteva pene pârlite, dar altfel teafără, şi, pe dată, toate celelalte îşi luară zborul cârâind.

Ascunsă în stejar, Wycca cugeta la încurcătura în care se vârâse. Locul păruse promiţător la început - apă, o mulţime de crengi pe care să se aşeze, îngrijitori şi oameni care urmăreau păsări pe care să le tachineze... Nu-i lipsea decât puţină intimitate!

Of, de îndată ce avea să se lase întunericul, trebuia să pornească din nou la drum, să găsească un loc mai potrivit în care să îşi aducă pe lume oul ei magic.

3
Vrăjitorul din Piaţa Harvard

Călătoria prin gaura de vierme dură mai puţin decât îţi trebuie de obicei să clipeşti din ochi. Acum Gideon era în stratul cu dovleci din dosul castelului şi în clipa următoare se trezi împins încolo şi încoace pe ringul de dans plin de fum şi luminat de lumini stroboscopice din clubul Golgotha, aflat în Piaţa Centrală a oraşului Cambridge din Massachusetts. Pentru un vrăjitor din secolul al XIII-lea era greu de făcut o deosebire între interiorul întunecat şi cavernos al clubului, cu oaspeţii lui fantomatici, şi împărăţia unui rege al demonilor.

Gideon era strâns ca într-o menghină de marea de trupuri fremătătoare şi nu se putea clinti de pe loc. Totuşi, în ciuda felului cum arătau cei din jurul lui - cu feţele pictate şi pline de inele, cu părul vâlvoi vopsit în argintiu, verde şi albastru - Gideon nu credea că aceia erau demoni, şi asta în primul rând pentru că nu răspândeau acel miros de varză stricată amestecată cu pucioasă, atât de caracteristic pentru acel soi de creaturi.

Dacă erau posedaţi sau dacă se contorsionau de durerea produsă de bocetele ritmate care se auzeau de peste tot, Gideon nu era doritor să afle. Pipăindu-şi mâneca pentru a fi sigur că Ouroborus era încă în siguranţă, înfăşurat în jurul braţului său, vrăjitorul îşi apucă traista cu nădejde şi îşi croi drum prin mulţime. La jumătatea drumului spre ieşire fu surprins să simtă că cineva îi pipăia buzunarul. Încercă să protesteze, dar strigătul îi fu acoperit de larmă şi, oricum, hoţul se făcuse deja nevăzut în înghesuială.

Gideon îşi dădu atunci seama că, în graba lui de a porni după Wycca, uitase să îşi ia cele mai simple măsuri de prevedere împotriva hoţilor şi să pună o vrajă solidă şi rezistentă la apă asupra conţinutului buzunarelor sale.

Mustrându-se pentru lipsa de prevedere, scoase un şuierat, şi săculeţul său cu monede se întoarse cât ai zice

„hoţ” înapoi în palma sa, apoi vrăjitorul se înfăşură şi mai strâns în mantie şi, cu un ultim ghiont, ajunse la uşă şi pe strada alunecoasă ca după ploaie.

– Ouroboros, zise Gideon, cu ochii ţintă la becurile care luminau strada de la înălţime. Ce sunt torţele astea stranii?

Ouroboros se ivi din mâneca tunicii lui Gideon, se încolăci lejer în jurul gâtului vrăjitorului şi îşi consultă vasta memorie care funcţiona la fel de eficient pentru viitor ca şi pentru trecut.

– Este un fel de fulger îmblânzit pe care oamenii din timpul acesta îl numesc electricitate, îi explică el. A fost îmblânzit acum un secol. Mai întâi l-au folosit pentru lămpi, dar de atunci l-au mai învăţat şi să ducă voci de-a lungul unor fire, şi să picteze tapiserii mişcătoare pe nişte sticle.

Gideon îşi scărpină o sprânceană.

– Este ascultător şi uşor de îmblânzit, aşa, ca Ignus?

– Da, dar mă tem că nu posedă nici agilitate şi nici inteligenţă. Trebuie să ne apropiem de el cu multă băgare de seamă.

– Înţeleg.

Acestui concept nou însuşit pe nume *electricitate,* Gideon îi mai adăugă într-o succesiune rapidă: *maşină, autobuz, scară rulantă* şi *metrou.*

Să treacă de uşa turnantă a metroului fără să cumpere o cartelă se dovedi o treaba uşor de rezolvat cu o vrajă dintre cele mai simple şi, spre marea uşurare a vrăjitorului, veşmintele sale, o mantie, o tunica şi o gluga, toate din lână neagră, nu păreau să atragă prea mult atenţia celorlalţi. De fapt, chiar mai observase în club alţi câţiva indivizi îmbrăcaţi la fel ca el. O femeie tânără din metrou păru însă de-a dreptul fascinată de încălţările lui stacojii, cu vârfurile lungi răsucite în sus.

Coborâră din metrou în Piaţa Harvard pentru că harta de la Gara Centrală indica faptul că acolo s-ar fi găsit universitatea şi, după cum ştie orişicine, acolo unde se află o universitate poate fi găsit şi vrăjitorul-şef al tărâmului cu pricina.

Gideon avea nevoie de permisiunea acestuia - şi probabil, chiar şi de protecţia lui - pentru a îşi putea îndeplini misiunea în acel viitor bizar.

Scările rulante îl lăsară la câţiva metri de un stand în aer liber unde se vindeau toate ziarele zilei, scrise pe coli mari de hârtie subţire cu nişte litere atât de mărunte şi de egale, încât părea că toţi îngerii din ceruri fuseseră însărcinaţi să le copieze.

Ghereta nu fusese de fapt deschisă încă, dar un bărbat descărca legături de ziare împachetate cu grijă.

– *Boston Globe,* citi el cu glas tare, 17 iunie 2002.

Se simţi dintr-odată atât de ameţit, încât trebui să se lase jos, chiar acolo unde se afla, pe caldarâmul pieţei celei mari. Capul îi pulsa şi vrăjitorul simţea cum i se face rău la stomac.

– Ai rău de timp, îi şuieră şarpele la ureche. Şi e foarte probabil să ai şi rău de viitor. De la călătoria prin gaura de vierme ţi se trage.

Gideon se prinse cu mâinile de ţeastă, care îl durea cumplit. Amintirile lui despre simptome erau acum cam estompate, dar îşi amintea vag că slăbirea puterilor vrăjitoreşti era unul dintre acestea. Vrăjitorul scoase un geamăt: singurul lucru care îi lipsea era să fie chiar şi mai vulnerabil în vreme ce îşi căuta wyvernul fugar!

În jurul lui, fulgerul îmblânzit pe care îl numeau electricitate licărea în toate formele lui ţipătoare: în reclamele luminoase, în comenzile de la semafor, în ciudaţii ochi sclipitori ai căruţelor mecanice numite maşini şi care accelerau amenințător pe străzile din jur.

Vrăjitorul se ghemui neputincios lângă legăturile cu ziare, simţindu-se prea sleit de puteri ca să se mai poată mişca. Un zgomot de paşi care se apropiau răsună peste întinderea de asfalt, şi Gideon se trezi fixând cu privirea vârful unei perechi de pantofi bine lustruiţi, ceea ce îl făcu să îşi ridice încet fruntea.

Dădu atunci cu ochii de un bărbat scund, cu ţeasta pleşuvă, îmbrăcat din cap până-n picioare în veşminte maronii, care ducea o cutie de piele pe care o ţinea de un

mâner. Peste braţ îi era prins capătul curbat al unui obiect lung şi ascuţit care părea să fi fost făcut din mătase neagră şi încreţită.

Gideon se trezi studiat cu mult interes de o pereche de ochi larg deschişi, de un albastru palid, grozav de măriţi în spatele unor ochelari cu sticle foarte groase (cu toate că mai avea să treacă ceva timp până să afle Gideon că aceia se numeau *ochelari).*

Această apariţie impunătoare îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune.

– Îmi permiteţi să mă prezint? Numele meu este Iain Merlin O'Shea, profesor emerit de istorie medievala şi folclor la Universitatea Harvard, la ordinele Domniei Tale! Găurile de vierme sunt, aş putea spune, un hobby al meu, continua el sa îi explice. Tocmai aveam de gând să mă urc în metrou ca să văd ce sau cine a mai ajuns prin ea în acest Cândva, dar nu numai că v-am descoperit stând practic pe pragul casei mele, ci văd că îmi sunteţi şi coleg, din aceeaşi breaslă ca şi mine! Ultima dată când am detectat că ceva trecuse prin acea gaură de vierme - trebuie însă să menţionez că sistemul nu este invenţia mea, e doar o vrajă elementara de „abracadabra", cu toate că am mai adăugat şi eu vreo două elemente de mare rafinament - s-a dovedit a fi vorba despre un dovleac răscopt care apăruse pe tejgheaua unui bar şi cu care unul dintre clienţi încerca în mod galant să intre în discuţie.

Abia atunci văzu Gideon, prins pe reverul costumului de stofă maronie pe care profesorul O'Shea îl purta chiar şi în cele mai calde amiezi de vară, o mică insignă împodobită cu bijuterii - o bufniţă ce ţinea în gheare o sferă de cristal - adică emblema de neconfundat a Breslei Adepţilor Artelor Vrăjitoreşti.

Prin cine ştie ce noroc bizar, dăduse chiar de vrăjitorul din Piaţa Harvard!

– Arăţi de parcă nu ţi-ar strica deloc o ceaşcă de ceai, îi spuse Merlin în vreme ce îl ajuta pe Gideon să se pună pe picioare.

– Ceai? repetă Gideon, privind confuz spre salvatorul lui.

– Iartă-mă, spuse profesorul O'Shea, mergând în josul străzii cu pas iute. De când eşti, cam de pe la 1279, nu-i aşa? Anglia şi restul Europei nu vor afla despre ceai decât pe la anul 1644 sau cam pe atunci. Cred că ţi se va părea o poţiune mai reconfortantă decât oricare alta.

Îşi flutură apoi umbrela în aer cu un gest maiestuos şi strigă:

– Taxi!

Gideon făcu un salt îndărăt când una dintre căruţele mecanice se opri scrâşnind lângă marginea bordurii.

Profesorul ridică un mâner argintiu de pe una din laturile căruţei, iar uşa se deschise larg.

– Te rog, pofteşte, spuse Merlin văzând că Gideon ezita. Locuinţa mea e la doar câţiva paşi de aici, dar în starea în care te afli, nu cred că ar trebui să încerci să mergi pe jos.

Călătoria pe străzile din Cambridge fu cu mult mai înspăimântătoare decât cea instantanee prin gaura timpului, iar Gideon sări din taxi la numărul 231/2 pe strada Agassiz, uimit să constate că era încă teafăr şi nevătămat.

În timpul călătoriei aflase că acel regat - care nici măcar nu era un regat - se numea America şi că şoferul taxiului venea dintr-un ţinut îndepărtat numit Hai-Ti.

Merlin îl conduse într-o clădire înaltă din cărămizi şi-l îndrumă pe Gideon spre o cămăruţă care abia dacă era destul de mare cât să încapă amândoi şi care era lipsită de orice mobilă. Gideon tocmai se gândea că toate erau cât se poate de ciudate, când Merlin apăsă pe un buton din perete. Dintr-odată, uşile se închiseră de la sine şi întreaga cameră începu să se înalţe.

Ouroboros îşi făcu apariţia de sub gulerul lui Gideon.

– E o cameră mişcătoare, aşa cum sunt scările mişcătoare, îi explică el. Se numeşte ascensor.

– Văd că ţi-ai adus propriul traducător de timp, spuse Merlin. Foarte comod.

Ieşiră pe un coridor mărginit cu uşi. Merlin luă o cheie din buzunar şi deschise una dintre uşile aflate cel mai departe de ascensor.

Aşa cum un călător prin deşert ar da din întâmplare de o oază, păşi Gideon peste prag într-o încăpere plină cu lucruri care îi aminteau de „acasă”. Ochii i se se lipiră de minunata mobilă de secol treisprezece, făcută din lemn de stejar în Franţa şi în Anglia, şi de rafturile încovoiate sub greutatea numărului uriaş de volume legate în piele.

„Un paradis din timpul meu”, îşi zise. Dar apoi observă că torţele care licăreau, prinse pe perete, erau de fapt lumini electrice.

– Am făcut câteva concesii secolului al XXI-lea, îi mărturisi Merlin. Dar acum ia loc şi explică-mi ce te aduce peste un ocean şi peste şapte secole, în viitor.

Mai întâi, Gideon îi aşează confortabil pe tovarăşii săi de călătorie. Ignus fu eliberat din taşca pentru bani ca să se întindă şi să licărească pe tăblia căminului, în timp ce Ouroboros îşi dădu drumul să alunece de la gâtul lui Gideon până pe o stinghie de pe cuier. Abia atunci acceptă Gideon o ceaşcă cu ceai, se rezemă de o bancă acoperită cu perne şi îi spuse vrăjitorului din Piaţa Harvard povestea lui.

Gânditor, Merlin bătea tactul lovindu-şi degetele celor două mâini între ele.

– Eu ar trebui să raportez sosirea ta la Subunitatea Centrală de Nord-Est, ştii asta, nu-i aşa?

Gideon clătină din cap a îndoială.

– Mă tem că cineva se află deja pe urmele mele. Ai putea să raportezi prezenţa mea după ce voi fi plecat?

– Ba chiar am să fac ceva mai bun decât atât, spuse Merlin. Am să te raportez drept un incident de clasa a şaptea, incident care, vorbind pe şleau, înseamnă că gaura de vierme a sughiţat fără să aducă nimic Undeva şi Cândva. Asta va face ca necazul să îţi piardă urma, iar pe mine mă va scăpa de scris o mulţime de hârţoage.

– Dar oare cei din Breaslă nu se vor supăra dacă vor afla adevărul? întrebă Gideon.

– Mă tem că prestanţa Breslei s-a redus întristător de mult de la organizaţia pe care o cunoşti tu, spuse Merlin. Oamenii care au fost acum aleşi în poziţiile cele mai înalte nu sunt din soiul pe care să ţi-i doreşti ca parteneri de laborator într-un curs introductiv de dispariţie şi reapariţie. Ei pierd timpul formând comisii care să discute despre semnificaţia unui singur cuvânt dintr-o vrajă pe care nimeni nu o mai foloseşte de mult, în situaţia în care avem o nevoie disperată să recrutăm şi să antrenăm vrăjitori în aspectele mai practice ale vrăjitoriei. Cei mai mulţi vrăjitori buni - cei cărora le pasă cu adevărat de meşteşugul lor - lucrează acum pe cont propriu.

– Şi atunci cum de tu mai rămâi în Breaslă? îl întrebă Gideon.

– Unii dintre noi încă mai încearcă - încearcă, ascultă-mă bine - să reformeze Breasla dinăuntru, să reabiliteze specialităţile în anumite domenii uitate - cum sunt de pildă vrăjile de schimbare a formei. Dacă marea majoritate a vrăjitorilor ar lucra pe cont propriu şi nu s-ar mai ţine convocările, ar deveni foarte dificil să ţinem sub observaţie găurile de vierme, ca să nu mai vorbim despre vrăjile nedomesticite! Înainte, când se întâmpla ceva de care muritorii nu trebuiau să afle, nu era nici o problemă să păstrăm totul secret. Dar în zilele noastre, veştile se răspândesc pe tot globul, prin mijloacele folosite de muritori, cât ai clipi din ochi! Nu mai sunt mulţi de felul nostru, aşa că parte din misiunea Breslei, aşa cum o vedem noi, este să identifice noile generaţii de vrăjitori. Dar am vorbit destul despre necazurile din Breaslă, ce avem acum de făcut este să găsim wyvernul tău fugar.

Gideon dădu din cap aprobator.

– Ar trebui să fie o simplă problemă de a regla instrumentul şi de a face o Ademenire. Totuşi, aş avea nevoie să mai împrumut nişte lucruri. Instrumentului meu îi lipseşte o pană de vasilisc şi nişte ochi proaspăt de triton.

Dar Merlin O’Shea dădu din cap întristat.

– Oh Doamne, spuse el, mă tem că va fi o sarcină aproape imposibilă să găsim vreunul din aceste ingrediente Aici şi Acum.

– Imposibil? Dar de ce?

– Pentru că ultimul vasilisc a fost vânat prin secolul al şaptesprezecelea. Cât despre tritoni, ei bine, încă mai există câţiva, dar sunt pe lista speciilor aflate în pericol de dispariţie. Nu poţi să omori unul, cel puţin nu înainte să obţii o mulţime de permise supărătoare care să spună că ai nevoie să îl sacrifici pentru binele ştiinţei. Dar fruntea sus! Bătrânul Merlin va găsi el o cale! La urma urmelor, nu-ţi putem lăsa wyvernul să hălăduiască de capul lui într-un viitor ca acesta.

„Nu, chiar nu putem, îşi spuse Gideon, nu când un duşman asemenea lui Kobold ar putea să pună gheara pe el, chiar şi peste un ocean şi şapte secole!”

Era o noapte frumoasă şi răcoroasă de vară. Norii alungiţi se îndepărtaseră încet şi dezvăluiseră o cortină de un albastru profund de care stăteau agăţate stele sclipitoare.

Wycca adulmecă aerul sărat, obosită, dar încântată de efortul de a-şi mări şi căptuşi cuibul. Trebuie să recunoaştem, acesta avusese alţi locatari până cu puţină vreme mai înainte, dar meritase efortul de a-l redecora; acum, locul de cuibărit pe care şi-l alesese era cu mult deasupra oraşului, departe de ochii curioşi, într-un turn care oferea o panoramă spectaculoasă asupra portului.

Drept era că perechea de şoimi migratori pe care trebui să îi gonească îi făcuseră ceva supărări, pretinzând dreptul primului venit asupra locului, dar un singur „Hm!” înflăcărat fusese suficient să le pârlească penele şi să le schimbe ideile.

Aşa că cei doi şoimi plecaseră, lăsând-o pe Wycca cu o rezervă suficientă de puf fin de şoim cu care să îşi căptuşească cuibul, şi toate astea la momentul potrivit.

Wycca se urcă în cuib, încercând să se facă comodă, ceea ce era cam dificil, pentru că trebuia să stea în echi-

libru pe un obiect puţin mai mare decât un dovleac, uşor ţuguiat, colorat într-o minunată nuanţă verde-argintie şi presărat cu mici pete de culoarea lavandei: era cel mai frumos, cel mai reuşit ou din lume!

Wyvernul închise ochii, îşi întinse fălcile într-un căscat şi începu să scoată sunetul acela jos şi molcom, echivalentul dragonesc al torsului.

4
La ce e bun un concern

Deşi tatăl ei ar fi trebuit să fie cel care să nu poată închide un ochi, în timp ce Andy Oglethorpe dormea dus, întins pe trei scaune într-un avion care zbura la mii de metri deasupra oceanului întunecat, Theodora era cea care nu izbutea să adoarmă cu nici un chip.

La miezul nopţii, mult după ora la care ar fi trebuit să doarmă, fetiţa stătea în pat, cu picioarele încrucişate şi cu cărţile de joc cu vrăjitori şi wyverni împrăştiate pe cuvertura, ca într-un solitaire magic.

Pachetul avea douăzeci şi opt de cărţi de joc, ceea ce poate părea o nimica toată în comparaţie cu un pachet obişnuit format din cincizeci şi două de cărţi, dar această impresie dura doar până când îţi aminteai că fiecare carte fusese găsită în câte o cutie de şapte kilograme de cereale marca Vrăjitori&Wyverni, cu aromă de nalbă.

La căpătâiul patului, Theodora aliniase într-un şir cele şapte cărţi cu wyverni: wyvernul roşu, verde, purpuriu, argintiu, auriu, alb şi negru. Următorul şir, care venea sub fiecare wyvern, reprezenta trăsăturile fiecăruia: Puterea, Slăbiciunea şi Bagheta Magică de care aveai nevoie ca să îl îmblânzeşti - de pildă o baghetă argintie pentru wyvernul argintiu, una de smarald pentru cel verde şi aşa mai departe. Aveai însă nevoie de toate cele trei cărţi cu trăsături ale sale înainte să te poţi gândi măcar să îl îmblânzeşti pe unul dintre wyverni.

De îndată ce toţi cei şapte ar fi fost îmblânziţi, Theodora ar fi putut, în sfârşit, să intre în Clubul îngrijitorilor de Wyverni, ai cărui membri se întâlneau în camera din dosul prăvăliei Poveştile Pelerinului, magazinul cu reviste şi jocuri de la etajul de deasupra curăţătoriei chimice din Piaţa Davis.

Dar, cum două dintre cărţile de joc erau aproape imposibil de găsit, să devii membru al clubului se dovedea a fi o întreprindere extrem de dificilă. Ea ştia că, de fapt,

dacă ar fi fost vreodată acceptată, ar fi fost mai mult ca sigur teribil de dezamăgită. La şcoală erau vreo câţiva puşti care aveau emblema clubului cusută pe rucsac şi chipurile lor aveau o tentă palidă-verzuie, de parcă nu ar fi petrecut suficient timp în aer liber. Cât de amuzant putea să fie să stai de vorbă cu ei? Dar Theodora nu se putea abţine, voia să ştie că, dacă ar fi vrut cu tot dinadinsul, ar fi putut intra oricând în club.

Nu îi mai lipsea acum decât cartea de Putere pentru wyvernul negru. Era cartea ei preferată din seria celor cu dragoni, îl arăta pe wyvern stând încolăcit undeva sus, pe meterezele unui castel, sub luna plină. Cartea Baghetei pentru wyvernul negru era de onix, iar Slăbiciunea sa era lumina soarelui, aşa că ar fi putut fi încălecat doar la lumina lunii.

Cu câteva săptămâni înainte, Theodora încercase să îşi facă propria carte de Putere, mai întâi scanând cartea Puterii de la wyvernul argintiu şi încercând să o modifice folosind programele de colorat de pe calculatorul tatălui ei şi apoi în modul acela tradiţional, cu carton gros şi acuarele scumpe împrumutate de la Mikko. Rezultatul însă nu fusese deloc pe măsura aşteptărilor, aşa că, atunci când, nemulţumită, se întorsese ca o furtună în dormitorul ei, domnul Oglethorpe îi ţinuse o predică (pe care de altfel o mai auzise şi în alte dăţi) despre felul cum unele pasiuni te fac să pierzi legătura cu imaginaţia ta cam la fel cum mâncarea tip fast food te face să pierzi legătura cu papilele tale gustative.

– Dar eu nu voiam să arate ca celelalte cărţi, îi explică ea mai apoi lui Mikko. Voiam să arate şi mai bine!

– Şi cum anume ai fi vrut să arate? o întrebase Mikko.

Dar Theodora nu făcuse decât să ridice din umeri, dintr-odată prea timidă să spună că ar fi vrut să arate ca una dintre acele picturi în miniatură, asemănătoare unor bijuterii, pe care le văzuse în galeria cu manuscrise medievale de la Muzeul de Arte Frumoase.

Theodora îşi înăbuşi un căscat şi începu să îşi adune cărţile, când uşa se deschise puţin, iar Mikko aruncă o privire înăuntru.

Pijamalele lui Mikko semănau grozav cu hainele ei de lucru, doar că adevărata pijama în care dormea era albă. Îşi schimbase papucii japonezi cu talpă groasă cu o pereche de papuci de mătase roşii brodaţi cu dragoni, iar în braţe ţinea o pisică mare, albă.

– E târziu, observă ea, intrând în cameră şi privind cărţile risipite pe cuvertură. Nu poţi să dormi?

Theodora răspunse cu un clătinat din cap.

Mikko se aşeză pe marginea patului, iar pisica i se strecură din braţe până pe cuvertură, păşind cu grijă printre cărţile de joc. Puţin după aceea, animalul îşi potrivea un loc de dormit pe cuvertura matlasată, privind-o fix pe Theodora cu ochii lui mari şi albaştri.

– Se pare că Frankie ar prefera să doarmă aici în noaptea asta. Îl laşi?

Theodora dădu din cap cu hotărâre. Frankie avea acces liber în toată casa, dar el îşi părăsea arareori locul preferat de pe scaunul de la fereastra dormitorului lui Mikko.

Fetiţa îşi adună cărţile şi le puse la loc în săculeţul de catifea purpurie. Miko aşeză săculeţul la altarul wyvernilor de sub fereastră şi se opri apoi cu mâna pe clanţă.

– Noapte bună, Dodo.

Cu silueta conturată de lumina care venea din hol, Mikko semăna puţin cu mama Theodorei. Chiar puţin cam prea mult, aşa că Theodora se întoarse iute cu faţa la perete şi murmură un „Noapte bună” înăbuşit în pături.

Cu totul şi cu totul întâmplător, Gideon avea propriul set de cărţi de tarot cu wyverni, dar acesta era destul de puţin asemănător cu al Theodorei.

Ca şi cele din setul ei, şi acestea erau puţin mai mari decât cărţile cu jucători de baseball, de exemplu, dar în loc să fie desenate pe carton, ele erau imprimate pe plăcuţe mici de fildeş. Setul avea treizeci şi trei de cărţi şi, în plus

faţă de cele patru seturi obişnuite, Pământ, Aer, Foc şi Apă, fiecare cu rege, regină, cavaler, paj, bufon şi vrăjitor, mai erau şi alte şapte atuuri: grifonul, vasiliscul, wyvernul, un dragon care scuipa foc, cockatrice-ul, himera şi gorgona.

Setul mai avea încă două cărţi cu rol de jokeri, dar în locul măscăricilor obişnuiţi, aceştia erau doi demoni, unul roşu şi altul negru.

Gideon nu ar fi ştiut ce să facă cu setul de cărţi ale Theodorei, cu Puterile şi cu Slăbiciunile şi cu Baghetele, care nu aveau prea mult de a face cu dragonii, cel puţin din câte ştia el.

Dragonii aveau cu siguranţă slăbiciunile lor, de exemplu, dragonii vasilisc se tem de pisici, iar mandragorele nu zboară, dar o calitate pe care Theodora ar fi denumit-o Putere, Gideon ar fi considerat-o un Talent. Grifonii puteau fi folosiţi de exemplu pentru a mirosi zăcămintele de aur din pământ, cam aşa cum porcii găsesc trufele, iar himerele aveau un tors deosebit de muzical, foarte potrivit pentru a adormi bebeluşii plângăcioşi.

Dar dintre toţi dragonii, wyvernii erau de departe cei mai folositori şi cei mai potriviţi pentru scopurile vrăjitorilor.

Un wyvern bun era ca o încrucişare între cel mai ager şoim şi cel mai neobosit câine de vânătoare, dar, în loc să vâneze iepuri, wyvernii erau antrenaţi să caute şi să prindă tot soiul de demoni mai mici, de asemenea, să miroasă şi să încolţească vrăjile dezlănţuite. în munca de zi cu zi a unui vrăjitor, aceste creaturi sunt pur şi simplu de neînlocuit.

Odată ce a fost dresat, un wyvern răspunde doar în faţa vrăjitorului care i-a prins la gât o zgardă, totuşi cu excepţia unei proceduri, interzise de la Convocarea din anul 1420 de la Dublin, numită întoarcerea, în care un wyvern prins în afara graniţelor vrăjii stăpânului său poate fi capturat şi întors împotriva acestuia. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, fostul stăpân al wyvernului ar fi transformat în prada acestuia, iar dragonul l-ar hăitui cu orice preţ. Dacă wyvernul ar izbuti să îl prindă, acesta ar putea fi sfârşitul amândurora.

Cam asemenea gânduri îl împiedicau pe Gideon să se odihnească. El şi Merlin stătuseră de vorbă până după miezul nopţii, când Merlin îi urase „Noapte bună” şi se retrăsese în camerele lui, cu tradiţionala ceaşcă de ciocolată caldă şi cu cuvintele încrucişate.

Acum, în orele gri ale răsăritului, Gideon se trezi dintr-un vis agitat. În timp ce acesta se îndepărta, trimise o vrajă după el pentru a şi-l fixa în memorie, dar, fie pentru că visul era vrăjit el însuşi, fie pentru că puterile lui Gideon fuseseră slăbite de călătoria prin gaura de vierme, visul reuşi să lunece din strânsoare, şi vrăjitorul abia dacă putu să prindă un fragment. Kobold, un ucenic vrăjitor de şaisprezece ani, cu faţa mâncată de vărsat şi trăsături colţuroase, era înveşmântat ca un măscărici şi punea la cale un spectacol cu marionete - nişte păpuşi de lemn sculptate în formă de demoni, în spatele lui mai erau şi alte păpuşi, un vrăjitor, un wyvern, o fecioară, prinse toate în sfori cu cârlige şi aşteptând să intre în scenă. Pentru cine se pregătea spectacolul cu marionete? Publicul - nu se ştia dacă era un spectator sau mai mulţi - era ascuns în umbră.

Gideon se ridică în capul oaselor şi începu să îşi frece tâmplele, ascultând zgomotele maşinilor care treceau şi huruitul electric al frigiderului.

În cele din urmă, aruncă păturile deoparte şi îşi chemă Focul. Ignus pluti în jos de pe tăblia căminului şi se strânse la cotul lui Gideon, cu o flăcăruie albastră şi rece.

– Luminează! îi ceru Gideon, şi, supus, Ignus se întinse ca o torţă de lumină rece.

Fiind vrăjit, lumina pe care o răspândea Ignus nu era chiar cea mai potrivită la care să lucrezi. Lămpile lui Merlin dădeau o lumină mult mai caldă şi cumva mai naturală, dar Gideon nu se încredea încă prea mult în electricitatea care trecea prin ele.

– Mai luminoasă şi nu aşa de albăstruie, spuse el, şi, parcă vrând să îl tachineze, Ignus îşi scăzu lumina şi luci într-un albastru de cobalt, înainte să formeze o sferă de argint luminos, cam la fel ca lumina de lună plină, apoi se

ridică şi începu să plutească în aer exact lângă umărul vrăjitorului.

– Stai!

Gideon îşi întinse cărţile în formaţie de T, mai întâi aşezând o carte şi apoi altele trei în stânga ei, după care aşezând trei la dreapta, formând un rând de şapte, puse alte şase în jos începând de sub cartea din mijlocul şirului, ca să aibă în total treisprezece. Ce văzu în cărţi nu avu darul să îl liniştească, aşa că le împinse departe într-un talmeş-balmeş, înainte să se cufunde în somn.

De obicei, Gideon păstra setul de cărţi împachetat cu grijă într-o bucată de catifea albastră şi legat cu un şnur argintiu, dar în graba în care trecuse prin gaura de vierme, el apucase setul şi şi-l înfundase în buzunar fără să se mai obosească să îl lege cu atenţie ca să fie în siguranţă.

Ceea ce nu observase atunci când dăduse cărţile era că una dintre ele lipsea. În propriul Cândva şi Undeva, el şi-ar fi dat seama de diferenţă chiar din clipa când le-ar fi atins. Dar acum vrăjitorul dăduse vina pe răul de viitor pentru starea neplăcută care îl cuprinsese şi chiar şi atunci când cărţile însele vrură să îşi avertizeze stăpânul că una dintre ele lipsea din set, conspirând să îşi ia brusc zborul de pe masă ca luate de o rafală fantomatică, Gideon le strânse la loc fără să bage de seamă nimic neobişnuit. Dar atuul wyvernului nu mai era printre ele.

În ziua următoare, Theodora dormi până târziu şi doar mirosul care venea de la bucătărie, unde Mikko pregătea micul dejun, o făcu să se ridice din pat şi să meargă poticnindu-se spre bucătărie, cu braţele întinse înaintea ei.

– Eu miroase carne, mormăi ea pe tonul ei cel mai somnoros.

– Tu miroase pâine prăjită, spuse Mikko, lăsând o felie de pâine să alunece pe o farfurie şi aşezând-o apoi în faţa ei.

Pâinea prăjită era plină de cremă dulce de brânză cu afine şi, în timp ce Theodora se lupta de zor să înghită

amestecul delicios, Mikko aşează lângă ea un pahar mare cu suc de grepfrut.

– După ce termini de mâncat, grăbeşte-te să te îmbraci.

– Pantaloni scurţi, costum de baie şi sandale? o întrebă Theodora, căci aşa prescurtau în familie costumaţia pentru o zi de înot la Lacul Walden.

– Haine fără găuri ar fi mai potrivite, îi răspunse Mikko.

Şi Mikko îşi schimbă hainele, alegând o rochie verde de in şi pantofi cu tocul jos, imprimaţi peste tot cu cireşe, şi îşi strânse părul într-o coadă de cal legată cu o eşarfă verde de şifon.

– Nu ai mai purtat niciodată hainele astea până acum, observă Theodora.

Dintr-odată, tricoul ei şi jeanşii arătau teribil de banali.

Mikko ridică din umeri.

– Tu mă vezi de obicei în hainele de lucru. Când nu muncesc, îmi place să mă aranjez puţin.

– Dar acum lucrezi, nu se lăsă Theodora.

– Atunci poţi să consideri că asta este uniforma mea pentru plimbările la iarbă verde.

– Mergem la o plimbare la iarbă verde? întrebă Theodora înviorându-se.

Mikko căută în geantă şi scoase o pereche de ochelari cu lentilele în formă de ochi de pisică, şi-i aşează la ochi şi apoi răsuci cheia în contact.

– Ai să vezi, îi răspuse ea.

Era o zi splendidă, cu nori mari şi pufoşi care pluteau grăbiţi pe cer, ca vapoarele pe un ocean. Theodora stătea pe locul din spate, uitându-se pe geam şi aruncând din când în când câte o privire furişă lui Mikko. Văzând-o îmbrăcată altfel decât în hainele ei de lucru obişnuite,

Theodora se gândea că de fapt nu o cunoştea deloc, cam aşa cum simţea când se întâmpla sa se întâlnească cu un profesor la cumpărături sau la cinematograf.

Sigur, Theodora ştia că Mikko avea un trecut, că avea un fost logodnic şi un doctorat şi jumătate, dar Theodora se întreba deodată despre trecutul de zi cu zi al lui Mikko.

Oare cum fuseseră părinţii ei? Mai existau şi alţi membri în familia Kolodney, adică fraţi şi surori? Dacă Mikko ieşea câteodată în zilele şi nopţile când era liberă, ea nu povestea niciodată ce făcuse. Theodora îşi dădu seama dintr-odată că nici măcar nu ştia dacă ea îl avea pe Frankie de când acesta era un pisoi sau dacă îl luase mai târziu de la vreun adăpost de animale.

Şi îşi mai dădu seama şi de câte eforturi făcuse Mikko ca să îşi păstreze secreta viaţa personala, şi cum făcuse asta fără măcar ca ceilalţi să bage de seamă. Înaintară de-a lungul coastei spre Salem, unde petrecură câteva ore la Muzeul Peabody Essex, uitându-se la o expoziţie de miniaturi din India, tablouri nu mai mari decât o carte de joc, pline de lumina şi culoare, sariuri de mătase în culori vii, păuni învârtindu-şi cozile, fântâni arteziene, curţi pavate cu mozaic, zeităţi cu pielea albastră şi tigri cu dungi aurii. După aceea, îşi cumpărară câteva ilustrate de la magazinul cu suveniruri din muzeu şi se îndreptară spre inima oraşului, trecând pe lângă prăvălii unde se vindeau tricouri cu vrăjitoarele din Salem şi alte jucării bune de speriat copiii mici.

În sfârşit, ajunseră într-un cartier cu case înguste de cărămidă umbrite de stejari bătrâni. Mikko se opri la o casă cu muşcate roz şi albe la fereastră şi cu un delfin de alamă pe uşa de lemn verde. Apucă belciugul greu şi ciocăni tare de două ori.

Sunetul fu urmat, de partea cealaltă a uşii, de un zgrepţănat zgomotos de lăbuţe şi de lătrături ascuţite şi frenetice, precum şi de o voce dojenitoare, în timp ce zăvorul se răsucea.

Uşa se deschise şi în pragul uşii apăru o femeie indiană mărunţică, cu părul negru şi lucios, îmbrăcată într-un sari de mătase verde şi fucsia şi încălţată cu o pereche de pantofi de jogging.

Ascunşi după fustele ei erau doi câini mici cu alb şi negru, cu boticuri mici şi ascuţite şi cu urechi enorme. Animalele se repeziră afară şi începură să ţopăie şi să atace intrusele, în timp ce fremătau de indignare într-un fel atât de caraghios, încât Theodora izbucni în hohote de râs.

– Kip, Rudy, potoliţi-vă! le spuse femeia. Mikko, mă bucur atât de mult să te văd!

Mikko îşi împreună palmele în tradiţionalul gest indian de salut şi se înclină, apoi făcu prezentările:

– Doamnă Naga, permiteţi-mi să v-o prezint pe Theodora Oglethorpe. Dodo, doamna este profesor doctor Naga, spuse Mikko, a fost una dintre profesoarele mele la Şcoala de Arte.

– Bună ziua, spuse Theodora intimidată.

– Mă bucur să te cunosc, draga mea, spuse doamna Naga. Dar să ştii că Mikko mi-a spus atâtea despre tine încât mi se pare că te cunosc de când lumea! Haideţi, poftiţi înăuntru!

Le conduse prin mai multe încăperi mici ticsite cu cărţi, cu tablouri, CD-uri şi instrumente muzicale, până la o curte scăldată de raze de soare, unde o masă şi câteva scaune de răchită erau aşezate printre boscheţi de bouganvillea şi iasomie.

Mikko şi doamna Naga aveau destule de discutat şi, în timp ce ele se aşezară şi începură să schimbe noutăţi despre oameni pe care Theodora nu îi cunoştea, ea se luă la trântă cu Kip şi Rudy, care încetaseră să o mai considere o intrusă şi acum făceau tot posibilul să o lingă până la disperare.

– Dar nu mai ştiu să mă port! spuse doamna Naga. Pe o zi caldă ca asta poate că aţi vrea să beţi ceva răcoritor!

Intră în casă, urmată de cei doi câini, şi reapăru cu o carafă cu limonadă acidulată. Nu era rece ca gheaţa şi era uşor sărată, dar, după ce dădu gata şi al doilea pahar, Theodorei începu deja să îi placă.

– Theodora, ia spune-mi, ţi-au plăcut picturile de la muzeul din Essex?

– Da, foarte mult, mai ales cele cu fetele care păcăleau demoni.

– A, da, da, spuse doamna Naga cu un zâmbet, păcălitul demonilor este o îndeletnicire foarte utilă pentru o fetiţă.

Judecând după felul în care ochii ei scăpărară când rosti acele cuvinte, ai fi putut crede că doamna Naga păcălise ea însăşi pe vremuri câţiva demoni.

– Mikko spunea că te-ar interesa să îmi vizitezi atelierul. Vii cu mine?

Atelierul era tocmai la ultimul nivel al casei, într-un turn octogonal cu ferestre pe toate laturile. Camera avea numai o masă de desenat, un taburet cu roţi pe care stăteau uneltele de lucru ale artistei şi o cutie aşezată direct pe podea.

Într-un mic vas de pe masă în care ar fi trebuit să stea o călimară era o ceşcuţă de porţelan plină cu ceai.

Pe masa de desen, prinsă cu ace de gămălie în cele patru colţuri, era o miniatură neterminată înfăţişându-l pe zeul Krishna încleştat în luptă cu un dragon de mare.

La început, Theodora nu scoase nici un cuvânt. Ai fi avut nevoie de o lupă ca să poţi vedea toate detaliile: Krishna însuşi era numai de mărimea unei monede şi fiecare solz de pe trupul dragonului era mai mic decât cele mai mici boabe de la magazinul cu seminţe din Piaţa Harvard.

– Este minunat! Dumneavoastră l-aţi făcut?

Doamna Naga dădu din cap aprobator.

– Mi-a luat mulţi ani de practică. Am abandonat Şcoala de Artă ca să învăţ cum să pictez în stilul tradiţional, care la vremea aceea nu era deloc la modă. Toţi credeau că mi-am pierdut minţile. Vrei să vezi cum lucrez?

Theodora îşi trase un taburet şi o privi pe doamna Naga în timp ce colora solzii de pe coada dragonului, folosindu-se de o lentilă măritoare luminată şi de cea mai fină dintre pensulele pe care Theodora le văzuse vreodată. Apoi femeia întinse spre fată o pensulă.

– Nu vrei să încerci şi tu?

– Nu, nu pot, spuse Theodora. Îmi tremură mâna mai tot timpul şi niciodată nu îmi ies lucrurile cum trebuie.

Dar doamna Naga insistă cu multă blândeţe, aşa că, în scurtă vreme, Theodora era aşezată la masă, iar profesoara îi arăta cât de multă vopsea să ia pe pensulă şi cum să îşi reazeme mâna cu care picta pe mâna liberă.

Theodora adăugă cu mare atenţie încă trei solzi dragonului de apă. Nu erau ei identici cu ceilaţi, dar nici prea răi nu erau.

– Talentul este cel mai puţin important dintre toate, spuse doamna Naga. Cel mai mult contează studiul şi răbdarea şi să ai la îndemână cele mai bune unelte. Şi mai trebuie ca la început să îţi permiţi să fii foarte, foarte nepriceputǎ! Toată disciplina din Univers nu ar fi de nici un folos dacă nu ţi-ai îngădui să faci şi greşeli.

Profesoara ridică privirea spre Mikko şi izbucni în râs.

– Semăn cam mult cu Yoda? Ei bine, cred că am risipit destulă înţelepciune în jurul meu pentru o singură zi.

5
Meşteşugul uitat al Ademenirii

În apartamentul de la Aggasiz Arms, Merlin şi Gideon luau micul dejun mai târziu decât de obicei.

– Trebuie să înţelegi, spunea Merlin în timp ce întindea un strat gros de marmeladă pe o felie de pâine prăjită, că Ademenirea este o artă uitată în secolul al XXI-lea.

Cei doi stăteau aşezaţi în bucătăria elegantă, acoperită peste tot cu dale de gresie, din apartamentul vrăjitorului mai vârstnic. Aici nu era nici urmă din secolul al XIII-lea, nici pereţi afumaţi de funingine, nici o vatră deschisă în care să se învârtă un picior întreg de oaie într-o ţepuşă.

Era toată din crom sclipitor, cu un şir de aparate ciudate destinate alchimiei de a preface materiile prime în mâncare gătită, şi asta fără vreun efort semnificativ din partea omului.

Singurul răspuns al lui Gideon fu un mormăit:

– Hmm.

Se uita fix la prăjitorul de pâine, aşteptând ca cea de-a treia felie să sară, la clinchetul unui clopoţel nevăzut.

La micul dejun, Merlin obişnuia să mănânce cereale, o banană şi o cafea neagră, dar, cum porumbul adus de Columb şi boabele de cafea erau alte două plante din Lumea Nouă necunoscute secolului al XIII-lea, el îi oferise oaspetelui său pâine prăjită cu dulceaţă de căpşuni şi ceai, mai potrivite pentru un stomac medieval care avea nevoie să îşi revină după o criză acută de rău de viitor.

– Parte din problemă, desigur, este lipsa wyvernilor sau a altor dragoni care ar putea fi ademeniţi. Când vânătoarea de vrăjitoare era în toi, Breasla Adepţilor a interzis Ademenirea pentru că aducea prea mult cu invocarea demonilor şi cu alte practici din aşa-numita magie neagră. Şi când s-au gândit să ridice interdicţia, toţi dragonii cei mari dispăruseră. Cei mai mulţi dintre oameni nu s-ar deranja să facă o Ademenire atât de dificilă ca să primească un amărât de vasilisc!

Ouroboros şi Ignus stăteau aşezaţi pe un raft, unde şarpele cu două capete era adâncit în degustarea propriului mic dejun (un ou moale cu câteva picături de sos de chili şi o farfurioară plină cu lapte); Ignus nu mânca niciodată nimic - fiind vrăjit, el ardea fără să consume vreun combustibil - şi în timp ce şarpele mânca, el inspecta cuptorul.

La început, confundă flăcăruia care sărea atât de ascultătoare cu un foc inteligent ca el însuşi şi fu şocat când văzu că acesta putea să fie supus la o asemenea corvoadă umilitoare cum era să fiarbă apă.

Dar, odată ce Merlin îl lămuri că de fapt era un foc neghiob, ţinut în containere speciale sub formă de gaz, Ignus rămase fascinat şi continuă să danseze în jurul maşinii de gătit, încercând să scoată la iveală focul cel prostănac.

Şi desigur, continuă Merlin, piaţa pentru instrumentele de Ademenire este în scădere şi chiar şi cei mai buni artizani au încetat de mult să mai producă toate ustensilele necesare.

Când Gideon termină de mâncat şi a patra felie de pâine prăjită, Merlin aşează cănile şi farfurioarele murdare de dulceaţă într-un dulap vrăjit, în care aveau să fie spălate, şi trebui să deschidă de mai multe ori uşa dulapului ca să îi arate lui Gideon cum funcţiona acesta.

Merseră apoi într-un birou cu pereţii acoperiţi cu tapiserii, unde Merlin luă de pe o poliţă o cărţulie legată în piele de miel, pe care Gideon o recunoscu de îndată: era *Ghidul Oficial al Breslei pentru Invocare, Ademenire şi Toate Vrăjile de Legare,* cunoscut drept *GOBIATVL.*

– Aceasta este, bineînţeles, *GOBIATVL IV,* ediţia revizuită la Edinburgh în 1749, îi explică Merlin, dar sunt sigur că ai să o recunoşti în mare măsură. O convocare modifică ceva, iar următoarea convocare face schimbarea în sens invers.

Se aşează la masa mare de lemn sprijinită pe grifoni sculptaţi, care-i servea în acelaşi timp drept birou şi masă de lucru, şi răsfoi cu grijă paginile fragile.

– Hm, da, exact cum îmi închipuiam, spuse el închizând cartea la loc. Dacă reuşim să găsim principalele ingrediente şi dacă suntem dispuşi să parcurgem întregul proces de Ademenire, fără prescurtările din Convocarea de la Toledo din 1520, putem face câteva substituiri pentru ochiul de triton care ne lipseşte şi pentru pana de vasilisc. Acum, ia să vedem, ce ai adus cu tine?

Gideon îşi luă sacul de pe scaunul de lângă cămin şi îi răsturnă conţinutul pe covor.

Nu plecase la drum în viitor chiar nepregătit. Erau acolo o punga plină cu monede ieşite din uz, uşor îndoite, aşa cum se văd câteodată prin muzee, doar că acestea erau strălucitoare şi nou-nouţe, o cutie de tinichea cu iască şi cremene pentru aprinsul focului, o trusa medievală de prim-ajutor cu bandaje de in şi alifie, o şmecherie ciudată, în parte frâu şi în parte botniţă, închipuită dintr-o fâşie de piele şi un lanţ auriu, o frânghie lungă împletită din fire de aur şi, nu în cele din urmă, o cutie cu nişte cocoloaşe ciudate, de culoare maronie, arătând ca nişte bucăţi de tutun care fuseseră mestecate şi scuipate. Merlin ridică unul cu atenţie şi îl mirosi.

– Delicatese pentru dragoni? întreba el.

– Da, îi răspunse Gideon. Reţeta proprie - pastrama de iepure, dude uscate şi puţină mentă pentru dragoni.

– A, da, foloseşti iarba-mâţei pentru wyverni!

Merlin luă lasoul de argint şi îl întinse cât era de lung, apoi trase brusc de el şi dădu din cap aprobator.

– Păr de sirenă?

– Da, tăiat cu puţin fir de păianjen.

– Merfolk cere preţuri ridicol de mari pentru o uncie de păr de sirenă împletit la lumina lunii, spuse Merlin. Iar dacă nu eşti cu băgare de seamă încearcă să îţi vândă ceva de slabă calitate, de pildă împletit pe lună nouă sau chiar şi la lumina zilei! Şi bineînţeles, nu mai are aceeaşi rezistenţă!

– Aşa este, se arătă Gideon de acord.

După aceea, vrăjitorul mai bătrân cercetă botniţa de aur.

– Nu e suflată cu aur, din câte mi se pare, e chiar aur masiv. Ei, cred că o să fii interesat să afli despre un număr de îmbunătăţiri care s-au adus din vremea ta, dar ai făcut bine să aduci frânghia din raze de lună şi frâul, căci aşa ceva ar fi fost tare greu de găsit în acest Cândva şi Undeva. Cât despre celelalte obiecte, ridică el săculeţul cu monede, noi doi o să mergem la cumpărături. Dar mai întâi trebuie să îţi încropim nişte veşminte mai puţin bătătoare la ochi. În Piaţa Harvard poţi vedea aproape orice, de la turbane Sikh la jachetele din piele ale motocicliştilor, dar chiar şi aşa mă tem că tot sari în ochi.

Nici chiar ştiinţa vrăjitorească nu poate transforma un costum de lână de culoare închisă în altceva care să i se potrivească lui Gideon. Aşa că, în loc de magie, Merlin îi dădu o mână de ajutor mai tânărului său tovarăş ca să îşi aleagă nişte haine dintr-un catalog on-line şi apoi le ajustară cu foarfecele.

De îndată ce acestea se găsiră întinse pe birou - o cămaşă cu mâneci scurte din batic cu un model cu rechini cap-de-ciocan, pantaloni scurţi kaki cu o mulţime de buzunare ce păreau foarte utile şi pantofi de sport din pânză neagră cu şireturi de piele - Merlin rosti în latina vrăjitorească *Presto chango* deasupra lor şi toate veşmintele apărură, bine călcate şi grijuliu împăturite, abia dacă purtând o sclipire de vrajă.

Totul i se potrivea perfect. Gideon îşi privi reflectarea în oglinda mare de pe dosul uşii dulapului de haine şi îi trecu prin cap că arăta teribil de ciudat îmbrăcat astfel, dar Merlin dădu din cap aprobator.

– Părul tău e ceva mai lung decât se poartă acum, dar merge şi aşa. Apropo, să nu te ataşezi prea mult de haine pentru că mâine pe vremea asta se vor face nevăzute.

Ourobouros se vârî prin găicile pantalonilor şi făcu tot posibilul să arate întocmai ca o curea din piele de şarpe, în timp ce Ignus se instala în rezervorul spaţios dintr-un stilou modern din buzunarul cămăşii lui Gideon.

– Aveam şi eu un Foc propriu, îi explică Merlin, până când s-a decis să se mute cu un flamingo luminos în vitrina unei agenţii de voiaj. Pe când locuia cu mine, noi doi consideram că pentru el, stiloul acesta era cel mai bun mijloc de a călători.

Gideon făcu o plecăciune şi spuse:

– Suntem onoraţi.

Merlin îi întoarse plecăciunea.

– Acum, încă ceva înainte să coborâm în stradă. Va trebui să te hotărăşti dacă apeşi sau nu penultimul nasture de la cămaşă. Dacă nu, emblema ta de Adept al Ştiinţelor Vrăjitoreşti se va vedea şi îi va avertiza pe ceilalţi vrăjitori cu care ne putem întâlni că şi tu eşti membru al Breslei.

Gideon purta şi el un pandantiv cu bufniţa care ţinea în gheare o sferă, identica cu cea care împodobea reverul lui Merlin. Ezită cu degetul pe penultimul nasture.

– Câţi vrăjitori sunt aici în Pos-Ton?

Încă nu reuşea să pronunţe cum trebuie numele oraşului.

Nici pe departe atât de mulţi ca pe vremuri, cerul mi-e martor, au trecut ani de zile de când adepţii de aici au putut să aplice pentru organizarea unei convocări în părţile noastre, dar sunt mai mulţi decât îţi închipui. Şi, în plus, problema nu e câţi membri sunt în Breaslă, ci mai degrabă ce fel de membri mai sunt azi în Breaslă. Eu îmi las bufniţa la vedere, e drept, dar pe mine nu mă caută nimeni.

Gideon simţea că, deja, Kobold îl urmase prin gaura de vierme. Probabil că folosise o vrajă ca să îi ia urma, dar erau şanse ca el să nu fi ieşit din gaura de vierme chiar în acelaşi loc. Dar, teoretic, era aproape sigur că Kobold se afla deja în acest Cândva, dacă nu cumva chiar şi în acest Undeva.

– O să las bufniţa nevăzută. Deocamdată.

Merlin dădu din cap şi luă din cuier obiectul prelung din mătase neagră şi plisată, cu acoperişul său portativ şi retractabil numit umbrelă.

– Atunci hai să coborâm.

– Ascultă-mă pe mine, am nimerit într-un Undeva greşit, îi spunea Febrys arţăgoasă, şi, în plus, sunt sigură că şi într-un Cândva greşit!

Rochia ei gen peplu, strâmtă, şi sandalele cu talpă groasă din plută, toate la modă în anul 1942, erau complet nepractice pentru o plimbare pe nisipul ud. Folosind o vrajă diferită, Kobold schimbase vechile lor haine făcute din pânză groasă de sac şi cenuşă, bizuindu-se pe ceea ce îi dezvăluise sfera lui de cristal că ar fi fost moda în acest Cândva de pe cealaltă parte a găurii de vierme.

Sfera lui de cristal suferea, din câte se părea, de un uşor astigmatism, aşa că hainele lor fuseseră de fapt la modă cu mai mult de jumătate de secol înainte.

Kobold îşi dorea acum să nu fi luat demonul cu el, dar nu voia să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat în cazul în care s-ar fi întors fără wyvern sau fără Gideon. El nu îşi văzuse niciodată stăpânul, îi auzise doar glasul, bine disimulat în spatele vrăjilor, dar chiar şi numai glasul acela fusese suficient de convingător când îi explicase în amănunt care îi va fi pedeapsa în cazul în care avea să dea greş. Cine ştie, s-ar fi putut ca demonul să se dovedească util, deşi şi-ar fi dorit să fi avut în locul lui un drăcuşor, era mai uşor să te descurci cu el şi, în plus, mirosea mult mai plăcut.

Kobold se gândi la felul cum ar fi putut să îşi cheltuiască răsplata odată ce sarcina lui avea să fie dusă la bun sfârşit şi avea să se afle din nou în propriul Undeva/Cândva.

Şi-ar fi dorit de fapt nu doar un drăcuşor, ci o pereche, apoi mai voia unul dintre acele buzunare cât o căldare din care se putea revărsa, după dorinţă, orice, de la fier la aur şi cristal, şi ar mai fi vrut şi un dram sau două din lacrimile unui inorog, pentru a-şi îndulci somnul. Totuşi, răzbunarea sa împotriva lui Gideon avea să fie răsplata cea mai dulce dintre toate. Kobold înaintă alţi câţiva metri, ignorând suspinele lui Febrys şi privirile adolescenţilor în şorturi de baie şi bikini.

Vrăjitorul trecu printre tinerii care jucau volei, peste un om care se bronza sforăind la soare şi apoi calcă peste un castel de nisip, năruindu-l.

Arhitectul acestuia, o fetiţă de şase ani, sări în picioare aruncându-i un „Hei!” plin de indignare, dar mama ei o opri, vorbindu-i cu glas scăzut şi aţintind priviri pline de interes spre perechea îmbrăcată atât de neobişnuit.

La fel ca demonul-servitor, Kobold era îmbrăcat după ultima modă de la mijlocul anilor cincizeci, sau cel puţin aşa îi spuseseră calculele lui.

El purta o pălărie din stofă moale cu borul arcuit, un costum din stofă care semăna cu pielea de rechin, o pereche de pantofi la fel de excentrici ca restul veşmintelor şi o cravată scurtă, imprimată cu un model colorat, tipic hawaian.

Pe neaşteptate, marea trimise un mic val de spumă care trecu peste pantofii cei excentrici ai lui Kobold şi îi udă şosetele.

Fără să se sinchisească câtuşi de puţin de prima poruncă din Codul Breslei - „Să nu faci dovada puterilor tale magice în preajma muritorilor dacă nu este absolut necesar” - Kobold mormăi o vrajă şi următorul val îngheţă în aer. Tinerii care jucau volei se opriră, arătară cu degetul şi rămaseră cu gurile căscate.

Un salvamar cocoţat pe puntea unui turn albastru cu alb scoase cu fluierul său un şuierat ascuţit.

– Hei, tu de colo! Asta e o plajă publica! Nu poţi să faci aşa ceva cu apa! Orice ai fi făcut, trebuie să... arh!

Cu un sfârâit magic şi o pocnitură, salvamarul fusese transformat într-o focă; avea un fluier agăţat de un şnur petrecut în jurul grumazului şi o dungă albă de ulei pe botul ei mustăcios.

– Arh! Arh! Arh!

Fetiţa începuse să muncească din greu ca să îşi reclădească castelul. Tocmai făcea un nou şanţ pe care îl săpa cu o cochilie de scoică, ignorând lătratul focii, care stătea acum căţărată pe platforma de sus a turnului pentru salvamar. Pentru că aşa vrea uneori norocul - căci şi el îşi

are căile lui -, fetiţa era un copil cu părinţi neobişnuiţi, aşa că evenimentele neobişnuite nu o mirau deloc.

Mama ei o privi pe deasupra revistei, îngustându-şi ochii în spatele ochelarilor de soare şi muşcându-şi buza de jos.

– Hai, Katie, e vremea să plecăm.

Castelul de nisip fu abandonat cu inima îndoita, cu şanţul săpat pe jumătate. Prosoapele pline de nisip fură scuturate şi cutii de cremă, doze de suc şi o păpuşă-sirenă cu părul vioriu zburară într-o sacoşa de pânză. Un crab care stătuse ascuns sub găletuşa lui Katie fu dus înapoi la locul lui, în mare.

Katie şi mama ei se luptară cu ultimele dune de nisip presărate cu iarbă care le mai despărţeau de parcare şi traversară cu chiu, cu vai ultima fâşie de nisip fierbinte. Se opriră lângă o maşină argintie cu număr de New Jersey, şi mama lui Katie îşi pescui cheile din buzunarele pantalonilor scurţi. Cheile se legănau atârnate de o mică bufniţa care ţinea între gheare un glob de cristal. Katie îşi pusese deja centura de siguranţă pe locul din spate, când mama ei îşi reaminti ceva. Femeia se întorse şi, cu degetul arătător, desenă în aer un semn complicat în direcţia turnului salvamarului, adăugând o scurtă vrajă în engleza vrăjitorească (aprobată de Conciliul de la Miami din 1973).

În timp ce maşina ieşea din parcare, valul pe care Kobold îl încremenise cu vraja lui îşi finaliza căderea arcuita şi salvamarul rămas amuţit, readus în forma lui umană, fu lăsat să se holbeze la plaja cu privirea fixa şi dând din cap de parcă ar fi rămas într-o ureche.

Era deja după-amiaza târziu când Mikko şi Theodora se întoarseră la Cambridge şi se hotărâră să facă un popas în Piaţa Centrala.

– Mă duc să cumpăr câte ceva, îi spuse Mikko. De ce nu dai o fugă la magazinul cu ustensile pentru desen şi pictura să arunci o privire? Ne vedem la raionul de vopseluri.

Theodora intră în magazin gândindu-se că Mikko era destul de şmecheră.

La raionul de vopsele aveau o lentilă măritoare care se prindea pe marginea mesei şi care se rotea.

Era cam scumpă şi, după ce calculase cât îi va înghiţi din alocaţie şi se hotărî că avea nevoie şi de cecurile primite la ziua ei de la mătuşile Jane şi Mariah, Theodora se mulţumi cu o pensulă cu peri extrafini şi cu două borcănaşe mici cu vopsea Albastru Krishna şi Roz Sari. în timp ce plătea pentru ele apăru Mikko cu câte două sacoşe mari de la băcănie în fiecare mână.

– Gata?

Theodora dădu din cap. Ieşiră pe uşile mari în stradă şi se alăturară mulţimii de pe trotuar. Theodora se pregătea să ia una dintre sacoşe ca să o ajute pe Mikko până la maşină când aceasta îi spuse:

– Stai puţin, Dodo. Ţi s-a lipit ceva de tocul pantofului. Ridică piciorul.

Mikko se aplecă să ia de jos obiectul subţire de pe vârful pantofului de sport al Theodorei, dar, în loc să arunce biletul acela cât colo, rămase cu ochii ţintă la el, uimită.

– Dodo, întrebă ea cu o voce amuzată, ce este asta?

Cu siguranţă că nu era un bilet de loterie. Nici măcar nu era făcut din carton. Părea să fie o carte de joc, pictată în culori ca un giuvaer, şi înfăţişa un wyvern negru arcuindu-şi spatele spre un drăcuşor mic şi purpuriu pe care îl gonise într-un colţ.

Puteai să spui doar uitându-te la ea că era un obiect foarte, foarte vechi, şi Theodora simţi cum un fior îi trecea pe şira spinării.

– Este ultima carte de wyvern care îmi lipsea, spuse ea.

6
Un înlocuitor perfect pentru ochiul de triton

Merlin O’Shea stătea în mijlocul curţii interioare de la Harvard, cu haina lui maronie din tweed împăturită pe un braţ şi lăsând să se vadă bretelele roşii întinse până la refuz peste pântecele lui proeminent.

Mânecile îi erau suflecate spre cot, iar cămaşa îi era pătată de transpiraţie. Chipul lui Merlin era de aceeaşi culoare roşu aprins ca bretelele, iar ochii lui aveau o privire aproape înnebunită. Vrăjitorul împunse aerul cu umbrela în direcţia unui copac ce arunca o pată de umbră.

– Uite, acolo, o oază!

Se îndreptă poticnindu-se spre locul cu pricina, iar Gideon, a cărui cămaşă era parcă în chip miraculos imaculată, îl urma. Când se găsiră pe pajiştea de sub copac, Merlin gâfâi din nou:

– Dar apa unde este?

Gideon îi dădu o sticlă de plastic din care Merlin luă doar câteva înghiţituri pentru că de fapt ar fi preferat să bea ceai - apoi îşi umezi batista şi şi-o aşeză pe faţă cu un oftat. Ridică imediat unul dintre colţurile batistei şi aruncă o privire furişă pe dedesubt.

– Am fost la cumpărături şi am căzut laţi... spuse el sumbru. Pe vremuri, înainte de Separare şi înainte ca urmările ei să pună stăpânire pe Piaţa Harvard, chiar era posibil să găseşti un înlocuitor decent pentru ochiul de triton. Ca să nu mai vorbim de galoşi veritabili şi de batiste pentru gentlemani!

Asigurându-se că nici unul dintre studenţii care treceau prin apropiere nu privea înspre ei, Gideon îl lăsă pe Ouroboros să se strecoare din găicile pantalonilor lui până în iarba răcoroasă, după care rosti o vrajă care încet şi pe neobservate mări umbra de sub copacul lor ca şi cum cineva ar fi împrăştiat o găleată mare de umbre negre ca noaptea exact acolo unde stăteau ei. Oricine ar fi privit mai îndeaproape s-ar fi gândit că era cu adevărat o umbră

neobişnuita, însă ea mai avea un ingredient special care exact asta făcea: împiedica pe oricine ar fi vrut să arunce o privire mai îndeaproape.

Imediat, Gideon începu să scoată din sac rezultatele căutărilor lor din acea dimineaţă: un borcan cu măsline uriaşe, umplute, de la firma Cardullo, un ochi de jucărie prins într-un cub care imita gheata de la un magazin cu jucării şi nişte boabe care aduceau vag cu un glob ocular cumpărate de la o prăvălie de seminţe.

Nici unul dintre acestea nu prea semăna cu un ochi de triton.

Gideon clătină din cap.

– Merlin, eu nu prea cred că toate astea or să funcţioneze.

– Nu, răspunse celălalt vrăjitor de sub batistă, de fapt nici eu nu prea cred. Le-am luat, cum s-ar spune, doar ca să ne încercăm norocul.

Nu făcuseră cine ştie ce nici cu pana de vasilisc - tot ce găsiseră fusese o pungă plină cu pene uscate de găină, luată de pe rafturile din magazinul Meştereşte Singur, şi o singură pană neagră şi lucioasă de cioară, pe care ochiul ager al lui Ouroboros (de fapt toţi cei patru ochi ageri ai lui) o zărise în faţa statuii lui John Harvard.

Cu monedele medievale se descurcaseră însă mult mai bine. Se duseseră să vadă un om care stătea într-un birou mic, cocoţat undeva la capătul unor scări înguste, deasupra teatrului. Acesta devenise dintr-odată grozav de agitat de îndată ce dăduse cu ochii de cele trei monede pe care i le arătă Gideon, plăti pentru ele o sumă frumuşică, şi acum, în noul portofel din plastic marca Velcro, Gideon avea un număr considerabil de bancnote verzi, foşnitoare, cu portretul acelui vrăjitor Benjamin Franklin pe ele (în portofelul pentru mărunţiş al lui Merlin, Franklin era onorat doar pe o monedă de argint, cu mult mai mică decât un penny).

– A fost un inventator şi un patriot american remarcabil, îi explică Merlin, dar la urma urmelor, nimic altceva decât un vrăjitor de mâna a treia. Lucrul pentru care este

amintit cel mai mult este un pamflet pe care l-a scris despre istoria naturala a Focului îmblânzit.

Totuşi, nici chiar toţi dolarii din lume nu puteau cumpăra ceea ce nu exista în prezent, în anul 2002.

– Şi dacă am încerca chiar şi aşa o Ademenire? întrebă Gideon.

Merlin dădu batista deoparte. Faţa lui nu mai arăta chiar ca o roşie coaptă, dar nici prea fericit nu părea sa fie.

– Riscăm să ademenim altceva, un dragon komodo de la Grădina Zoologică din Miami sau iguana cuiva. Sau, chiar mai rău, să ademenim numai o parte din Wycca. Ai putea sfârşi prin a regăsi numai ciocul ei sau vârful cozii, sau cine ştie ce alte fragmente rătăcite dintre acestea doua.

Gideon se cutremura.

– Dar fruntea sus, prietene, mai e un teren de vânătoare unde ne-am putea găsi prada. Ia-l pe bătrânul Robbie - căci aşa îl poreclise Merlin pe Ourobouros - şi caută permisul de metrou pe care ţi l-am dat mai devreme. S-ar putea ca tipul de la ghişeu să se prindă dacă încerci să vrăjeşti din nou uşa turnantă.

Şi Wycca îşi petrecuse dimineaţa la vânătoare. Mutarea şi redecorarea cuibului se dovediseră grozav de obositoare, şi ea nu mai mâncase nimic din ziua în care plecase în călătorie prin gaura de vierme. Lăsându-şi oul bine camuflat sub un strat de pene de şoimi calatori, Wycca se avântase într-o expediţie de căutare, şi acum zbura destul de sus pentru ca oricine şi-ar fi ridicat ochii spre cer să creadă că vede un pescăruş mai dolofan, asta dacă s-ar fi aflat în preajma apei, sau vreo altă pasăre de pradă, deasupra uscatului.

Când era obligată să zboare aproape de pământ, ea împrumuta ceva din nuanţa văzduhului, ţinându-şi solzii în răspăr ca să reflecte cerul cu suprafaţa lor ca de oglindă. Wycca se pricepea de minune să facă asta pentru că se antrenase multe după-amiezi de vară, pe când era acasă, şi obişnuia să îi înnebunească pe şoimii regelui în jocuri de-a prinselea în care ea se făcea astfel nevăzută.

Wyyca ignoră cu dispreţ tarabele cu peşte şi legume de la Haymarket - ar fi fost prăzi lesnicioase, dar acolo ea ar cam fi bătut la ochi - şi nu avea nici chef să se lupte pentru peşte cu pescăruşii care zburau în preajma bărcilor acostate la dig. Wyvernii au un miros foarte ascuţit, iar Wycca şi-l urmă pe al ei şi trecu în zbor pe deasupra râului, spre castelul masiv din turnurile căruia ieşeau nori de abur cu un miros neobişnuit.

Era tocmai începutul turei de după-amiază la fabrica de dulciuri Noua Anglie. Cofetarul-şef de-abia verificase şi aprobase calitatea amestecului din cuvele enorme cu cremă fondantă şi nuga îmbrăcate în ciocolată; după ce primi încuviinţarea cofetarului, maistrul de tură trase maneta, şi uriaşele aparate de făcut bomboane începură să scoată pe bandă sute şi sute de ciocolate cu umplutură lipicioasă. O aromă intensă de ciocolată începu să fie purtată de vânt din coşurile înalte peste periferia oraşului.

Wycca poposise pe cupola care acoperea clădirea principală a Institutului de Tehnologie din Massachusetts şi inspira adânc ca să guste norul delicios.

Ce parfum minunat, care te făcea să îţi lase gura apă! Nu avea habar ce putea fi, dar cu siguranţă mirosea suficient de ademenitor ca să fie mâncat.

Castelul de la care ieşea mirosul nu avea fortificaţiile obişnuite - nici şanţ de apărare, nici găuri pentru arcuri pe metereze, nici creneluri de unde apărătorii să poată azvârli ulei încins în capul armatelor asediatoare. Dar, în ciuda lipsei sistemului de apărare, Wycca nu mai văzuse niciodată o asemenea poartă de intrare. Era o uşă mititică, prin care unii oameni ieşeau şi alţii intrau, făcându-şi semne de salut între ei. Pe cealaltă latură a castelului, o intrare mai largă era ocupată de oameni care ridicau cutii mari în spatele unui hambar care avea roţi şi o emblemă pe care scria NECCO.

– *Necco* trebuie să fie vreun fel de cuvânt magic, la fel ca *Abracadabra,* reflectă Wycca.

Deşi învăţase să recunoască câteva cuvinte scrise, nu avea puterea de a vorbi. Ceea ce era păcat, căci poate

cuvântul magic i-ar fi deschis calea spre sursa mirosului atât de îmbietor.

Dar chiar acolo, pe acoperiş, era deschizătura pe care ea o căutase, aşa că Wycca îşi recăpătă pe dată buna dispoziţie, căci doar se strecurase ea prin crăpături chiar mai mici decât aceea, anume în castelul ei de acasă. Wyvernul îşi întinse aripile şi pluti prin aer, lăsându-se pe acoperişul fabricii de lângă coşul unde era din nou pictat cu litere uriaşe NECCO.

Gura de evacuare era cam îngustă şi, când Wycca reuşi să iasă prin capătul celălalt, îi lipseau câţiva solzi (dar, din fericire, nici unul dintre aceştia nu a sfârşit în pachetele cu napolitane Necco).

Aici mirosul era copleşitor, dar ea nu izbuti totuşi să-i identifice sursa. Bubuitul asurzitor al maşinilor o înspăimântă aşa de tare, că se repezi cu ciocul la două furtune care atârnau, făcându-le să sâsâie spre ea şi să arunce un abur. Arcuindu-şi spinarea ca o pisică speriată, Wycca şuieră la rândul ei, apoi se întinse şi muşcă o legătură multicoloră de cabluri, rupând-o în două.

Cu lumini pâlpâitoare şi un cor de sonerii de alarmă, instalaţia robotizată de produs bomboane, care fusese instalată cu doar un an în urmă, se opri brusc. Sistemul de blocare de siguranţă, care avea rolul de a preveni o supraîncărcare a echipamentelor atât de costisitoare, făcu să se deschidă o trapă pe linia de asamblare şi toate bomboanele de ciocolată din formele de ştanţare începură să cadă într-un depozit temporar, adică exact în locul unde se afla Wycca. Dragonul scoase un ţipăt strident de surprindere când se văzu bombardat cu mii de bomboane Choco De Luxe cu umplutură de cremă fondantă de cireşe. Parfumul de ciocolată caldă o învălui pe Wycca mai minunat chiar decât menta dragonilor.

Iată cum descoperi wyvernul că iubea... de fapt că adora această substanţă sacră pentru azteci, numită de ei *tchocoatl* şi pe care noi o numim de obicei ciocolată.

Merlin, Gideon şi cei doi tovarăşi ai celui din urmă se plimbară în lungul şi în latul cartierului chinezesc din Boston, vizitând fiecare băcănie minusculă, fiecare supermarket imens şi chiar şi drogheriile chinezeşti unde cutiile cu rădăcină uscată de gingseng împărţeau tejgheaua cu casete cu filme de acţiune tunate în Hong Kong.

În ultima farmacie în care intrară, Gideon se simţi pentru prima data ca acasă în ziua aceea, căci aducea tare bine cu prăvăliile pentru leacuri pe care le ştia în timpul său. Unul dintre pereţi era ocupat de un dulap masiv care se ridica până la tavan, cu mai mult de o sută de sertare de mărimea unor cutii de pantofi, toate cu etichete scrise în chinezeşte. Un tânăr ucenic de vânzător, cu şorţ alb, împingea un taburet pe roţi până la locul pe care i-l arăta negustoreasa de ierburi de leac şi îi dădea acesteia sertarele cu frunze întregi de lotus sau cu scoarţă de copac.

Un afiş de pe perete descria alte remedii tradiţionale chinezeşti făcute din viermi de mătase, greieri, scoici, ba chiar şi scorpioni uscaţi. Femeia care vindea, o chinezoaică între două vârste, lucra la tejgheaua de metal, cântărea leacurile cu o balanţă cu două platouri de alamă şi împacheta apoi leacurile în pungi de hârtie.

Trebuiră să aştepte până ce ea termină de explicat unei mame tinere care avea într-un cărucior un bebeluş cam agitat cum să aplice un tratament, dar veni, în sfârşit, şi rândul lor.

Cum chineza era una dintre limbile pe care Merlin le cunoştea bine, el şi negustoreasa avură în limba mandarină o lungă conversaţie presărată cu multe gesturi. Merlin dădea întruna din cap părând că zice „da” în vreme ce femeia tot clătina din cap părând să spună „nu”, într-un sfârşit, ea răsfoi câteva cărţulii groase şi se făcu nevăzută într-o încăpere din dosul unei perdele grele. Rămase acolo o vreme şi, în timp ce o aşteptau, ajutorul de vânzător le aduse nişte prune murate dulci-acrişoare şi ceşti mici cu ceai verde.

Într-un târziu femeia reapăru, ţinând strâns în mână un vechi borcan de maioneză plin cu un lichid dens în care

plutea un obiect sinistru, uşor oval şi împestriţat cu verde şi negru, cam ca un ou care fusese fiert cu vreo mie şi ceva de ani în urmă.

Femeia îi dădu borcanul lui Merlin, clătinând în continuare din cap şi vorbind în limba ei. De fiecare dată când el dădea să ia borcanul, femeia îl trăgea spre sine şi de pe buzele ei izbucnea un nou şuvoi de vorbe în chinezeşte. Din câte i se părea lui Gideon, Merlin îşi lua o muştruluială.

Într-un târziu, vrăjitorul mai vârstnic se întoarse spre Gideon cu borcanul în mână şi, făcând o grimasă, zise:

– Acesta este un *long yian,* un ochi de dragon. Ea spune că din tot ce are, acesta este cel mai apropiat de ce ne trebuie nouă. Este foarte vechi şi foarte puternic şi trebuie să avem mare grijă cu el.

Negustoreasa scoase o bucată de hârtie, scrisă tot în chinezeşte, Merlin nota ceva pe ea în două locuri şi apoi semnă.

– Tocmai am semnat că o scutesc de orice responsabilitate şi că nu o voi da în judecată pentru *mal praxis.*

– *Mal praxis?* repetă zăpăcit Gideon.

Ouroboros îşi consultă memoria din viitor.

– A apărut după timpul tău. O inovaţie legală din secolul al XVII-lea, şopti el.

Mai multe portrete ale lui Benjamin Franklin îşi schimbară stăpânul; acum negustoreasa era toată numai zâmbete şi, în timp ce Gideon şi Merlin se îndreptară spre uşă, ea strigă în urma lor:

– Vă foarte mulţumesc! Şi vă mai aşteptăm pe la noi!

Bucătăria familiei Oglethorpe fusese transformată în sala de operaţii. Pe masă era aşternută o coală veche de hârtie şi din biroul domnului Oglethorpe fusese împrumutată lampa mobilă de masă. Într-o parte se găseau o mulţime de bureţi mici, perii şi spatule de metal care fuseseră întinse pe un prosop pentru vase lângă un şir de sticluţe cu lichid pentru curăţat.

Mikko era aplecată peste obiectul acela de pe masă cu o lentilă măritoare şi, din când în când, Theodora îi dădea

câte un instrument diferit sau sticla cea mică cu spirt pentru curăţat.

La sfârşit, Mikko se rezema de spătarul scaunului şi răsuflă adânc.

– Am ştiut întotdeauna că îmi va fi de folos cândva cursul de restaurare. Dodo, acum aruncă o privire şi spune-mi ce părere ai.

Theodora se aplecă pentru a vedea mai bine. Se întreba câteodată dacă era vreun lucru pentru care Mikko să nu fi făcut cursuri. Cele mai multe păreau să fi avut de a face cu arta sau cu cărţile rare, şi Theodora ştia că Mikko fusese cât pe ce să devină profesor de arte frumoase.

Acum, că murdăria de pe străzile care dădeau în Piaţa Centrală fusese înlăturată cu grija, plăcuţa subţire de fildeş părea să strălucească în o mie culori. Drăcuşorul purpuriu cu ochi roşii se retrăgea din calea wyvernului, care se întindea spre el cu mâinile lui terminate cu gheare şi ridicate în semn de apărare, iar trăsăturile îi erau contorsionate într-o strâmbătură înfricoşată.

Chiar şi wyvernul lucea în nuanţe negre-albăstrii de-a lungul spinării, unde solzii lui pictaţi cu migală străluceau ca tăciunele.

Aripile lui erau strânse, dar se putea vedea că erau formate din membrane, întocmai ca aripile unui liliac, şi atât de fine, încât ici-colo lumina strălucea prin ele.

Ciocul lui ascuţit a răutate era negru-argintiu, lucitor ca un pat de armă, iar ochii erau de un verde străveziu. Limba lui, o panglică de un roşu aprins, încovoiată şi despicată la vârf, era întinsă spre drăcuşorul încolţit, (însă wyvernii adevăraţi nu au limba nici despicată şi nici culoarea roşu aprins, dar acest amănunt nu este relevant pentru povestea noastră.)

Operaţiunea de curăţire mai scosese la iveală şi alte detalii aflate de-a lungul marginii cărţii care nu fuseseră vizibile atunci când Mikko o dezlipise de talpa pantofului Theodorei. Wyvernul purta o zgardă aurie de care era prins un lanţ subţire de argint, bine întins, şi puteai vedea, chiar pe marginea cărţii de tarot, degetele cuiva care ţineau

strâns celălalt capăt al zgârzii, după cum puteai vedea într-o străfulgerare şi poala unei tunici negre, şi vârful stacojiu şi răsucit în sus al unui pantof.

Theodora ridică privirea. Ochii îi străluceau.

– Oh, Mikko, spuse ea, nu e magică?

7
Cu lipici pentru necazuri

Wyyca stătea pe acoperişul cupolei de la Institutul Tehnologiilor din Massachusetts şi îşi lingea ultimele resturi de cremă fondantă de cireşe dintre degetele de la lăbuţele din spate. Burtica îi era atât de plină de ciocolată, încât arăta de parcă şi-ar mai fi purtat oul înăuntru şi, ori de cât ori răsufla, scotea câte un norişor fierbinte de aburi de zahăr ars. Prin vene îi curgea un amestec periculos de un sfert de sânge de dragon şi trei sferturi de zahăr şi cofeină. Nervii wyvernului erau întinşi la maximum şi neastâmpărul ei obişnuit ajunsese acum la un nivel periculos. Trebuia să găsească un mod în care să îşi consume cumva energia!

Se îndreptă spre Grădina Publică din Boston, vrând cu tot dinadinsul să se lase în picaj peste turiştii care pluteau pe bărcile în formă de lebădă şi să necăjească adevăratele lebede care se bălăceau între trestii.

Nu după mult timp, îşi găsi un ascunziş printre rădăcinile unui copac, de unde să îşi pună la cale răutăţile, când atenţia îi fu distrasă de o tulburare care o cuprinse şi de o agitaţie în umbrele din apropiere.

Wyvernul se făcu una cu pământul şi îşi lipi urechile de cap. Aceasta nu era o gaură de vierme şi nu era nici o altă vrajă pe care ea să o fi cunoscut, sălbatică sau îmblânzită sau undeva pe la mijloc.

Demult, pe când nu era decât un pui de wyvern şi Gideon o dresa, într-o bună zi el o aşezase lângă foc, descuiase un cufăr şi scosese de acolo o sticlă de metal plată, legată cu şapte corzi de harfă împrumutate de la elfi. Când şi ultima coardă fusese dezlegată, vrăjitorul scosese dopul, mişcase sticla pe sub botul wyvernului şi apoi se grăbise să o astupe din nou, să o lege cu cele şapte fire subţiri din argint şi să aşeze sticla la locul ei din cufăr. Acesta îşi reluase locul pe poliţă, pe picioarele lui în formă de labe cu gheare.

Wycca tuşise şi îşi frecase botul cu lăbuţa scuturând din cap de parcă ar fi vrut să-şi îndepărteze din minte amintirea mirosului din sticlă.

– Nu pot să spun cu glas tare cum se numeşte, îi spusese atunci Gideon, dar este magie care s-a transformat pe sine în magie, vrajă care a devenit nebună şi urât mirositoare. Acum tu ştii cum miroase. Dacă vreodată dai peste ea, nu cumva să te apropii, ci să te întorci la mine imediat!

Sub ochii ei, agitaţia din minte îi slăbi şi agitaţia din umbră se îndepărtă, o întunecime fluidă care aluneca aşa cum o furtună e dusă de vânt.

Când aceasta dispăru cu totul, Wycca nu mai avea nici un chef să necăjească lebedele. Nu avea cum să se întoarcă la Gideon, dar se putea întoarce la cuibul şi la oul ei, şi exact asta se grăbi să facă.

Mikko şi Theodora se certau. Mikko stătea rezemată de chiuveta din bucătărie şi părea istovită şi fără puteri. Cartea de tarot era încă pe masa din bucătărie.

– Ascultă-mă, Dodo, ştii că dacă tatăl tău ar fi fost aici, el nu te-ar fi lăsat să o păstrezi. Este evident că e foarte veche, rară şi de valoare. Probabil că cineva o caută şi, chiar dacă nu îi putem găsi posesorul, locul ei e totuşi într-un muzeu unde să poată fi protejată aşa cum se cuvine şi unde oamenii să se poată duce să o admire.

Theodora stătea aşezată pe un taburet, cu braţele încrucişate peste piept şi cu faţa strâmbată într-o căutătură întunecată. Avea o senzaţie îngrozitoare, ceva o apăsa ca o greutate pe piept şi avea impresia că e pe punctul să explodeze. Nici nu o putea privi pe Mikko drept în ochi, dar nu se putea abţine să nu arunce în direcţia ei priviri ca nişte săgeţi otrăvite.

– Ei bine, el nu-i aici! Eu am găsit-o, era lipită pe vârful pantofului meu şi tu nu poţi să mă obligi să o dau! Şi nu îmi mai spune Dodo! Nu suport să îmi spui aşa! Numai tata are voie să îmi spună Dodo, tu nu!

Chiar şi dacă asta ar fi fost adevărat (dar nu era) era oricum incredibil de copilăresc să i-o spună, şi Theodora se îmbujora imediat ce cuvintele îi ieşiră de pe buze.

Acum Mikko nu mai părea doar istovită, ci şi foarte tristă.

– Eu credeam că urăşti mai mult să ţi se spună Theodora. Îmi pare rău, dar nu pot să mă prefac că nu văd că ceea ce faci nu este corect. Şi îmi pare rău că nu îţi dai seama de faptul că nu întotdeauna trebuie să ai un lucru ca să te şi bucuri de el.

Theodora se duse bosumflată în camera ei. Frunzări prin teancul cu reviste cu wyverni fără să le citească, îşi rearanjă cealaltă colecţie cu dragoni şi se apucă să joace un nou joc pe calculator. În cele din urmă îşi dădu seama că se făcuse ora opt şi că Mikko nu o chemase la cină.

Pe sub uşa acesteia se vedea o dâră de lumină şi din cameră se auzeau voci. Mikko se uita la televizor, la un film vechi. Bucătăria era întunecată şi nu se vedea nici urmă de cină. Coala de hârtie fusese strânsă de pe masă şi toate ustensilele pentru curăţat, micile sticle maronii fuseseră luate, dar cartea de tarot era încă acolo, în mijlocul mesei, lângă un bilet de la Mikko.

Nu spunea decât:

Theodora,

Indiferent de ce vei hotărî să faci cu ea mâine, tot trebuie ca în noapte asta să stea la uscat. Te rog să o laşi acolo unde este.

Mikko

Lângă bilet mai erau şi două cărţi poştale ilustrate. Pe prima se vedea o poză cu un cowboy călare pe un cal sălbatic cu spinarea arcuită şi cu o inscripţie pe care se putea citi „CALGARY - VIAŢĂ SĂLBATICĂ“.

Pe a doua erau un şir de munţi purpurii şi învăluiţi în nori sub care scria „SALUTĂRI DIN ADIRONDACKS“.

Nu era nici una din Laos, şi oricum era prea devreme ca să fi putut ajunge. Citi mai întâi ilustrata de la Valerie. Ca de obicei, Val folosise la maximum spaţiul disponibil, scriind chiar până la marginea cartonului, aşa că întregul

revers al cărţii poştale era acoperit cu scrisul ei microscopic, căci Val avea un scris incredibil de mărunt. Când era în clasa a patra obişnuia să scrie scrisori atât de mici, încât puteau fi împăturite şi vârâte într-o coajă de nucă.

Toate veştile de la ea se reduceau la variaţiuni pe tema „Ajutor, sunt prizonieră într-o tabără de muzică!” cu câteva amănunte despre paznici, despre aşa-zisa mâncare şi despre ceilalţi prizonieri.

Ilustrata de la Milo spunea însă limpede că el se distra cum nu se putea mai bine în Calgary, că mergea la „vânătoare de fosile”, că făcea drumeţii cu cortul şi pescuia împreună cu noul lui tată vitreg.

Nici una dintre ele nu avu darul de a o înveseli şi, de fapt, dintr-un motiv anume, cea a lui Milo o făcu chiar să se simtă şi mai rău. Theodora se duse la debara şi îşi făcu un sendviş triplu cu cremă de alune şi de banane, pe care îl făcu să alunece pe gât cu lapte cu ciocolată.

Când isprăvi, rămase în bucătărie să bea un al doilea pahar de lapte şi să mai reflecteze. Lumina din bucătărie părea să cadă pe cartea de tarot la fel ca lumina unui reflector, făcându-l pe drăcuşorul purpuriu să strălucească în văpăi.

Agenta de la compania imobiliară descuie uşa apartamentului de lux din blocul Emerald Towers, care dădea spre Grădina Publică din Boston.

Chiria apartamentului era de zece mii de dolari pe lună şi o treceau fiorii când se gândea la comisionul pe care avea să îl încaseze, dar trebuia să recunoască faptul că de viitorii chiriaşi puţin îi păsa.

De când cu incidentul de pe plaja din New Jersey, Kobold şi Febrys îşi schimbaseră veşmintele lor din anii ’40 cu haine ceva mai potrivite: un costum italienesc pentru domnul Lambton (aşa cum îşi spunea Acum şi Aici) şi un costum şic pentru doamna Worm, care adoptase o frizură la modă şi care purta lentile de contact verzi pentru a da ochilor ei drăceşti un aer mai uman.

Cei doi o făceau să se cutremure pe angajata firmei de afaceri imobiliare, dar aceasta avea destul experienţă ca să miroasă o ocazie, şi în plus, îşi spunea că încheierea unei asemenea afaceri ar fi putut să o propulseze drept Agentul Lunii sau chiar, cu puţin noroc, Agent al Anului.

Femeia luă de pe măsuţa din hol o telecomandă albă şi plată.

– Tot ce vedeţi este controlat în întregime de computerul general.

Apăsă nişte butoane de pe telecomandă, şi luminile se aprinseră, apoi se estompară, pentru a străluci din nou. Apăsă apoi alte butoane, şi draperiile de mătase se deschiseră şi se închiseră la loc. O trapă se căscă în perete, lăsând să se vadă un şir de sticle şi de pahare. Urmă un alt buton, şi un ecran plat de televizor se lumină, arătând un turneu de golf în desfăşurare.

– Este un prototip, spuse ea, acest model nici nu se află încă în producţie de serie.

Domnul Lambton întinse mâna după telecomandă şi apăsă butoanele cu prudenţă, uitându-se la ecran cu mult interes, în timp ce turneul dispărea, lăsând locul unui prim-plan cu o sticlă având un conţinut efervescent pe care câteva duzini de tineri îl consumau pierduţi în extaz.

Apăsă alt buton, şi sticla cu poţiunea spumoasă lăsă locul unui grup de copii care dansau extaziaţi pe un ring, în jurul efigiei unui dragon de cârpă.

Doamna Worm nu-şi dezlipi privirea de pe ecran, zâmbind într-un fel care chiar şi agentei imobiliare i se păru nenatural.

– Îl luăm, spuse domnul Lambton.

Din buzunarul interior al jachetei făcu să apară un stilou şi un carnet de cecuri într-o copertă elegantă de piele şi scrise un cec pe care i-l înmână agentei. Aceasta ridică din sprâncene când văzu suma şi încercă să îi explice că ar mai fi fost de îndeplinit câteva formalităţi, cum ar fi verificarea referinţelor şi vărsarea unei garanţii.

Dar o vrajă rostită de vrăjitor făcu ca şirul gândurilor ei să o ia razna şi, frecându-şi de zor o sprânceană, agenta se

îndreptă spre hol, lăsă cheile apartamentului să cadă pe măsuţa de acolo şi ieşi pe uşă cu paşi şovăitori.

Kobold îşi flutură mâna, iar uşa se închise în spatele celei care pleca. El aruncă o privire în jurul mobilelor din jurul lui - toate acoperite cu piele strălucitoare, lemn, oţel şi cristal, la distanţă de ani-lumină de condiţiile cu care era obişnuit - perdele de pat mâncate de molii, lespezi de piatră mai reci decât gheaţa, purici în saltele şi şoricei prin pereţi.

Atunci când sarcina lui aici urma să se încheie, avea să îi fie greu să plece, cu toată răsplata care îl aştepta la celălalt capăt al găurii de vierme, în propriul Cândva şi Undeva.

Dar ştia că dacă nu avea să se întoarcă împreună cu Wycca şi dacă nu avea să dovedească că îşi îndeplinise misiunea, pe urmele lui ar fi fost trimis prin gaura de vierme ceva mai rău decât un vrăjitor.

Kobold simţi, şi nu era pentru prima dată, un junghi de îndoială faţă de stăpânul lui, al cărui chip nu îl văzuse niciodată şi a cărui voce nu o auzise nicicând.

Era pierdut în gânduri, când privirea îi căzu pe demon. Uitase de el. Se încruntă. Febrys îşi azvârlise cât colo pantofii cu tocuri înalte şi îşi masa picioarele despicate şi rănite ale trupului său de muritoare.

Forma ei omenească nu era decât o copie nereuşita a unei femei adevărate, iar formula magică fusese de proastă calitate, mai ales când trebui să îi facă picioarele (este bine cunoscut faptul că e nevoie de un vrăjitor cu adevărat talentat ca să facă degete de la picioare!)

– Nu mi-ar plăcea deloc să fiu femeie aici, spuse ea. Şi nu îmi plac nici lentilele de contact.

– Nici nu trebuie să îţi placă. Acum du-te şi mai fă exerciţii de zâmbit, trebuie să mă apuc de treabă.

În timp ce demonul intră în camera de toaletă pentru a face exerciţii de zâmbit la oglindă, vrăjitorul îşi aţinti privirile spre Grădina Publică şi spre luxosul cartier Back Bay. Trebuiau să fie pe acolo, pe undeva, Gideon şi wyvernul lui.

Cu gândul la ei, Kobold murmură doar atât:
– În curând...

8
Un noroc cu ghinion

Undeva sus, deasupra portului, Wycca se aşează pe oul ei şi suspină. Solzii de pe burtică i se cam zgâriaseră când se târâse prin ţevăria de la fabrică, stomacul i se strânsese într-un mod cam neplăcut de la bomba cu ciocolată, iar acum, că efectul zahărului şi al cofeinei slăbeau, simţea nişte dureri de cap îngrozitoare!

Dar chiar şi dincolo de ameţeala pe care i-o provoca ciocolata, instinctele materne îi rămăseseră la fel de puternice. Wycca îşi ridică căpşorul cuprins de dureri şi îşi folosi ciocul pentru a face inspecţia pe care se presupunea că ar trebui să o facă oului din oră în oră. Plimbându-şi vârful sensibil al ciocului cu blândeţe pe toată suprafaţa oului, ea se asigură că nu exista nici o crăpătură în coajă, apoi ascultă atent ca să prindă acel slab „oa-oa” care era echivalentul piuitului unui puişor de găină pentru puii de dragoni.

Oul era întreg, iar puiul dinăuntru, tăcut. Mulţumită, Wycca îndesă căptuşeala din cuib în jurul oului şi se aburcă apoi cum putu mai bine deasupra lui.

Nu mult după aceea adormi, şi picioarele ei acoperite cu solzi începură să se mişte în somn, într-un vis plin cu ciocolată.

Când Merlin se deşteptă din moţăiala nu era decât ora zece. Se ridică din aşternut, îl trezi apoi şi pe Gideon şi luară o gustare adusă în chip magic tot drumul tocmai din China. Merlin luă pachetele, îi dădu bani curierului şi îl trimise înapoi în ţara lui. Gideon reflectă că era o vrajă puternică, deşi cam lentă, pentru că îi trebuiseră cam douăzeci şi cinci de minute curierului ca să ajungă de la celălalt capăt al lumii, cu mult mai mult decât într-o vrajă obişnuită.

Din cutii de hârtie albă cu mânere din metal, Merlin scoase orez şi carne de găină înăbuşită în mirodenii, din

care se înfruptară cu ajutorul beţişoarelor. După aceea se delectară cu nişte plăcinţele pe care trebuie să le rupi înainte să le bagi în gură ca să citeşti bileţelul norocos dinăuntru. (Un procedeu mult mai uman, îi trecu prin cap lui Gideon, decât vechiul obicei al regilor de a închide ghicitorii în plăcinte uriaşe pentru a-şi distra curtea şi oaspeţii.)

Merlin se şterse apoi la gură cu un şerveţel de hârtie.

– Acum ar cam trebui să trecem la treabă. E aproape miezul nopţii.

Orele dinaintea zorilor sunt intervale ideale pentru a face o Ademenire, iar pentru că lucrau împreuna ar fi trebuit să le ia cam trei ore ca să asambleze echipamentele şi să pregătească ceremonia de Ademenire.

De sub patul său cu baldachin, Merlin scoase o cutie lungă şi plată, însemnată peste tot cu rune vrăjitoreşti şi cu următoarele cuvinte:

A NU FI DESCHISĂ DE NIMENI FĂRĂ PERMISIUNEA EXPRESĂ SAU SUB SUPRAVEGHEREA LUI IAIN MERLIN O'SHEA, ADEPT AL ARTELOR VRĂJITOREŞTI.

În cutie se afla un cablu de fibră de sticlă înfăşurat în argint şi, prins de el cam la fiecare cincispreceze centimetri, se afla câte un tub scurt din sticlă, deschis la unul din capete şi ascuţit la celălalt.

Tot de cablu mai erau prinse şi câteva duzini de cârlige argintii, asemănătoare cu cele de care se agaţă de obicei perdelele. în biroul său, Merlin întindea toate ustensilele pe covor şi ofta de zor.

– Îţi închipui poate că vreuna dintre convocări a propus în ultimele sute de ani o simplificare a procedurii de Ademenire, nu-i aşa? Ei bine, nici pomeneală! Comitetul pentru Ademeniri s-a întrunit trei sute de ani, dar nimeni nu a venit cu absolut nimic nou!

Merlin trebui apoi să inspecteze fiecare dintre cele o sută unu de tuburi agăţate pe toată lungimea cablului, în căutare de crăpături. Dacă ar fi găsit vreuna, tubul ar fi trebuit înlocuit cu unul nou dintr-o cutie de lemn pe care erau lipite timbre de Edinburgh. Apoi fiecare tub trebuia

lovit cu un mic ciocănel de argint, în timp ce Merlin asculta cu atenţie cât de înalt era tonul. Dacă sunetul era cumva mai stins, atunci acesta trebuia ajustat, prin lustruirea marginii tubului de cristal cu un şmirghel. După aceea, întregul cablu fu verificat, pentru ca nu cumva să aibă vreo fisură pe undeva, după care fu uns cu un ulei special. După o oră în care, aşezat în genunchi şi sprijinit pe coate îndeplini toate aceste operaţiuni, Merlin îşi îndreptă spinarea cu un geamăt şi se îndreptă şonticăind spre bucătărie, ca să pună de cafea.

Şi sarcina lui Gideon era la fel de plictisitoare. Pe fiecare dintre cele o sută unu de bileţele, puţin mai mici decât bileţelele de pus în plăcintele cu noroc, Gideon trebuia să scrie, cu cele mai mărunte litere posibil, în cerneală stacojie în care adăugase picături din propriul sânge, lacrimi şi sudoare, cuvinte pe care, dacă am încerca să le reproducem, am încălca grav Codul de Legi Vrăjitoresc.

Erau o mulţime de litere de scris, de virgule şi punctuleţe, şi chiar în engleza vrăjitorească era cumplit de obositor să scrii şi să tot scrii pe o sută unu de bileţele minuscule. În plus, de îndată ce se usca cerneala el trebuia să înfăşoare în formă de sul fiecare vrajă şi să o lege cu un fir de argint.

Gideon acceptă ceaşca cu cafea şi clipi când simţi gustul ciudat, amărui. Dar Merlin îl îndemnă să o bea mai repede şi aşa şi făcu.

Era acum aproape trei dimineaţa. Cu ajutorul cârligelor de argint, cablul de cristal cu tuburile care atârnau de el fusese întins de-a curmezişul biroului, chiar sub tavan. Gideon îşi deschise sacul şi scoase căpăstrul auriu şi odgonul împletit din păr de sirenă.

În mijlocul încăperii, în centrul unui cerc format din cablul de cristal, Merlin aşezase un platou electric încălzit şi un boiler dublu de aramă. De obicei, se agăţa un cazan de aramă direct deasupra focului făcut din lemn de arin, dar în versiunea extinsă a unei Ademeniri vreo două, trei, inovaţii moderne erau admise, iar Merlin îşi dăduse silinţa să nu

atragă atenţia zgomotosului său vecin de la apartamentul 3B. Oricum, pentru mai multă siguranţă, scosese şi bateria din dispozitivul de alarmă pentru incendii.

Deasupra boilerului dublu turnară o ceaşcă de ceai plină ochi cu miere şi alta plină cu vin, precum şi o sticlă cu ceai făcut din lemn de alun vrăjitoresc, cumpărat de la drogherie (pentru că magicienii preferă alunul vrăjitoresc ca să descopere lucrurile rătăcite).

Merlin mai adăugă câteva gene de broască râioasă dintr-o cutiuţă de cositor în care pe vremuri se aflase scoarţă de lemn dulce, iar Gideon adăugă câţiva solzi ai Wyccăi.

Merlin se duse apoi la combina muzicală şi puse o întregistrare cu incantaţii în latina vrăjitorească.

– E o companie mică, pe la nord de Cambridge, care scoate din când în când câte o înregistrare sub sigla Breslei noastre, explică el. Asta pentru că intonarea poate deveni teribil de obositoare.

Ochiul de dragon şi lichidul său putrefact fură adăugate în amestecul care bulborosea pe foc, şi cei doi vrăjitori începură dintr-odată să tuşească, înecaţi şi sufocaţi de mirosul îngrozitor.

– Fir-ar să fie! Ce putoare! răcni Merlin. Mai ai pană de vasilisc?

Gideon scoase din buzunar o pană ca vai de ea, pierdută de vreun amărât de fazan, pe care şi-o procurase tot în cursul peregrinărilor lor prin cartierul chinezesc.

Pe aceasta o aşeza el nu în cazan, ci chiar pe foc, şi pe dată un miros greu umplu încăperea.

– E din ce în ce mai rău! strigă Merlin ţinându-se de nas. Dar ceva nu merge aşa cum trebuie, cristalul nu răsună deloc!

Odată ce aşa-zisa pană de vasilisc fu adăugată în foc, tuburile de cristal care conţineau cele o sută una de vrăji ar fi trebuit să înceapă să răsune în ton cu incantaţiile.

Merlin făcu o scurtă verificare şi descoperi că unuia dintre tuburile de cristal îi lipsea micul său sul de hârtie.

– Uite-l acolo, a căzut pe podea, lângă scaun, spuse el arătând cu degetul.

Pana de fazan arsese aproape în întregime, şi Gideon se grăbi să apuce sulul de hârtie şi să îl lege repede cu un fir argintiu.

De îndată ce şi a o suta una vraja se găsi în siguranţă în tubul său, un sunet înalt, la fel ca zgomotul scos atunci când îţi plimbi degetul umezit pe buza unui pahar, se ridica din cercul vrăjit alcătuit de tuburile de cristal.

Merlin îşi aşeză pe creştet tichia roşie de ceremonie şi scoase o cărţulie mica, îmbrăcată în piele roşie, având simbolul Breslei imprimat pe scoarţa cu litere aurii, după care el şi Gideon îşi uniră glasurile cu incantaţiile care se auzeau din aparatul stereo. Un fum gros şi negru pomi să se ridice din boilerul dublu, umplând încăperea, dar, cum era magic, părea mai mult un abur gros decât fum - nu le înţepa ochii şi nici nu îi făcea să tuşească.

Fumul începu să se solidifice, formând contururi, apoi suprafeţe, apoi forme uşor de recunoscut: membre, aripi, un bot, o coadă. Gideon se opri brusc din cântat. Ceva era cu totul şi cu totul nelalocul lui!

Silueta era mult prea mare pentru un wyvern şi, în plus, nici nu avea conformaţia corectă. Merlin nu îşi amintea să mai văzut înainte un asemenea dragon, capul acestuia era pur şi simplu mult prea mare, iar corpul - mult prea lung.

Merlin ridică privirea din cartea lui cu cântece ca să îl întrebe pe Gideon de ce se oprise din intonat. Dar nu făcu decât să dea cu ochii de forma pe care o ademeniseră.

Că era vreun soi de dragon, ei bine, asta era neîndoielnic. Trebuie să fi văzut şi voi vreunul sau măcar vreo imitaţie, dacă aţi participat vreodată la celebrarea Anului Nou chinezesc, cu pocnitori, jocuri de artificii şi dansatori care se mişcă în interiorul trupului unui dragon.

Cam aşa arăta şi creatura aceea, doar că nu era nici un dansator ascuns înlăuntrul trupului său prelung şi acoperit cu solzi. Era un ying-long, un dragon chinezesc imperial, cu câte cinci degete la fiecare picior. Avea cap de

cămilă împodobit cu coame de cerb, labe de tigru şi gheare de vultur şi un trup lung şi şerpuitor acoperit cu solzi strălucitori care sclipeau ca emailul roşu şi auriu. Creatura sforăi spre cei doi prin nările ei enorme şi îi aţinti cu ochii săi mari cât nişte faruri de automobil.

Gideon întinse mâna cu degete tremurătoare spre tubul care conţinea a o sută una vrajă. Cu un geamăt de groază, el i-o dădu apoi lui Merlin.

Pe ea nu era scrisă o vrajă în engleza vrăjitorilor, cu sângele, sudoarea şi lacrimile lui Gideon. În schimb, biletul era un răvaş norocos de pus în plăcintă, imprimat cu litere roşii puţin cam şterse acum, care spuneau:

Ceva pierdut se va reîntoarce la tine
Numerele tale norocoase sunt 8, 38, 40, 42 şi 75

Merlin afişă un zâmbet chinuit.

– Nu e deloc de mirare că am ademenit un dragon chinezesc.

Cineva începu chiar atunci să bată cu pumnii în uşa de la intrare. O voce înăbuşită ajungea până la ei prin oţel şi lemn.

– Domnule profesor O'Sea, sunt Mufty, administratorul! Ni s-a raportat că s-a declanşat o alarmă de fum în apartamentul dumneavoastră, am aici cu mine un pompier.

– Deschideţi uşa, vă rog, profesore! se auzi o altă voce, mai profundă. Altfel mă voi vedea nevoit să o sparg!

– De fapt, staţi, am o cheie de rezervă, se auzi vocea domnului Mufty.

– Vin imediat! bubui Merlin, după care, îi şopti lui Gideon: Repede, pune mâna pe spinarea creaturii şi împinge!

– Să împing... unde? întrebă Gideon aruncându-şi privirea în jur, în căutarea unui loc unde să poată fi ascuns un dragon.

– În baie! Va trebui să îl vârâm în cadă! Acum, împinge!

9
Cu un dragon în cadă

– Partea bună cu dragonii chinezeşti, spuse Merlin între două opinteli, este că sunt nişte creaturi cât se poate de paşnice şi de drăgălaşe!

Dragonul rămăsese acum înţepenit în pragul îngust al uşii de la baie. Merlin şi Gideon îl împingeau din toate puterile, lucru care nu era deloc uşor. Solzii lui erau foarte alunecoşi, iar dragonul se gâdila, aşa că acum se răsucise între uşori şi îşi arăta burta lui cea mare, ca să fie gâdilat.

– Nu, nu, nu! strigă Merlin. Ying, bătrâne, nu avem timp de gâdilat pe burtică. Gideon, treci peste el şi încearcă să îl tragi din partea cealaltă.

Gideon se caţără pe spinarea dragonului, alunecând pe pielea acoperită cu solzi şi se întrebă, dus pe gânduri, cam de unde ar fi putut să apuce capul creaturii. Până la urmă îl apucă de coarnele scurte şi drepte.

– L-am prins!

– Acum numărăm până la trei: unu, doi... treeiii!

Cu zgomotul pe care l-ar fi scos un dop enorm ieşind din gâtul unei sticle de şampanie, dragonul trecu prin uşă până în baie, agăţându-se disperat cu ghearele de plăcile de gresie şi proptindu-se apoi brusc în peretele căzii cu o bufnitură a cărei putere făcu să ningă peste ei var de pe tavanul băii.

Merlin dădu drumul duşului la maximum. Dragonul ying-long se grăbi să se caţere peste marginea căzii pentru a ajunge sub jetul de apă, pentru că era un dragon de mare, care adora să aibă pielea umedă. Trupul lui încolăcit umplu cada, iar capul i se ivi sus, deasupra perdelei de duş, în timp ce dragonul clipea mulţumit din ochii lui imenşi.

– Acum stai aici, îi spuse Merlin lui Gideon, şi cântă cât te ţin plămânii.

– Să cânt?

– Da! Ultimele noutăţi din topul anului 1273! Orice cântecel pe care îl îngânau cântăreţii din lăută când ai

plecat de acasă. Numai aşa nu o să îl audă pe prietenul nostru aici de faţă.

Merlin închise uşa după el.

Gideon se aşează pe capacul vasului de toaletă şi îşi drese glasul. Apoi începu să îngâne pe o voce de tenor nervos:

– „Când briza dulce se aspreşte, iar frunza cade de pe ram...”

Când Merlin ieşi din baie, domnul Mufti tocmai deschidea uşa apartamentului cu cheia de rezervă, aşa că Merlin o putu vedea pe vecina lui, extrem de curioasa doamnă Wigglesworth de la apartamentul 3B, dând târcoale pe coridor. De îndată ce uşa se deschise, norul de fum se şi grăbi să se împrăştie pe coridor, aşa că doamna Wigglesworth se cutremură şi se grăbi să se retragă la adăpost în apartamentul său. Pompierul şi administratorul rămăseseră încremeniţi, cu privirile pironite asupra mecanismului de Ademenire. Caseta cu incantaţiile vrăjitoreşti fusese setată să se repete, aşa că Merlin se grăbi să fluture o mână spre echipamentul stereo, iar incantaţiile fură curmate brusc.

Pompierul examină atent cablurile şi platoul fierbinte, apoi inspecta cablul de cristal întins de-a curmezişul încăperii.

– Asta nu este o instalaţie electrică, la ce o folosiţi?

– Face parte dintr-un ceremonial religios shintoist, este o ofrandă pe care o aduc strămoşilor mei, spuse Merlin făcând să dispară sub canapea, cu o lovitură de picior, hamul de aur şi cordonul din raze de lună.

– Dar restul ce reprezintă?

Pompierul arătă spre boilerul dublu din cupru şi spre platoul încins.

– Toate fac parte dintr-o demonstraţie pentru un curs pe care îl pregătesc, de artă populară comparată. Este o reproducere, cu mijloace moderne, a unui aparat medieval pentru ademenirea dragonilor.

– Vorbiţi serios? se miră pompierul, care scoase un carneţel cu spirală şi îl răsfoi până ce ajunse la o pagină albă. Explicaţi-mi mai pe larg!

– Ei bine, în secolul al XIII-lea, oamenii credeau într-o mulţime de lucruri incredibile, începu Merlin, iar unul dintre aceste lucruri era că nişte oameni înţelepţi, vrăjitori, daca vreţi, puteau să prepare diverse poţiuni şi să rostească vrăji care să întrupeze din eter dragoni şi alte creaturi mitice.

– Dar este fascinant! exclama pompierul, care mâzgălea de zor în carneţelul lui. Acum, spuneţi-mi exact ce conţine poţiunea aceasta?

– Oh, puţin vin de Burgundia de cea mai bună calitate, miere de trifoi şi iarba vrăjitoarelor, spuse Merlin. Conform vechilor manuscrise, noi ar fi trebuit să mai adăugăm şi un ochi de triton, dar nu prea poţi să mergi la magazinul de alături ca să cumperi aşa ceva, nu credeţi?

Domnul Mufti şi pompierul izbucniră în râs. Iar Merlin li se alătură, râzând puţin mai zgomotos decât ar fi fost cazul.

– Acum, profesore O'Shea, reveni pompierul, aţi spus: „Noi ar fi trebuit să mai adăugăm şi un ochi de triton". A mai participat cineva la această ceremonie de la miezul nopţii?

– Da, un fost student, de fapt un student străin venit pentru schimb de experienţă, am putea spune, care locuieşte împreună cu mine. În clipa asta, tocmai face un duş.

Ca la un semn, exact atunci, un alt cor din „Când briza dulce se aspreşte..." ajunse până la ei pe sub uşa de la baie, dar, de data aceasta dragonul i se alătură cu un scheunat ascuţit şi jeluitor, cam ca un câine care ar încerca să fredoneze *O, brad frumos.*

– Îh! făcu pompierul, adăugând încă ceva în carneţelul lui. Păi, data viitoare când mai vreţi să ademeniţi un dragon, va trebui să vă asiguraţi că faceţi asta într-un loc bine ventilat.

– Nu o să mai existe o dată viitoare, spuse domnul Mufti, aruncându-i lui Merlin o privire plină de înţeles.

După asigurări repetate făcute domnului Mufti cum că ceremonia de ademenire a dragonului nu avea să se mai repete, indiferent dacă aceasta însemna sau nu o încălcare a regulilor imobilului privind deţinerea unui animal de companie, Merlin trânti cu hotărâre uşa în urma acestuia.

Gideon ieşi val-vârtej din baie, cu părul şi hainele umede lipite de el din cauza aburului.

– Am scăpat ca prin urechile acului, nu mai ştiam alte versuri, spuse el. Iar dragonul a început să ia apă!

Merlin se simţi mult prea epuizat de aventura lor ca să îşi mai dorească tradiţionala ceaşca de ciocolată şi cuvintele încrucişate, aşa că, în locul lor, luă două somnifere şi dădu drumul unui aparat de pe noptiera lui, care imita sunetul valurilor oceanului. Prin uşa deschisa, Gideon vedea capul lui Merlin pe pernă; avea ochii protejaţi de lumină cu o mască din satin.

Gideon alunecă din hainele sale - erau cele vrăjite, menite oricum să dispară în câteva ore - şi se băga într-o cămaşă de noapte Harvard, mărimea cea mai mare, cumpărata din piaţă. Se întinse sub paturi şi, în vreme ce se lăsa să alunece pe tărâmul somnului, făcu un semn în aer ca să alunge visele, şi bune, şi rele, dorindu-şi ca picăturile speciale de ochi care îi asigurau somnul magic - preparate din tinctură de mustăţi de hârciog - să nu fi rămas în noptiera lui de acasă.

Theodora avea o noapte albă. Se prea poate să fi fost sendvişul triplu sau poate al doilea pahar de cacao cu lapte, sau, cine ştie, poate o fărâmă de vinovăţie care îi apăsa conştiinţa, dar Theodora nu pierdu timpul punându-şi întrebări şi, pe la ora trei, se strecura pe sub paturi şi se ridică din pat.

Îşi luă pătura şi perna şi se duse în sufragerie. DVD-ul ei cu vrăjitori şi wyverni era deja în aparat, aşa că îşi pregăti un culcuş pe canapea şi se pregăti să urmărească filmul.

Dar, chiar în mijlocul scenei ei preferate, când Jura, tânăra femeie care îngrijea wyverni era pe cale să salveze un pui de wyvern, Theodora îşi dădu seama că se plictisea.

Schimba vreo doua posturi cu lupte corp la corp, apoi un film serial chinezesc, o reclama pentru un program de întâlniri amoroase pentru animale de companie, apoi un vechi film cu Godzilla şi, în cele din urmă, închise televizorul. Totuşi, nu era decât patru şi un sfert.

Se ridică şi se duse să verifice cartea de tarot. Wyvernul şi drăcuşorul erau tot în mijlocul mesei de bucătărie, alături de biletul de la Mikko.

Theodora întinse mâna şi atinse cartea cu gingăşie. Fiind pictată pe plăcuţa subţire de fildeş în loc de carton, acum era deja uscată.

Teoretic, o lăsase acolo până „mâine“. Deja era „mâine”. Era „mâine” de patru ore şi cincisprezece minute. Şi, oricum, nu avea de gând să ia cartea, ci doar sa o împrumute pentru vreo zece minute, după care să o pună la loc.

În timp ce lua de pe masă cartea de joc, îşi aminti dintr-odată de o dimineaţă de Crăciun în care intrase în camera de zi ca să se uite la cadouri, în timp ce părinţii ei încă mai dormeau. Doamna Oglethorpe auzise un zgomot, coborâse pe scări şi dăduse peste Theodora, care pe atunci avea vreo cinci ani, stând în mijlocul cadourilor desfăcute. Mama ei nu ţipase, nu făcuse nimic de felul asta, îi ceruse doar Theodorei să promită că o să păstreze secretul şi o trimisese la culcare. Când coborâseră toţi, pe la ora opt şi un sfert, cadourile Theodorei erau din nou învelite şi stivuite sub brad, împachetate în hârtie şi legate cu funde de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, iar fetiţa făcu tot posibilul să pară teribil de surprinsă de fiecare dată când deschidea pentru a doua oară aceleaşi cutii cu daruri.

„Dar de data asta nu o să fie aşa!” se răsti ea la propria conştiinţă care îi cam dădea de furcă.

Se îndrepta spre biroul tatălui ei şi apăsă întrerupătorul de protecţie la care erau conectate toate aparatele. Calculatorul, imprimanta, scannerul, toate se treziră brusc

la viaţa cu bâzâituri şi zumzete care răsunară mult mai sonor în casa liniştită decât ar fi fost de aşteptat. Ea trase cu urechea să audă uşa lui Miko deschizându-se, dar nu se auzi nimic, în afară de huruitul calculatorului.

Theodora aşează cartea cu faţa în jos în scanner şi porni programul. Imprimanta nu avea înăuntru decât hârtie albă, dar, în raftul de jos al biroului tatălui său, Theodora găsi nişte hârtie groasă cu irizări de ivoriu, marmorată, semănând uşor cu pergamentul, care rămăsese dintr-un proiect de istorie medievală.

Dintr-un motiv sau altul, simţea că inima îi bate în piept ca o tobă. Poate că era teama de a fi descoperită nu numai că luase cartea, dar că mai şi folosea calculatorul tatălui ei fără să fi cerut voie, deşi se poate să fi fost doar emoţia şi surescitarea.

Dacă toate astea ar fi funcţionat, ştia că ceva minunat avea să se petreacă, şi nu era vorba doar de faptul că ar fi intrat în Clubul Îngrijitorilor de Wyverni.

– Oh, şopti ea ezitând cu degetul pe mouse. Numai dacă ar fi un wyvern adevărat!

Dădu clic pe SCAN, şi lumina albastră a scannerului se aprinse şi se mişcă dinspre o parte a cărţii de tarot spre cealalătă. O copie perfectă a cărţii îşi făcu apariţia, puţin câte puţin, pe monitorul din faţa Theodorei.

Luminate acum pe ecranul calculatorului, culorile erau şi mai vii. Drăcuşorul înfricoşat arăta de parcă s-ar fi pregătit să sară din monitor şi să o ia la fugă prin casă.

Theodora urcă în meniu la partea de sus a ecranului şi găsi comanda pentru printare. Apăsă şi, după câteva secunde, o coală de hârtie alunecă în imprimantă.

Arăta fantastic, cu toate că hârtia nu era destul de groasă. Dar, brusc, îi veni o idee chiar şi mai bună. Se grăbi spre camera ei şi, după ce răscoli în birou, găsi o cutie cu hârtie specială pentru copiat, care se folosea la gravarea desenelor pe metal, şi o bucată de carton alb şi subţire.

Ea nu mai folosise programul de printare pe metal până atunci şi, când deschise aparatul, acesta scoase un

zgomot ascuţit şi puternic. Theodora îngheţă, aşteptându-se ca, din clipă în clipă, uşa de la dormitorul lui Mikko să se deschidă şi un zgomot de paşi grăbiţi să răsune pe coridor.

Dar tot ce se auzi dinspre camera lui Mikko fu un: ,,Hm? Ce este?” mormăit.

– Nimic, îi răspunse Theodora.

– Mm... bine, se auzi răspunsul.

În timp ce aparatul se încălzea, Theodora mai copie o dată cartea, de data asta pe hârtie autocopiativă.

În încăpere se răspândi un miros neplăcut, de plastic ars, şi, când Theodora dezlipi hârtia autocopiativă de pe cartonul deja imprimat, i se păru că aude un „Au!” de parcă drăcuşorul ar fi protestat. Luă apoi foarfecă ascuţită a lui Mikko din coşul cu lucrul de mână aflat pe raftul cel mai de sus al dulapului şi tăie cartonul cu grijă.

Arăta minunat, ca şi cum ar fi fost o carte de tarot adevărată. O admiră câteva clipe, apoi văzu că mai erau vreo şase minute până la ora şase. Mikko se trezea în fiecare zi la ora şase ca să îşi facă exerciţiile de tai chi în curtea din spatele casei.

Theodora se grăbi să închidă la loc aparatul de gravat, să strângă resturile de hârtie tăiată şi să închidă calculatorul, imprimanta şi scannerul.

Pe la 5:57 era din nou în patul ei, în cea mai convingătoare poziţie de „dorm tun”. Aruncă o privire pe deasupra cuverturii şi îşi admiră noua carte de tarot de pe noptieră. Arăta fantastic. Aproape că nu ai fi putut să o deosebeşti de celelalte.

Theodora se ridică în capul oaselor. Era adevarată. Luase adevărata carte în camera ei şi lăsase copia pe masa din bucătărie. Arăta bine, dar nu suficient de bine. Mikko nu ar fi putut să se lase păcălită de ea.

La şase fix, uşa lui Mikko se deschise, şi Theodora auzi mieunatul de dimineaţă al lui Frankie care spunea: „Dă-mi-să-mănânc, dă-mi-să-mănânc” în timp ce lipăia pe duşumea în faţa lui Mikko.

Se auzi zgomotul uşii de la frigider care se deschidea şi apoi zgomotul tacâmurilor, căci Mikko pescuia o furculiţă

din uscătorul de vase, apoi alt mieunat nerăbdător al lui Frankie, în timp ce Mikko scotea cu furculiţa mâncarea pentru pisici şi o punea în vasul motanului. Apoi, Theodora auzi cum Mikko întoarce zăvorul de la uşa laterală şi deschide uşa de plasă.

Furişându-se spre fereastră, Theodora o văzu pe Mikko în curtea din spate, începând să execute mişcările lente de arte marţiale.

Theodora se îndreptă tiptil spre bucătărie. Curtea din spate era drept în faţa ferestrei de la bucătărie şi, în funcţie de locul în care se afla, Mikko putea fie să privească spre fereastra bucătăriei, fie în direcţie opusă. Theodora aşteptă ca Mikko să se întoarcă cu spatele şi se repezi spre masă, înhăţă cărţile şi fugi spre colţul în care era în siguranţă. De data asta, avu grijă să ascundă bine copia în teancul de materiale despre wyverni de lângă geamul din camera ei.

10
Încă un mod prin care poţi ademeni un wyvern

Nu există un singur fel de a ademeni un wyvern. Merlin şi Gideon încercaseră asta în modul consacrat de tradiţie, cu ustensilele lor atât de elaborate, cu incantaţii şi cu ochiul de triton.

Dar mai exista o modalitate, mai puţin ortodoxă, de a ademeni un wyvern şi în acest fel încerca acum Kobold.

Un vrăjitor doritor să ignore vrăjile oficiale aprobate de către Breasla Adepţilor Artelor Vrăjitoreşti ar fi putut începe prin a găsi o copie a unei cărţi interzise la Convocarea de la Constantinopol din anul 1100. *Cartea Noilor Adepţi* fusese scrisă de un potlogar de vrăjitor care fusese exclus din Breaslă prin anii 900. În această carte el adunase o serie de vrăji prescurtate, interzise pentru că erau nesigure şi periculoase. Cartea mai cuprindea şi mai multe duzini de incantaţii pentru a ademeni creaturi care ar fi fost mai bine să nu fie ademenite vreodată.

Una dintre aceste prescurtări pe care vrăjitorul anonim din secolul al X-lea o consemnase era un fel mai lesnicios de a ademeni un wyvern, mai ales dacă cineva ar fi dorit să-l folosească împotriva stăpânului. Tot ce aveai de făcut era să rosteşti o vrajă şi să chemi o Umbră, o copie inversată, un fel de reflectare în oglindă a adevăratului wyvern. Wyvernul Umbră şi-ar fi căutat geamănul deoarece copia era atrasă de original aşa cum metalul e atras de magnet.

Problema era că Breasla Adepţilor făcuse o treabă foarte bună descoperind şi nimicind toate copiile *Cărţii Noilor Adepţi* (de fapt aceasta era o îndatorire în care chiar wyvernii excelau).

În propriul timp, Kobold nu izbutise să obţină o copie, dar nutrea speranţe fierbinţi de reuşită în căutările lui prin Bostonul secolului al XXI-lea.

Pe ecranul din sufrageria apartamentului, el făcu să apară *Pagini Aurii* pentru oraşul Boston şi găsi categoria CĂRŢI VECHI ŞI RARE.

Îşi notă numele librarilor specializaţi în cărţi apărute înainte de inventarea tiparului şi în cărţi despre ştiinţele oculte. Găsise zece nume.

Kobold zăbovi o vreme cu ochii pe listă, strângând din buze.

– Ebeneezer Abernathy, anticar, pe Strada Bucuriei, citi el cu glas tare. Apoi îşi chemă demonul.

– Nu mai vreau să port pantofi de femeie, şuieră Febrys nemulţumită.

Dar, la o căutătură încruntată a lui Kobold, Febrys întinse cu un scâncet mâna după pantofii ei cu tocuri înalte.

– Arăţi groaznic, spuse Merlin.

– Aşa mă şi simt, recunoscu Gideon.

Vrăjitorul mai vârstnic se întorsese dintr-o plimbare matinală până la magazinul din colţ şi îl găsise la întoarcere pe Gideon îmbrăcat, în bucătărie. Vrăjitorul mai tânăr reuşise să găsească cutia cu cafea măcinată în frigider şi desluşise cum trebuie folosită cafetiera, cu puţină asistenţă din partea lui Ouroboros.

În timp ce Merlin îşi umplu cana, Gideon îi explică:

– M-au tulburat mult visele, cu toate că am făcut semnul obişnuit ca să le ţin la distanţă. Simt că duşmanul meu este pe aproape.

– De fapt, voiam să vorbesc cu tine despre asta, spuse Merlin.

Scoase din sacoşa de cumpărături o cutie de lapte. Arăta ca o cutie obişnuită de carton pentru lapte, dar simbolul lăptăriei era o vacă înaripată şi tot pe cutie, sub înscrisurile cu valori nutritive, era şi o bufniţă care ţinea în gheare o mică sferă de cristal.

Gideon citise deja despre obiceiul de a imprima pe cutii fotografii ale persoanelor dispărute, dar simţi că inima

i se opreşte când văzu cine apărea pe ambalajul laptelui Vise Cu Ochii Deschişi, 2% - lapte de vaci magic fericite.

Sub literele îngroşate - „SUNT CĂUTAŢI” - erau portretul făcut în gen poliţienesc al lui Kobold, având pe cap o pălărie cu boruri largi, şi cel al lui Febrys, cu coafura ei din anii ’40, şi următoarea notă:

Ultima dată au fost văzuţi în vecinătatea oraşului Wildwood, New Jersey. Bărbatul suspect deţine puterile Breslei în Gradul 7; aspectul şi comportamentul femeii suspecte indică un demon de clasa 1. Apropiaţi-vă cu prudenţă. Raportaţi imediat prezenţa lor celui mai apropiat agent al Breslei.

– Din păcate, spuse Merlin, acesta este pentru Breaslă un an electoral. Ofiţerul Breslei din zona noastră fie este plecat pentru campanie, fie se ascunde pe undeva, încercând să evite să fie numit Delegat. Ultima dată când am fost numit Delegat eu însumi, convocarea a durat şapte ani. Mă tem că nu ne vom putea baza pe Breaslă ca să ne dea vreun ajutor practic.

– Cât de departe este oraşul Wildwood din New Jersey? întrebă Gideon.

– Nu e destul de departe, răspunse Merlin. Judecând după data de pe carton, au avut mai mult decât timpul necesar ca să urce pe coastă până la Boston.

– Da, asta ar fi o explicaţie pentru visele mele.

Gideon întoarse cutia ca să nu mai fie nevoit să privească desenul care îl înfăţişa pe Kobold, cu aerul lui nesuferit. O vrajă de alungat visele poate îndepărta visele naturale, dar nu şi pe cele coapte în vrăji, de felul celor pe care Kobold le trimisese în noapte pe urmele lui Gideon.

Merlin tăie o baghetă cu susan pe jumătate şi lăsă cele două felii să cadă în prăjitorul de pâine.

– Gideon, iartă-mă că îţi spun, dar dorinţa de răzbunare a lui Kobold nu mi se pare totuşi explicabilă prin faptul că tu l-ai învins şi ai primit postul de vrăjitor numărul 1 în locul lui. Nu te simţi ofensat dacă îţi spun că trebuie să fie mai mult decât o simplă rivalitate profesională. Mai mult decât vrei tu să îi spui prietenului tău Merlin.

Gideon se agită stânjenit pe scaunul lui, ca un băieţel prins cu lecţia neînvăţată.

– Da, e mai mult decât atât. Kobold este fratele meu vitreg.

– Aha! murmură Merlin încetişor în ceaşca lui cu cafea.

– Când aveam şaisprezece ani, în anul în care eram amândoi ucenici ai vrăjitorului regal era o fată...

– Ştiam eu! Merlin îşi aşează cana cu bruscheţe pe tăblia mesei, trimiţând un mic val de flux peste marginea cănii. Ştiam eu că trebuie să fi fost o fată la mijloc!

În loc să roşească, Gideon deveni mai palid.

– Nu îmi este uşor să vorbesc despre asta, nici măcar acum, spuse el, jucându-se absent cu capacul borcanului cu dulceaţă. Gwynlyn era fiica vrăjitorului. Blondă, desigur, neobişnuit de blondă. Dar frumuseţea era doar una dintre calităţile ei. Avea o inteligenţă pătrunzătoare şi o inimă de aur, şi ştia grozav de bine să se poarte cu dragonii tineri.

– Şi ea te-a preferat pe tine lui Kobold?

– Dacă ar fi fost numai atât! Tineri fiind, eu şi fratele meu eram nepricepuţi în ale dragostei şi ale geloziei. Odată ce gelozia a alungat dragostea frăţească, totul s-a transformat într-un concurs pentru care premiul era Gwynelyn. În cele din urmă, ea nu ne-a mai vrut pe nici unul din noi.

– Şi cine ar putea să o învinovăţească? Dar lucrurile nu s-au terminat cu asta, nu-i aşa?

– Nu. Chiar dacă nu o pierduse în favoarea mea, Kobold tot nu suporta să piardă. Învăţase destul cât să poată face o vrajă foarte periculoasă. Nu o vraja nevinovata de dragoste pe care să o fi strecurat sub perna ei, nu, el s-a strecurat chiar în laboratorul vrăjitorului şi a luat de acolo, dintr-un dulap încuiat, tot ce a avut nevoie ca să creeze o vraja de dragoste blestemata, cu care să o lege pe viaţă.

O astfel de vrajă de dragoste era atât de puternică, încât lega pe cel iubit de cel care făcuse vraja, indiferent de cât de mult s-ar fi opus cel adorat. Adeseori, preţul pentru ca vraja să izbutească era nebunia şi, cum acţiona

împotriva Codului de Vrăjitorie, Breasla îl interzisese de foarte mult timp.

Acum era rândul lui Merlin să se facă mai alb ca varul.

– Şi ea...? A...?

– A supravieţuit, dar vraja i-a răpit minţile. Tatăl ei a reuşit să dezlege o parte din vrăji şi a trimis-o pe o insulă îndepărtată ca să îşi revină. Kobold a fost denunţat înaintea curţii şi a pierdut dreptul de a mai profesa vrăjitoria.

Merlin nu mai putu decât să clatine din cap.

– După o asemenea crimă, cum a mai reuşit el să îşi ducă zilele, chiar şi ca vrăjitor ambulant?

– Acum şapte secole, o astfel de nenorocire nu însemna impedimentul pe care îl cunoşti tu azi. Pentru un mic baron, dezonorat el însuşi, un vrăjitor caterisit şi fără scrupule era un târg făcut la jumătate de preţ.

– Şi, în afară de propria vinovăţie, Kobold s-a amăgit singur cum că de fapt tu însuţi eşti vinovat de soarta lui Gwynelyn, nu-i aşa?

Obrajii lui Gideon se îmbujorară puţin, dar ochii lui erau încă plini de o tristeţe fără margini.

– Da, şi pentru o vreme am suferit şi eu de aceeaşi amăgire.

Tocmai terminaseră de mâncat bagheta, când din direcţia băii se făcu auzit un zgomot, ca un căscat profund. Imediat după aceea, auziră cum toate instrumentele de îngrijire atât de elegante pe care Merlin le păstra pe marginea chiuvetei cădeau zăngănind pe gresia de pe duşumea.

– Se pare că musafirul nostru din China tocmai s-a trezit, spuse Merlin, scuturându-şi câteva seminţe de susan de pe vesta.

– Hai, prietene, hai să ne punem mintea la contribuţie şi să vedem cum putem să ne descotorosim de dragon.

Wycca se trezi dintr-un somn cam neliniştit, dar nu din cauza căldurii, ci dintr-o nevoie chiar mai puternică decât cea care o împinsese să îşi facă cuibul, chiar şi mai imperativa decât instinctul de a-şi proteja oul.

Era copleşita de nevoia de a pleca şi de a mai mânca ciocolata, şi, cum era un wyvern, avea să îşi urmărească scopul cu atâta hotărâre, de parcă ciocolata ar fi fost o vrajă desferecată pe care ar fi trebuit să o distrugă.

Dar, de îndată ce ateriză pe cupola de la fabrica de dulciuri, Wycca văzu că pe acoperişul companiei se desfăşura o intensă activitate, care era cam descurajantă pentru ea. Oameni cu căşti de protecţie furnicau pe toată suprafaţa, unii inspectând gurile de aerisire şi alte structuri, alţii acoperind cu o reţea de plase de metal gura de ventilaţie pe care o folosise Wycca cu o zi înainte pentru a-şi face intrarea în fabrică. Dar chiar şi mai descurajant era faptul că din coşurile fabricii nu se mai ridica aroma aceea de ciocolată şi cireşe, care îţi lăsa gura apă. Chiar şi dacă ar fi descoperit un nou mod de a pătrunde în interior, Wycca nu mai era sigură că ar fi primit vreo răsplată înăuntru. Mai erau şi două maşini mari parcate la rampa de încărcare, unul pe care scria cu albastru strălucitor „NIPPON ROBOTICS” şi altul gri, pe care erau aşezate nişte containere din care ieşea un tub lung pe care era pictat în partea de sus un gândac mare şi pe care scria cu roşu „Exterminam Gândaci şi Alţi Dăunători”.

Se simţeau arome promiţătoare - chiar dacă erau cam vagi - de la Cofetăria lui Roşie din Piaţa Inman, dar, după o inspectare mai amănunţită, Wycca descoperi că era prea fierbinte ca să se avânte în cuptoarele uriaşe, iar brioşele şi gogoşile cu ciocolată tocmai fuseseră mutate în frigider ca să nu se pleoştească.

Wycca trebui să se mulţumească cu urmele de îngheţată şi ciocolată topite care mai rămăsese pe ambalajele şi în cutiile de prăjituri aruncate la lada de gunoi a brutăriei, şi făcu asta în timp ce lovea cu lăbuţele din spate şi şuiera ameninţător la un terrier furios care dăduse fuga spre ea dintr-o curte învecinată şi care încerca să o muşte de călcâie.

Nişte urme de îngheţată nu-i erau deloc de ajuns. Wycca se furişă de-a lungul aleii care cotea prin spatele străzii Cambridge, prin curţile unor magazine cu produse

alimentare, cafenele şi restaurante. Erau în aer mirosuri tari - duhoarea acrişoară a gunoaielor care nu fuseseră strânse, damf de bere stătută - amestecate cu mirosuri delicioase de cafea proaspăt râşnită şi de carne uşor afumată, iar din gurile de aerisire ale spălătoriilor se simţea parfumul prosoapelor puse în uscătoare. Wycca sortă mirosurile cu grijă, dar nu izbuti să miroasă...

Dar ia stai! Oare...? Era posibil? Chiar aşa să fie?

Da, aşa era. Simţise parfumul ciocolatei.

Era diferită, nu era topită, nici moale, nici lipicioasă şi dulce, cu umplutură de cremă fondantă de cireşe. Era rece, aroma ei era mai subtilă şi prinsă în cristale de gheaţă; totuşi, nu se putea înşela. Era ciocolată.

Uşa din spate a prăvăliei de dulciuri şi îngheţată Coneheads era deschisă, iar uşa dublă acoperită cu plasă era închisă doar cu zăvorul. Carrie, proprietăreasa, şi cele două angajate cu jumătate de normă erau în partea din faţă a magazinului, punând îngheţată în cupe cât puteau de repede pentru a servi clienţii aşezaţi la o coadă considerabilă, de la uşă şi până afară pe trotuar.

O nouă doză de îngheţată fusese lăsată într-unul dintre mixere, gata pregătită pentru a fi aşezată în cutiile mari de carton şi scoasă la vânzare. Carrie însăşi era, la rândul ei, o mare amatoare de ciocolată, şi aromele create de ea - Nebun după Ciocolată, Mai Mult Decât Nebun după Ciocolată şi o variantă la Călătorie Aventuroasă numită Excursie în Geologia Îngheţatei - câştigaseră o mulţime de premii la concursurile culinare din zona Noii Anglii.

Bolul mixerului era acum plin ochi cu o îngheţată cu o aromă nouă la care Carrie lucra pentru Festivalul Provocări de Ciocolată care se apropia. Tocmai amestecase îngheţata foarte groasă de ciocolată dulce-amăruie cu bucăţi întregi de nuci braziliene prăjite şi cu boabe de cafea învelite în ciocolata. Carrie o botezase Tucan - Dependent de Ciocolată.

Wycca băgă ciocul în bolul de oţel inoxidabil şi gustă ciocolata rece. Se trase uimită înapoi în timp ce învârtea în cioc, cu limba ei neagră şi musculoasă, bucăţile de nuci

braziliene. Hotărându-se că textura necunoscută şi gustul sunt pe placul ei, scoase un cârâit care-i trăda lăcomia şi îşi înfundă din nou ciocul înăuntru.

În scurt timp, Wycca stătea agăţată de bolul mixerului, cu capul vârât în stratul de îngheţată. Aproape afundată în compoziţie, mânca de zor, zgomotul scos de ea amestecându-se cu uruitul frigiderelor uriaşe din restaurant.

Când clienţii se mai risipiră cât de cât, Carrie îşi aminti de amestecul de Tucan - Dependent de Ciocolată pe care îl abandonase în mixer şi se grăbi spre bucătărie ca să îl pună la frigider. Ea găsi bolul de oţel inoxidabil perfect curat de cât fusese lins şi zări o urmă ciudată de lăbuţe care duceau spre uşa de plasă larg deschisă.

Theodora intră în prăvălia Poveştile Călătorului şi aşteptă ca ochii să i se adapteze la penumbra dinăuntru, în obscuritatea care domnea în interior, desluşi poliţele cu cărţile noi de benzi desenate care îi erau atât de familiare, dulăpioarele lungi cu exemplarele mai vechi învelite în plastic, stativele rotitoare cu abţibilduri şi şirul lung de vitrine încuiate pline cu cartonaşe de colecţie. Toată lumina din încăpere părea să vină de la vitrina în care erau ţinute obiectele care aveau legătură cu vrăjitorii şi cu wyvernii: cărţi de tarot, piese din jocuri, tatuaje temporare, cerneală care dispărea şi apărea ca prin miracol şi multe altele.

În spatele prăvăliei se vedea o perdea grea de catifea de un albastru-închis, imprimată cu un model cu stele şi planete argintii, care atârna peste uşa care ducea la camera din spate, unde se reuneau membrii Clubului îngrijitorilor de wyverni.

Cântecul care răsuna din boxele casetofonului aflat în spatele tejghelei se opri, şi preţ de o clipă Theodora auzi zgomotul zarurilor care se rostogoleau în încăperea din spate, urmat de un chicotit şi de nişte ţipete triumfătoare când grămezile de jetoane treceau din mână în mână.

Începu un cântec nou - era un grup care îi plăcea lui Milo şi care se numea Aşa Spune Omida -, iar fata din

spatele tejghelei ridică privirea. Ea avea părul vopsit mai negru decât pana corbului, împletit în zeci de codiţe, ca nişte şerpi mici; era fardată cu un portocaliu ţipător, buzele îi erau date cu ruj negru, iar de-a lungul gâtului avea tatuate nişte hieroglife egiptene.

– Salut, Theodora, nu prea te-ai mai arătat pe aici.

– Salut, Gina.

Având grijă să nu deranjeze iguana care dormea deasupra casei de marcat, Theodora îşi ridică rucsacul pe tejghea şi scoase teancul de cărţi cu vrăjitori şi wyverni, prinse laolaltă cu un elastic şi protejate, fiecare în parte, de o folie de plastic. Ea le împrăştie pe tejghea în ordinea obişnuită - cărţile cu wyverni într-un şir deasupra şi cărţile de joc aranjate dedesubtul lor.

Gina se aplecă în faţă.

– Tot setul?

Theodora dădu din cap aprobator.

– Deci ai reuşit să pui mâna şi pe ultima carte cu wyverni.

Fata făcu semn că da, întinzându-i Ginei cartea cu wyvernul şi cu drăcuşorul. Inima îi bătea grozav de tare, şi simţi cum începe să se înroşească. Dar se linişti într-o clipă şi se trezi dintr-odată rostind cuvintele pe care le tot exersase în faţa oglinzii de la baie.

– Păi, nu sunt sigură. Arată cam ciudat, nu crezi? Mă întreb dacă nu cumva e falsă, făcută în Hong Kong.

Gina aprinse luminile şi se uita la carte printr-o lupă.

– Da, înţeleg la ce te referi, spuse ea, împingând cartea înapoi spre Theodora. Unde ai găsit-o?

– A fost o chestie extrem de ciudată, mi s-a lipit de pantof în piaţa centrală. Am luat-o acasă, am curăţat-o şi am lăsat-o să se usuce. Theodora îşi încruntă sprâncenele şi îi aruncă Ginei o privire cât se poate de nedumerită. Dar nu îmi dau seama... poate fi luată în consideraţie? Adică, vreau să spun că nu ar trebui să fie băgată în seama de membrii Clubului îngrijitorilor de wyverni dacă nu este o carte originala.

– Aşteaptă aici!

Gina se lăsă să alunece de pe taburetul ei, luă cartea şi se îndrepta spre partea din spate a prăvăliei. Trase perdeaua grea într-o parte şi spuse ceva care răsună prea înfundat ca să se poată înţelege.

Zăngănitul zarurilor şi al jetoanelor încetă, iar discuţia deveni tot mai aprinsă. După un minut sau două, Gina se întoarse la tejghea.

– Este o carte uimitoare, spuse Gina, reaşezând cartea la locul ei în şirul cu wyverni. Dar, cum nu este oficială, ei cred că nu ar fi corect să te facă membru oficial. Dar au spus că poţi să iei parte la adunările clubului ca un membru de probă, cu privilegii reduse.

– Reduse... Cum adică, reduse? întrebă Theodora.

– Păi, pe scurt, poţi să asişti, dar nu poţi să joci şi nici nu poţi să vorbeşti dacă nu ţi se adresează cineva direct. Şi mai trebuie să te ocupi de aprovizionarea cu gustări.

– Înţeleg.

Theodora simţea că obrajii îi iau foc. Îşi adună cărţile şi le legă din nou cu elasticul, lăsă pachetul să cadă în rucsac şi strânse şireturile.

– Asta înseamnă că nu sunt destul de bună ca să fiu membru, dar sunt suficient de bună ca să fiu angajată drept servitoare neplătită şi să şi le stau la dispoziţie după cum vor ei.

– Hei, îi spuse Gina pe un ton mai scăzut şi luând expresia unei femei în vârstă şi cu mai multă experienţă, între noi două fie vorba, cartea ta e de o mie de ori mai tare decât toate cărţile lor luate la un loc. Mai bine fă-ţi propriul club. Şi, în plus, nici nu ţi-ar plăcea să îţi pierzi vremea cu ei, crede-mă pe cuvânt.

Dar, până să termine ce avea de zis, Theodora era deja la uşă şi începuse să coboare treptele.

Să îşi deschidă propriul club?

– Mda, sigur, eu, cu mine şi mai cine? mormăi în barbă în timp ce păşea pe trotuar.

Chiar şi când Milo şi Valerie erau în oraş, ei nu erau prea interesaţi de toate treburile cu wyverni. Parcă se şi vedea stând singură cuc în clubul ei secret, spunându-şi

sieşi parola şi prinzând cu aţele aripa rănită a unui wyvern de jucărie.

Păi da, ar fi fost greu să fie mai patetică decât atât!

Dar când ajunse pe strada unde locuia, trăia deja cu ochii deschişi o poveste în care ea mergea pe stradă ţinând în lesă un wyvern cât se poate de real.

– Da, sigur că puteţi să îl mângâiaţi, spuse ea în barbă, de îndată ce terminaţi perioada de probă de şase luni şi aţi adunat şaisprezece mii de puncte la testul de aptitudini pentru deţinătorii de wyverni.

11
Lapte cu ciocolată

Era o zi de vară în adevăratul sens al cuvântului, şi aerul condiţionat de la Agassiz Arms refuzase brusc să mai funcţioneze, aşa că în micul apartament al lui Merlin căldura era insuportabilă. Gideon se tolănise pe un scaun din birou, trecându-l alene pe Ignus dintr-o palmă în alta, de parcă acesta ar fi fost o jucărie.

Merlin era aşezat la masă, aplecat peste copia lui din *GOBIATVL IV* şi îşi ciocănea dintele din faţă cu un stilou pe când citea dus pe gânduri. Un singur ventilator vântura aerul fierbinte încoace şi încolo. Ouroboros era încolăcit în jurul unui pahar cu ceai rece şi sorbea din el cu două paie, citind în acelaşi timp *Gazette Harvard.*

Gideon deschise discuţia:

– Nu e mai simplu să-l chemăm pe omul chinez care ne-a adus mâncarea în cutii albe şi să îi cerem să îl ia pe dragon înapoi cu el în China?

Merlin ridică privirea din cartea pe care o ţinea deschisă la pagina despre cum să scapi de ce ai ademenit.

– Mă flatează faptul că tu crezi că sunt un vrăjitor într-atât de priceput încât să pot comanda cina tocmai la celălalt capăt al pământului, dar mă tem că îmi supraapreciezi puterile. E adevărat că l-am chemat pe omul chinez, cum îi spui tu, dar numai de la restaurantul Panda Auriu din Piaţa Harvard. El a zburat până la noi nu pe aripile vrăjii, ci pe o drăcie motorizată pe care oamenii o numesc motoretă.

Gideon îi dădu lui Ignus drumul din mână înapoi pe marginea căminului.

– Ce spune cartea despre cum să trimiţi un dragon chinezesc înapoi în locul de unde l-ai ademenit?

– Ei bine, dragonii de apă pot fi lăsaţi în siguranţă într-o apă curgătoare atâta vreme cât aceasta ajunge la o apă mai mare. Să îi laşi într-o fântână sau un lac nu e o idee bună, pentru că astfel nu s-ar crea decât probleme. Din

păcate, dragonul nostru este prea bătător la ochi pentru a-l putea strecura până pe malul râului Charles, între timp, mă tem că oricum o să ne mănânce şi pe noi, pe lângă că o să mănânce toată casa.

Cei doi vrăjitori fuseseră foarte nedumeriţi în legătură cu hrana pe care ar fi trebuit să i-o asigure oaspetelui lor neaşteptat. Până la urmă, la sugestia lui Ouroboros, ei umpluseră cada de baie cu un amestec de orez şi ceai de iasomie, iar dragonul ying-long începuse să mănânce cu plăcere terciul din troaca improvizată.

Dragonul chinezesc părea să mai aprecieze grozav de mult şi floricelele de porumb prăjite la cuptorul cu microunde (Merlin emise teoria cum că zgomotul scos de boabele de porumb nu era prea departe de sunetul scos de focurile de artificii din China). Deocamdată, dragonul îşi făcea somnul de după micul dejun, dar deja rămăseseră fără porumb de floricele, şi rezerva de orez şi de ceai de iasomie se împuţinase îngrijorător de mult. În plus, acum marginea căzii era împodobită cu un strat gros de terci, care, după cum remarcase sumbru Merlin, numai cu un ciocan avea să poată fi curăţat.

Extenuaţi de căldura sufocantă şi de gândurile care îi torturau, cei doi vrăjitori amuţiră, iar tăcerea era întreruptă doar de câte un sunet neaşteptat scos de aerul tras prin paiele din care Ouroboros îşi sorbea ceaiul.

– Cred că am găsit o soluţie, spuse şarpele. Merlin, ai nişte veşminte care să poată trece drept chinezeşti?

Merlin reflecta un moment.

– Da, cu o mică transformare a unora japoneze, răspunse el. în toamnă am jucat rolul principal în *Mikado.* Costumul meu erau de fapt un set de robe extraordinar de frumoase. Dacă reuşesc să le găsesc, nu ar lua prea mult timp să le transform. Şi vom vedea ce poate face pentru Gideon puţină latină vrăjitorească.

– Ouroboros, ce îţi trece prin gând? întrebă Gideon preocupat.

– Ascultă şi o să afli, răspunse bătrânul şi înţeleptul şarpe.

Mikko şi Theodora erau în curtea din spate a casei, cu şezlongurile aşezate strategic pe porţiunea unde ajungea apa din stropitoare. Purtau costume de baie şi mâncau îngheţată cu fructe confiate. Theodora citea o copie veche şi cam ferfeniţită din *Spionul Harriet,* învelită într-o copertă de plastic pe care o folosea de obicei Mikko pentru a-şi proteja cărţile de bucate în timp ce gătea.

Când Theodora îşi termină îngheţata, Mikko se întoarse spre o mică ladă frigorifică din spatele şezlongului ei şi îi dădu una nouă.

– Asta este ultima cu fragi, îi spuse ea. Mai este una cu ananas, şi restul sunt cu nucă de cocos.

Theodora strâmbă din nas. „Cocos!”

– Mikko?

– Mda?

– Nu se poate să dormim aici la noapte?

Şi putem juca o partida de Ping-Pong la Lumina Lunii înainte să mergem la culcare.

Andy Oglethorpe inventase Ping-Pong la Lumina Lunii când era student, şi familia lui mai păstra încă o masă de ping-pong cu liniile trasate în bandă fluorescentă şi o rezervă de palete şi de mingi date cu vopsea fluorescentă.

Pentru prima oară de când găsiseră cartea cu wyvern pe stradă, lucrurile păreau aproape normale. Nodul groaznic pe care îl simţea în gât ori de câte ori ce certa cu Mikko mai că dispăruse. Căldura fusese şi ea de ajutor, pentru că acum trebuiau să înfrunte împreună un duşman comun. Theodora muşcă o bucăţică din îngheţată şi se gândi că era bine să o aibă pe Mikko în preajmă. Compensa un pic faptul că Milo şi Valerie o lăsaseră singură până când şcoala avea să înceapă din nou. Aproape că asta compensa şi lipsa tatălui ei, care o lăsase acasă de parcă ea n-ar avea nici zece ani, în timp ce el plecase singur într-o junglă pentru a face descoperiri importante.

Şi, exact atunci, creierul Theodorei hotărî că ar fi fost o idee bună să readucă o amintire a mamei ei, râzând în

hohote şi alergând prin curte după Theodora cu un furtun în mână, într-o altă după-amiază caldă de august.

Theodora tresări pe şezlongul ei, şi Mikko îşi lăsă ochelarii mai jos pe nas ca să o vadă mai bine.

– E totul în regulă?

– Mda, era o albină.

Mintea ei făcea asta adesea, îşi dădu seama Theodora. Îi reamintea întruna că, oricât de plăcută ar fi fost viaţa alături de Mikko, nu avea niciodată să mai fie ca altădată.

În mod obişnuit, în timpul valurilor de căldură, motanul lui Mikko îşi găsea alinarea în pivniţă sau pe duşumeaua răcoroasă, acoperită cu dale, din baia familiei Oglethorpe. Dar azi Frankie stătea ghemuit şi amărât la capul patului lui Mikko, ieşirea fiindu-i blocată de cartea de tarot care zăcea pe măsuţa de toaletă. În acea dimineaţă Mikko mutase cartea cu wyvernul din bucătărie în dormitorul ei, ca să fie în siguranţă. Iar Frankie refuzase cu fermitate să se aventureze peste ea, chiar dacă aceasta stătea între el şi toate lucrurile care îl bucurau: mâncarea, apa, cutia cu nisip şi Mikko.

Din când în când, câte o adiere de vânt venită prin geam ridica un colţ al cărţii, făcându-l pe motan să îşi arcuiască spinarea şi să scuipe. El era bătrân şi era - Mikko o spunea în felul cel mai drăgăstos cu putinţă - un motan cu foarte puţină judecată. Dar, ca mai toate animalele, el simţea lucrurile supranaturale atunci când se întâmpla să treacă pe lângă ele, aşa că nu îi plăcea nici în ruptul capului cartea cu wyverni. Era veche şi puternică, şi deasupra ei plutea un inconfundabil suflu de vrajă.

Frankie se lungi pe cuvertură şi mieună nefericit.

Prezentându-se drept domnul Lambton şi doamna Worm, Kobold şi Febrys parcurseră până jos lista lor alfabetică cu anticari, mergând de la Ebeneezer Abernathy, anticar, la Cosmo Constantinopolous, Cărţi şi Manuscrise, apoi la Mortimer Featherstone, Cărţi Rare şi Speciale - dar fără nici un rezultat.

Erau în drum spre următorul anticariat, când se văzură nevoiţi să se oprească la o drogherie ca să cumpere plasture pentru Febrys.

– Nu toate femeile umane poartă asemenea încălţări, spuse sumbru demonul în timp ce se îndreptau spre raionul cu produse pentru îngrijirea picioarelor. Unele poartă pantofi de sport marca Birkenstocks şi Nike.

Febrys văzuse reclamele pentru aceştia la televizorul din apartamentul pe care îl închiriaseră.

– Tălpile tale sunt despicate, îi răspunse Kobold. Te-ar durea la fel de tare, indiferent ce fel de încălţări omeneşti ai purta.

– Nu cred, spuse Febrys. Eu cred că... oac!

Febrys îşi astupa gura cu palma. Băiatul de prăvălie, cu un şorţ albastru, care punea preţurile pe cutiile cu pudră de talc pentru picioare, speciale pentru atleţi, întoarse capul şi se holbă la ei.

Kobold luă demonul de braţ şi se îndreptă iute spre ieşire.

Vânzătoarea îi privi suspicioasă pe desupra ochelarilor ei cu lentile ca două jumătăţi de lună.

– Se simte bine? Doamnă, aţi păţit ceva?

Febrys deschise gura şi încercă să transforme un orăcăit de broască într-un acces de tuse.

– Draga de tine! Dar tuşeşti groaznic! Vânzătoarea luă câteva pastile de tuse dintr-o vitrină şi le lăsă să cadă în punga de plastic în care erau plasturii. Din partea casei!

– Mulţumim, spuse Kobold întinzând mâna după pungă.

Febrys răsufla acum din greu şi se sufoca atât de zgomotos, încât ceilalţi clienţi se îndepărtară. Trăgând adânc aer în piept, cu ochii aproape ieşindu-i din orbite, demonul căscă gura şi aruncă o sferă mică şi verzuie pe banda care ducea spre ieşire.

– Ahhh...

Opt clienţi care aşteptau la rând se dădură înapoi îngreţoşaţi.

Apoi mica sferă verzuie deschise ochii şi începu să îşi întindă picioarele.

– Oac-oac! făcu creatura.

– Este o broască! exclamă cineva.

– Oac! răspunse broasca, făcând un salt peste vitrina cu balsam de buze.

– Hei, dar e chiar drăguţă, spuse omul care aştepta la rând în spatele lor.

Vânzătoarea arătă cu degetul înspre Kobold.

– Ştiu, eşti magician, eşti cel care are spectacol la teatrul Emerson Majestic. Şi probabil că tu eşti fata pe care el a văzut-o pe rândul al treilea.

Kobold făcu o plecăciune adâncă şi spectaculoasă.

– Puteţi să păstraţi broasca drept amintire.

Când se văzu afară pe trotuar, vrăjitorul se întoarse către demonul său.

– Să nu mai pronunţi cuvântul „cred” în prezenţa mea.

Febrys îşi frecă gâtul şi clătină din cap. Chiar şi cu lentilele de contact verzui, ochii ei de demon aveau acum o scânteiere nouă şi neiertătoare.

Ospăţul de care se bucurase Wycca la cofetărie în ziua dinainte îi afectase deja stomacul şi aşa destul de sensibil. Acum, îngheţata pe care o linsese o făcea să arate ca şi cum ar fi înghiţit o minge de fotbal. Amestecul de ciocolată şi boabe de cafea o alimentase cu o energie ce ar fi trebuit consumată, dar burta ei acum uriaşă o făcea să se simtă prea îngreunată ca să se mai poată ascunde într-unul dintre tunelurile care se întindeau pe sub portul din Boston.

Wycca îşi luă zborul spre cuibul ei, pierzându-şi câţiva solzi în timp ce se strecură pe fereastră. Încercă în zadar să îşi potrivească burtica peste ou, căci era ca şi cum cineva şi-ar fi dat silinţa să aşeze un pepene peste un bob de strugure. În cele din urmă, ajunse să se încolăcească în jurul oului, cu o aripă întinsă protector deasupra lui.

De abia aţipise, când un sunet slab o făcu să tresară şi să se trezească. Era abia auzit, dar nu putea fi confundat. Era sunetul ciocului unui wyvern mititel care ciocănea în coaja oului, pe dinăuntru. Puiul ei era pregătit să iasă din ou.

Pe când micul cioc apăru şi deschizătura din ou se făcu tot mai mare, Wycca îşi folosi cu delicateţe propriul cioc pentru a îndepărta fragmentele de coajă, dar lăsându-şi puiul să se elibereze singur, încurajându-l cu un sunet molcom ca un tors de pisică drept răspuns la plânsetul lui jalnic.

În cele din urmă, micuţul de wyvern ieşi din ou, ud şi fără vedere. Aripile îi erau zbârcite şi trase spre spinare, iar căpşorul lui era prea mare ca să şi-l poată ţine drept. Ochii lui mari erau închişi, iar pleoapele transparente erau împânzite cu vinişoare de sânge rozalii. Era într-adevăr o creatură cât se poate de neatrăgătoare, pe care numai o mamă ar fi putut să o iubească.

Şi Wycca o iubi, brusc şi cu înverşunare, cu toată fiinţa ei de wyvern.

Ea curăţă toate resturile de coajă din cuib şi îi făcu apoi bebeluşului ei o baie completă, de la vârful ciocului său ca de gumă (avea să mai dureze cam o săptămână până ce acesta avea să se mai îngroaşe) până la ciotul de coadă ascuţită.

Folosindu-şi ciocul, ea îl trase spre ea până ce puiul se ghemui lângă pântecele ei. În sfârşit, el găsi unul din cele două sfârcuri şi începu să sugă, agăţat de ea cu gheruţele mici şi ascuţite. Este dificil pentru o creatură cu cioc să sugă lapte, dar este o performanţă care le reuşeşte puilor de ornitorinc şi puilor din anumite specii de dragoni de talie mică.

Şi iată cum, fără să vrea, Wycca îi făcu puiului ei cunoştinţă cu ciocolata, sub formă de lapte de wyvern, puternic parfumat cu aromă de Tucan - Dependenţa de Ciocolată.

12
Atuul unui vrăjitor

De-a lungul malului râului Charles fuseseră instalate corturi în dungi albe şi albastre, şi de la umbra lor vânzătorii îşi strigau în gura mare oferta de limonadă chinezească şi de alte produse tradiţionale. Într-o baracă, câţiva copii îşi pictau feţele ca să semene cu Regele-Maimuţă sau cu alte personaje de la Opera din Pekin. Undeva, în apropiere, pe o scenă improvizată, câţiva elevi de la o şcoală locală de arte marţiale făceau o demonstraţie de kung fu.

O mică mulţime de oameni se strânsese ca să îi vadă, şi alte câteva zeci de oameni se plimbau de colo-colo şi mâncau pui prăjit folosindu-se de beţişoare de bambus.

Dar toţi ceilalţi care veniseră la Festivalul Bărcilor Dragonului se îngrămădeau de-a lungul celor cinci sute de metri rezervaţi pentru cursă şi dădeau din coate pentru a găsi un loc pe malul râului sau la piciorul podului, de unde să poată urmări startul cursei de ambarcaţiuni care urma să aibă loc în oraşul lor.

O duzină de bărci subţiri din lemn de tec, pictate în culori strălucitoare, cu prorele sculptate şi aurite în formă de dragoni, fuseseră adunate la Adăpostul pentru Bărci Cambridge pentru începutul cursei. În timp ce o barcă obişnuită cu un echipaj de opt vâslaşi ar fi avut un timonier care să-i îndemne pe vâslaşi şi care să cârmească, bărcile-dragon aveau echipaje de optsprezece persoane, adică opt perechi de vâslaşi aşezaţi doi câte doi, un cârmaci care ţinea direcţia şi un toboşar care stătea la pupa şi bătea ritmul.

Erau acolo echipaje care afişau pe tricouri emblemele unor colegii din oraş, ale unor companii importante, ale unor posturi de radio din Boston, dar mai erau şi alte echipaje care veniseră tocmai din Singapore şi din Australia. Vâslaşii îşi strigau unii altora îndemnuri cu o rivalitate prietenească.

O ambarcaţiune care se alătură cu întârziere la start se ţinea aproape de mal, nu departe de linia de pornire, şi se afunda în apă periculos de mult. Era o barcă veche de când lumea, şi un absolvent de la Harvard, promoţia 1936, cu o memorie bună ar fi recunoscut-o ca fiind câştigătoarea regatei în anul acela, cu tânărul Iain M. O'Shea drept căpitan. Părea să aibă un echipaj format din două persoane, un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat cu nişte robe voluminoase roşii şi aurii şi purtând pe cap o tichie de inspiraţie vag chinezească, şi un bărbat mai tânăr şi mai zvelt, îmbrăcat într-o robă neagră de absolvent, cu un dragon auriu încolăcit peste mâneci şi de-a lungul tivului.

Ceea ce părea să fie o grămadă de veste de salvare aşezate sub o prelata verde scotea nişte zgomote ciudate, fornăite, şi, din când în când, unul din cei doi bărbaţi se apleca spre grămada de veste de salvare şi încerca să o reducă la tăcere.

– Nu ne amestecăm cu ei, Merlin, spuse Gideon pe când membrii echipajului de la Colegiul Smith îşi lungeau gâturile spre ei ca să îi vadă mai bine.

Merlin era ocupat să aşeze prelata cât mai strâns în jurul dragonului ying-long.

– Mă tem că suntem cam bătători la ochi, dar sper că restul echipajelor îşi vor imagina că am fost angajaţi special ca să distrăm copiii, asta atâta vreme cât nu le stăm în cale.

La linia de start un trompetist sufla într-un corn lung care arata cam neobişnuit, dând astfel startul cursei. Membrii echipajelor începură să vâslească frenetic, în ritmul bătăilor de tobă, şi spectatorii se aplecară peste balustrada podului de peste râul Charles, încurajându-şi echipa favorită şi suflând din nişte cornuri mai mici, în vreme ce bărcile zvelte cu capete de dragoni goneau în josul râului.

Clătinându-se, bărcuţa în care se aflau Merlin şi Gideon se mişca mult mai lent, şi, când trecu pe sub primul pod, se auzi un plescăit puternic. Când barca ieşi pe partea

cealaltă, plutea cu mult mai sus peste nivelul apei, iar Merlin şi Gideon erau uzi până la piele.

– Adio, ying-long. Domnul să te ajute să găseşti cât mai repede drumul spre casă, îi ură Gideon aruncând o privire înapoi.

– Să sperăm că ai spus bine „adio”, zise Merlin, şi că o să găsească drumul spre ocean, nu spre Acvariumul New England. Sau, şi mai rău, să nu-l găsim cumva pe pragul uşii, acasă, în căutare de terci şi de floricele.

Prăvălia soţilor Giles şi Moira Hatch, negustori de cărţi, se găsea în cartierul italian din nordul Bostonului, la etajul al treilea al unei clădiri care fusese pe vremuri o fabrică de pantofi. Mikko şi Theodora trecură pe lângă magazinul din colţ, trăgând în piept mirosurile condimentate ale cârnaţilor şi ale măslinelor, şi pe lângă cafeneaua Turnul din Pisa, cu bătrânii spilcuiţi aşezaţi la mese şi citind ziare în limba italiană şi cu imitaţii din plastic a sortimentelor de îngheţată *spumoni* şi *cannoli* aranjate în vitrină.

Ca să ajungă la etajul al treilea, Theodora şi Mikko trebuiră să se suie în ascensorul vechi de când lumea, cu uşi căptuşite cu piele maronie, cu nişte ferestruici în ele şi cu un cadran ruginit prevăzut cu un fel de săgeată tremurătoare care indica numerele de alamă corespunzătoare etajelor pe lângă care treceau.

Cei doi soţi Hatch aveau la dispoziţie întregul etaj al treilea şi făcuseră holul să arate mai plăcut punând câteva covoare vechi şi cam tocite, dar foarte frumoase şi doi copaci din plastic care nu se sinchiseau deloc de lipsa luminii.

Un semn în formă de săgeată le arăta că în stânga se mergea SPRE CĂRŢI.

Theodora se aştepta să întâlnească doi oameni în vârstă. O femeie cu părul strâns în coc şi cu ochelari ca nişte jumătăţi de cerc prinşi la gât cu un lănţişor şi un bărbat cu o jachetă cu petice din piele la coate şi care să fumeze pipă.

Aşa că soţii Hatch fură o surpriză pentru ea, pentru că erau cu mult mai tineri decât şi-i închipuise, poate doar puţin mai în vârstă decât tatăl ei (da, asta însemna tot în

vârstă, dar nu *ramoliţi).* Giles Hatch purta un tricou polo, pantaloni scurţi şi o pereche de bascheţi vechi pătaţi cam cu şase nuanţe diferite de vopsea, prin pânza cărora i se iţea un deget. Părul Moirei încărunţise înainte de vreme şi era atât de scurt, încât femeia părea tunsă aproape milităreşte. Ea purta o jachetă, o pereche de pantaloni dintr-un material subţire de culoarea ardeiului roşu şi un colier african făcut din mărgele micuţe.

Ei o întâmpinară pe Mikko cu sărutări şi cu exclamaţii de încântare, şi, puţin timp după aceea, şedeau cu toţii în nişte fotolii cu o grămadă de cocoloaşe, dar neaşteptat de comode, bând ceai rece.

Moira şi Mikko se apucară să se pună reciproc la curent cu noutăţile despre o grămadă de cunoştinţe comune din vremea când lucrau amândouă la o casă de licitaţii, dar în cele din urmă Moira privi cu coada ochiului spre Giles şi izbucni în râs.

– Bine, spuse ea, dar cred ai face mai bine să ne arăţi odată misterioasa carte pe care aţi găsit-o, altfel bietul Giles o să explodeze!

Ei se îndreptară spre o masă de lucru simplă, din lemn, iar Mikko îşi deschise rucsacul şi scoase micul plic din carton tip manila în care era cartea, împachetată bine în mai multe bucăţi de pânză şi de carton. Ea i-o întinse lui Giles, care o puse pe masă şi aşeză în colţuri nişte mici greutăţi din sticlă pentru a ţine cartea fixată la locul ei, apoi roti spre carte o lampă cu o lupă care semăna foarte bine cu cea pe care doamna Naga o folosise ca să picteze şi o aprinse.

Giles se aplecă mult deasupra cărţii mormâind încetişor.

– Mm... hm... hm. Mda. Exact. Apoi se îndreptă de spinare şi spuse: Moira, să vedem ce părere ai tu.

Moira aruncă o privire prin lentilă asupra cărţii de joc.

– Mikko, spuneai că ai curăţat-o?

– Da. Doar aşa, ca să înlătur grosul noroiului şi murdăria. Şi, acolo unde nu eram sigură că se ia murdăria, nu vopseaua, m-am oprit.

Moira dădu aprobator din cap.

– Da, ai procedat foarte bine. Cred că zonele mai deteriorate sunt din cauza vechimii ei şi nu pentru că ai fi şters tu ceva din greşeală.

Ea ridică micile greutăţi din colţuri şi întoarse cu grijă cartea pe partea cealaltă, ca să examineze şi modelul de pe revers. Apoi o întoarse din nou şi reaşeză greutăţile la locul lor.

– Ei bine, ce avem noi aici, şi, Giles, opreşte-mă dacă mă înşel, este o carte de tarot din secolul al XIII-lea în stil italian. Spun „în stil" italian pentru că sunt câteva detalii care mă împing să cred că artistul nu a lucrat-o în Italia, poate că nici măcar pe continent.

Giles dădu din cap aprobator.

– Aşa este, cred că el a studiat în Italia, dar, după părerea mea, trebuie să o fi executat la curtea unui nobil din Insulele Britanice.

Theodora înghiţi în sec şi rămase cu ochii la carte, întrebându-se cum oare îşi puteau da ei seama de toate acestea.

– Dar lucrul cel mai neobişnuit la ea, urmă Moira, este faptul că este mult prea veche pentru o carte de tarot. Cele mai multe dintre faimoasele seturi care ne-au rămas de la familiile nobile din Italia datează de la mijlocul secolului al XV-lea. Mai sunt şi cărţi de tarot foarte timpurii, din Germania, de pe la 1320. Dar eu aş data această carte chiar mai devreme, în jurul anului 1260, cu aproximativ treizeci de ani în plus sau în minus.

Moira îi zâmbi Theodorei.

– Asta înseamnă că este o carte foarte specială. Nu la fel de specială cum ar fi dacă am putea spune exact de unde vine sau dacă am avea tot setul, dar este specială.

– Este într-adevăr aşa cum spuneţi, se auzi o voce de bărbat.

Tresăriră cu toţii. Nimeni nu îi remarcase pe cei doi care intraseră în magazin. Aceştia reuşiseră să se apropie la un pas de masă fără să scoată nici un zgomot. Bărbatul era tânăr, dar expresia aspră a chipului său - trăsături fru-

moase strâmbate de o încruntătură care nu îl părăsea niciodată - îl făcea să pară cu mult mai în vârstă. El purta un costum cenuşiu şi ţinea în mână un baston cu mâner din cuarţ lustruit, ca o mică bilă de cristal.

Însoţitoarea lui era îmbrăcată într-o haină la modă din mătase cenuşie, dar ceva în legătură cu înfăţişarea ei, poate verdele nepământesc al ochilor, o făcea să arate ciudat.

Atunci când le zâmbi, văzură că avea dinţi mici şi rotunjiţi ca de păpuşă, şi vederea lor o făcu pe Theodora să se cutremure.

Mikko ridică liniştită cartea de tarot şi o strecură în geanta pe care o ţinea, ca din întâmplare, cu un gest expert, menit să nu dea nici o şansă unui eventual hoţ care ar fi încercat să îi smulgă geanta.

– Da, spuse ea calm. Este atât de specială, încât o să o ducem direct la experţii în artă medievală de la Muzeul de Arte Frumoase.

Omul clipi de câteva ori, apoi întinse mâna spre un buzunar interior al jachetei şi scoase o cutiuţă plată din argint. El luă dinăuntru o carte de vizită şi i-o înmână lui Giles. Acesta o privi şi apoi i-o trecu Moirei, care i-o dădu lui Mikko. Theodora se aplecă peste umărul lui Mikko şi citi:

KONRAD LAMBTON

Nici un cuvânt în plus. Nici numele companiei, nici un număr de telefon, de fax sau vreo adresă de corespondenţă electronică. Doar KONRAD LAMBTON tipărit pe carton gros, marmorat.

– Aş vrea să v-o prezint pe asociata mea, doamna Worm, spuse domnul Lambton.

Aceasta începu să facă dintr-odată câţiva paşi şovăitori spre el, de parcă ar fi fost împinsă de cineva, dar îşi recăpăta iute echilibrul şi le adresă un alt zâmbet ciudat de păpuşă. Moira îşi încrucişa braţele la piept şi-şi înclină capul într-o parte.

– În ce fel de afaceri sunteţi implicaţi dumneavoastră şi asociata dumneavoastră, domnule Lambton? Nu cred că v-

am mai văzut până acum în cercul cunoscătorilor de cărţi rare.

– Nu? făcu domnul Lambton trecându-şi un deget înmănuşat de-a lungul cotoarelor îmbrăcate în piele ale cărţilor de pe raful cel mai apropiat.

– Ei bine, nu mă surprinde. Sunt un colecţionar privat care trăieşte în străinătate.

– Şi ce anume colecţionaţi? întreba Giles.

– Manuscrise medievale, spuse domnul Lambton. Mai ales pe cele care au legătură cu lumea ocultă. Sunt interesat să achiziţionez cărţi de tarot cum este exemplarul remarcabil pe care îl are domnişoara Kolodney în poşeta.

Mikko rămase netulburată şi spuse:

– Aş dori să aflu de unde îmi ştiţi numele, nu îmi aduc aminte să mă fi prezentat.

Dar domnul Lambton schiţă doar un zâmbet indescifrabil.

– Orice sumă v-ar oferi muzeul pentru această carte, eu vă ofer dublu.

Mikko şi Moira nu avură nici o reacţie, dar Giles îşi deschise gura şi apoi o închise fără să scoată vreun cuvânt, aruncându-i soţiei sale o privire disperată; însă ea nu îl luă în seamă.

– Din moment ce pe cartea de vizita nu scrie nimic în afară de numele dumneavoastră, cum aş putea să va găsesc? întreba Mikko, care încă îşi mai strângea geanta cu gestul celui obişnuit să circule cu metroul la ore periculoase.

Theodora băgă de seamă că domnul Lambton se uita la poşetă - un model la modă prin anii ’50, brodată şi cu un lanţ de metal - cu o privire înfometată, dar în acelaşi timp înspăimântată şi se întrebă de ce.

– Oh, nu vă faceţi griji, o să iau eu legătura cu dumneavoastră, spuse domnul Lambton. Hai să mergem, doamnă Worm, găsim singuri drumul. Domnule şi doamnă Hatch, domnişoară Kolodney, domnişoară Oglethorpe, a fost plăcerea noastră.

El făcu o plecăciune adâncă şi un gest larg cu mâna în care ţinea bastonul, apoi cei doi se întoarseră şi se făcură nevăzuţi.

Moira Hatch scăpă un suspin adânc şi se aşeză. Giles Hatch luă loc lângă ea scoţând un geamăt.

– Oare de ce cumpărătorii cei mai bogaţi sunt şi cei mai dezgustători?

– Ţi se pare că e dezgustător? întrebă Mikko.

Amândoi dădură din cap cu hotărâre.

– Aiureala pe care ne-a spus-o, cum că este un colecţionar particular care trăieşte în străinătate, spuse Giles. Cei mai mulţi dintre colecţionarii particulari pe care îi cunosc sunt membri în diverse consilii de administraţie ale unor corporaţii japoneze sau milionari olandezi excentrici care umblă încălţaţi în pantofi de sport. Acesta este genul de colecţionar particular pe care l-ai inventa dacă nu ai cunoscut niciodată unul. Mănuşi, baston, oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Moira îşi clătină capul a îndoială.

– Şi totuşi...

– Şi totuşi ce? o întrebă Mikko.

– E ceva ciudat la mijloc, aici nu încape îndoială, altfel cum ar fi ştiut numele noastre dacă nu ar fi pus la cale un joc murdar? Dar sunt sigură că ştie mai multe despre carte. Am văzut cu câtă lăcomie a privit-o înainte ca tu să o bagi în geantă.

Theodora nu rostise prea multe cuvinte până atunci, dar se hotărî brusc să adauge:

– Era ca şi cum i-ar fi fost teamă să o atingă.

Toţi cei trei adulţi se întoarseră spre ea, şi Mikko îşi înşfăcă brusc poşeta şi o deschise. Cartea cu wyvernul şi cu drăcuşorul alunecă pe masă, iar lumina de după-amiază care venea dinspre ferestrele uriaşe ale încăperii atinse vopseaua strălucitoare şi transformă culorile în văpăi.

– Nu am vrut decât să mă asigur că mai e aici şi că nu s-a făcut cumva nevăzută, spuse ea puţin intimidată.

Moira împacheta din nou cartea, de data aceasta folosind o ţesătură fără acizi şi un carton special, utilizat de

arhivari şi de legătorii de cărţi rare. De îndată ce cartea îşi reluă locul în geanta lui Mikko, Giles declară solemn că se făcuse suficient de târziu cât să coboare pentru o cină timpurie la micul restaurant Old Angelo de după colţ.

– Şi apoi mergem la film? întrebă plină de speranţă Theodora.

– Doar dacă sala are aer condiţionat, sublinie Moira.

13
Pune-ţi o dorinţă

Febrys era în baie, în apartamentul pe care îl închiriase-ră, şi îşi înmuia picioarele în apa din cadă. De fapt, „cada” nu era un cuvânt potrivit pentru a descrie mica piscină din marmură roz, cu trei trepte care duceau la ea şi alte trei care coborau în apa caldă şi învolburată care curgea din robinetele în formă de delfini placate cu aur, aşezate peste tot în jurul marginii bazinului circular. Apa fierbea şi spumega în jurul picioarelor rănite şi înroşite ale demonului, care suspina de plăcere.

În apartament se auzi dintr-odată soneria, şi Kobold se duse să deschidă. Un curier într-o uniformă maronie îi dădu un clipboard electronic. Kobold luă creionul electronic şi scrise „Konrad Lambton”, apoi îi înapoie clipboardul, luă micul pachet şi închise uşa.

Kobold duse pachetul la masa de crom şi sticlă din camera de zi şi îl aşeză acolo.

– Deschide-te, îi porunci el, iar pachetul începu pe dată să se despacheteze singur, panglica se dezlegă, hârtia se despături şi lăsă să se vadă un strat de bile din polistiren, pentru protecţie.

– Până la capăt, adăugă Kobold iritat.

Stratul de plastic se dădu la o parte, lăsând la vedere o carte. Pe vremuri fusese legată în piele roşie, iar pe cotor fuseseră încrustate pietre scumpe şi modele şerpuite care trebuie că sclipeau ca nişte ochi de animal în întuneric. Acel exemplar părea să fi fost întocmit din cel puţin alte trei copii cam zdenţuite şi foarte temute de neamul wyvernilor. Paginile rămase, reparate cu mare pricepere, erau acum legate într-o simplă pânză verde.

Kobold luă cartea şi o deschise la prima pagină.

Cartea Noilor Adepţi

sau

Secretele dezvăluite ale Breslei Vrăjitorilor

Desigur, cum presa de cărţi nu fusese încă inventată în anul 900, cuvintele erau scrise de mână, cu cerneală, în latineşte, dar cu caractere gotice.

Împachetată alături de carte se afla o scrisoare, de la Prunella Snipes, negustor de cărţi.

Stimate domnule Lambton,

Prietenul şi colegul meu domnul Ebeneezer Abemathy m-a informat despre faptul că doriţi să achiziţionaţi o copie a acestei cărţi. Cu totul întâmplător, tocmai am încheiat o restaurare completă a acestui exemplar care se afla într-o stare foarte proastă. Luaţi în consideraţie imperfecţiunile rămase şi, dacă o găsiţi acceptabilă în aceste condiţii, răspundeţi vă rog cu o scrisoare la adresa de mai jos. Plata trebuie efectuată în numerar, în termen de treizeci de zile.

Cu stimă,
P. Snipes

Kobold aşează cartea şi biletul pe masă. Cu ajutorul vrăjii interzise din carte, el avea să poată ademeni umbra unui wyvern ca să îl captureze pe wyvernul lui Gideon, şi astfel, în cele din urmă, să îşi nimicească rivalul. Dar cu cartea de tarot cu wyvern pe care o văzuse cu o zi înainte, cea care era în posesia tinerei femei şi a fetiţei, ar fi putut arunca o vrajă chiar şi mai înfricoşătoare, una care să îi sporească puterile şi care să îl ajute să se răzbune pe fratele lui vitreg într-un mod chiar şi mai satisfăcător.

Dar puterile cărţii erau de aşa natură încât ea nu putea fi însuşită nici prin vrajă şi nici prin forţă. Ar fi trebuit să îi fie dată de bună-voie, iar aşa ceva părea cam improbabil, asta dacă nu cumva...

Dacă nu cumva.

În baie, Febrys nu dădea nici o atenţie faptului că stăpânul ei o chema şi îşi masa de zor cele două degete lungi ale picioarelor ei de demon, când dintr-odată apa încetă să mai curgă prin robinetele aurii. Ea oftă şi ieşi cu greu din cadă. Dacă ar fi fost peste măsură de supărat, Kobold ar fi putut înlocui apa care cursese până atunci cu

jeturi din vreun lichid dezgustător, cum ar fi fost noroi urât mirositor sau nămol fierbinte cu miros de ouă stricate.

Ea îşi făcu apariţia în pragul camerei de zi.

– Da, stăpâne.

– Am o sarcină pentru tine, dar mai întâi trebuie să iei o nouă înfăţişare.

Febrys şuieră nemulţumită. Lăsând la o parte neplăcerile pe care i le cauzau pantofii femeieşti, această înfăţişare îi plăcea mai mult decât oricare alta pe care trebuise să o ia, şi cu mult mai mult decât propria înfăţişare de demon. Dar, din păcate, nu avea de ales, era obligată să i se supună lui Kobold.

Vrăjitorul ridică receptorul şi formă un număr.

– Compania de Mesajerie şi Transporturi Unificate? Vreau să vină cineva să ridice un pachet de la locuinţa mea.

Făcu o pauză în timpul căreia persoana de la celălalt capăt al firului spuse ceva, apoi Kobold schiţă un zâmbet, aruncându-i demonului său o privire piezişă.

– Da, îl puteţi ridica chiar acum.

În apartamentul lui Merlin din Aggasiz Arms, lucrurile aproape că reveniseră la normal. Toate componentele aparatului de ademenit wyverni fuseseră puse la locul lor şi puţină cremă pentru piele uscată şi un strop de vrajă îndepărtaseră şi ultima urmă a dragonului ying-long. Gideon folosise o vrajă simplă ca să dea viaţă unei cutii cu bureţi din sărmă şi să îi pună la treabă ca să cureţe stratul gros de terci rămas pe pereţii căzii de baie.

Era cât se putea de satisfăcător să îi auzi cum frecau cada: trecuseră zile întregi de când nu îşi mai dezmorţise muşchii aruncători de vrăji, şi toate minunile tehnicii de care se izbea la tot pasul mai-mai că îl împinseseră să creadă că puterile lui de vrăjitor slăbiseră cu adevărat.

Îi lipseau grozav de mult şi dimineţile când exersa împreună cu Wycca. Se obişnuise să o ia cu el la crăpatul zorilor, atunci când poienile erau încă învăluite în ceaţă. Gideon obişnuia să ia un săculeţ cu vrăji pe care le arunca

în aer şi pe care Wycca trebuia să le prindă şi să i le aducă înapoi.

Era un exerciţiu bun pentru amândoi, şi, preţ de o oră, asta o ţinea pe Wycca departe de năstruşnicii, iar pe el îl ajuta să îşi ţină gândurile departe de Gwynlyn.

El lăsă bureţii Bruillo să îşi facă treba mai departe şi se îndreptă spre camera de zi.

– Ouroboros!

Şarpele îşi ridică uşor capul de pe spătarul canapelei unde trăgea un pui de somn.

– S-s-stăpâne?

– Ai putea să îţi consulţi memoria din viitor şi să îmi spui dacă puiul lui Wycca a ieşit din ou?

Ouroboros îşi închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise iar.

– Îmi pare rău, Gideon, dar nu văd nimic.

În timp ce memoria şarpelui funcţiona de minune atât pentru viitor, cât şi pentru trecut, ea nu era foarte precisă pentru evenimente din viitorul recent sau din trecutul apropiat şi servea mai ales pentru timpurile foarte îndepărtate. Era cu mult mai eficientă când venea vorba despre evenimente petrecute la distanţă de zeci sau chiar sute de ani, atât în trecut, cât şi în viitor.

– Am sperat că aici lucrurile ar putea fi ceva mai limpezi.

Gideon începu să socotească în minte zile şi nopţi. Era acum a cincea zi de când o urmărise pe Wycca prin gaura de vierme. Nu încăpea îndoială că ea se grăbise să facă oul de îndată ce găsise un loc potrivit pentru a-şi face cuib.

Din cauza căldurii verii şi faptului că puiuţii de dragoni se dezvoltau rapid, mai mult ca sigur că puiul ieşise deja din ou şi că acum Gideon avea de găsit doi wyverni în loc de unul, şi asta înaintea lui Kobold!

El îşi luă traista din dulapul cu haine şi îşi scoase setul de cărţi de tarot cu wyverni împachetat în catifea. Abia acum, în timp ce începea să aşeze cărţile în formă de T pe măsuţa de cafea, mâinile îi îngheţară. Cu degete

tremurătoare, el vântură cărţile rapid, apoi încă o dată, nevenindu-i să creadă.

Cartea Talentului pentru wyvern dispăruse. Gideon se rezemă cu spinarea de pernele de pe canapea şi scoase un strigăt răguşit, care îl aduse pe Merlin în trap grăbit din dormitor.

– Doamne Dumnezeule! Gideon, ce s-a mai întâmplat?

Chipul vrăjitorului mai tânăr era cenuşiu şi gura i se uscase de groază, aşa că trebui să îşi lingă buzele înainte să vorbească, şi chiar şi atunci nu îi ieşiră din gură decât fraze întretăiate.

– O carte de tarot... a dispărut... Una dintre cărţile din setul meu... cartea cea mai rea dintre toate... atuul wyvernului...

Merlin se lăsă să cadă pe canapea lângă el.

– Oh Doamne!

Vrăjitorul mai tânăr era acum aproape îngrozit. Cum ştiau prea bine amândoi, Kobold ar fi putut să folosească atuul wyvernului ca să îl ţină prizonier pentru totdeauna într-o buclă a timpului, într-una dintre cele mai dureroase amintiri ale lui, o tortură mentală nesfârşită, faţă de care moartea cea mai înfricoşătoare ar fi fost o binecuvântare. Iar acela ar fi fost doar începutul.

Gideon îşi încleşta pumnii.

– Ştiu precis când s-a întâmplat, a fost chiar atunci când am ieşit din gaura de vierme în iadul de noapte!

– În clubul de noapte, îl corectă Merlin.

– ... Da, în clubul de noapte, acolo a trebuit să îmi recuperez posesiunile de la un hoţ de buzunare. Sunt sigur că atunci a scăpat cartea. Gideon se ridică dintr-un salt de pe canapea. Trebuie să o găsim!

– Gideon, mă tem că este absolut imposibil. Sunt o mulţime de maşini galbene şi foarte zgomotoase care circulă în sus şi în jos pe străzile din Cambridge o dată pe săptămână şi care absorb toate gunoaiele şi resturile din rigole şi din canale. Dacă această carte nu a ajuns la groapa de gunoi a oraşului, atunci a fost cu siguranţă de mult dusă de apa de ploaie în sistemul de canalizare!

Chipul lui Merlin era acum încruntat de concentrare.

– În mod normal, noi ar trebui să folosim acum setul tău de cărţi ca să punem o întrebare, dar, cum nu este complet, nu poate funcţiona. Şi nu putem folosi nici setul meu. L-am dat cu împrumut unui muzeu din Italia. Şi, oricum, am fost întotdeauna cam nepriceput în manevrarea lor.

El se ridică şi, ducându-se la dulapul cu haine, începu să cotrobăie pe raftul cel mai de sus.

– Risc, Monopoly, Scrabble, ah, gata, l-am găsit!

De sub un teanc de cutii cu jocuri, Merlin trase una sculptată şi subţire din care ieşi la iveală o tabla de ghicit viitorul - era evident că nu fusese produsă de vreo fabrică de jucării, pentru că, în loc de hârtie lipită pe carton, cutia asta era făcută din esenţe rare de lemn lucios şi avea incrustate bucăţi de oglindă, perle şi rubine strălucitoare.

Vrăjitorul mai în vârstă curăţă un colţ al mesei de cafea şi aşează tabla şi planşeta, o piesă triunghiulară de lemn cu incrustaţii aşezata pe nişte roţi mititele.

– Cele produse în masă sunt din carton ieftin, bineînţeles, nu din lemn de trandafir cu incrustaţii de fildeş. Dar acesta este un set făcut la comandă în India pe la 1920. A aparţinut fiului unui maharajah care s-a nimerit să îmi fie coleg de laborator când eram la Harvard. Mi l-a dat drept mulţumire pentru că l-am ajutat la nişte lucrări. Sigur că, dacă nu ştii să îi pui întrebările aşa cum trebuie, nu e nimic altceva decât un joc de duzină, dar în mâinile cuiva priceput se poate dovedi un instrument cu adevărat folositor.

El îl învăţă pe Gideon să îşi aşeze uşor buricele degetelor pe o parte a planşetei şi şi le puse pe ale sale pe cealaltă parte. Merlin rosti câteva fraze scurte în engleza vrăjitorească, „doar ca să echilibreze lucrurile”, apoi îşi drese glasul şi intonă:

– Oh, tu, Mărite Oracol, spune-ne numele persoanei care deţine cartea cu atuul de wyvern al fidelului tău servitor, Gideon.

Planşeta începu să se mişte încet sub degetele lor, alunecând uşor spre dreapta, şi se opri la litera T, dar doar un moment, apoi începu să se mişte din nou, şovăind între G şi I înainte să se oprească la litera H.

Merse în continuare la fel, literă după literă; după prima duzină de litere, degetele începură să le amorţească şi umerii li se înţepeniseră, dar, în cele din urmă, planşeta rămase nemişcată.

Merlin începu să îşi frece degetele îndurerate.

– Asta pare să fie tot pentru astăzi. Cred că se citeşte *Theodora Oglethorpe.* Nu eşti de aceeaşi părere?

Gideon dădu din cap afirmativ, dar rămăsese cu ochii pironiţi asupra tablei pe care apăreau scrise un DA şi un NU.

– Oare oracolul nu ne-ar putea spune unde este Wycca?

Merlin sări în picioare de pe canapea ca şi cum sugestia aceasta l-ar fi jignit.

– Tu chiar crezi că, dacă ar fi putut, aş fi stat cinci zile fără să îţi spun şi crezi că te-aş fi lăsat să faci o Ademenire dacă am fi avut altă alternativă? Vai de mine! Doar puterile ei nu se extind şi asupra creaturilor magice, şi mai ales nu asupra celor care nu vor să fie găsite, cum este o wycca cu puiul ei! Ascunzătoarea lor este prea bună, din câte mi se pare mie. Dar nu te lăsa copleşit, prietene! Sunt şanse mari ca domnişoara Oglethorpe să apară în cartea de telefoane din Cambridge!

Theodora *chiar* avea atuul wyvernului şi nu copia făcută la imprimantă, ci chiar originalul pe care Moira îl împachetase cu atâta grijă, ca într-un sendviş făcut dintr-o ţesătură fără acizi şi un carton special pentru legat cărţile.

O dată pe săptămână, Mikko îi dădea telefon celei mai bune prietene ale sale care locuia în New York, şi puteai fi sigur că nu avea să se mişte din camera ei timp de o oră. De îndată ce o auzi pe Mikko ridicând receptorul şi începând să formeze numărul, Theodora se strecură spre locul unde poşeta lui Mikko atârna de spătarul unui scaun şi

ridică uşor cartea de joc dinăuntru, fără să facă vreun zgomot.

Pe drumul de la cinema şi până acasă Mikko îi explicase Theodorei că trebuia să decidă singură ce avea să facă în continuare cu cartea de tarot, acum că aflase atât de multe lucruri despre ea.

Dacă Theodora avea să ajungă singură la concluzia că acela era cel mai bun lucru care se putea face, ele urmau să dea telefon la muzeu în dimineaţa următoare şi să facă aranjamentele necesare pentru a trimite cartea celui mai potrivit custode. Între timp, aveau să o lase împachetată în poşeta lui Mikko, unde era în siguranţă.

În timp ce o despacheta, Theodora îşi spuse că nu voia decât să îi arunce o privire, să o ţină doar un minut şi apoi să o pună la loc.

Dar, de îndată ce o avu în mâini, negrul cernelii, roşul sclipitor şi purpuriul somptuos părură a face imaginile să sară de la locul lor, şi ea avu un sentiment ciudat, ca o furnicătură prin degete, care suia în sus prin braţ, până în creier.

Sunetele îndepărtate ale maşinilor din stradă ajungeau până la ea înfundate şi distorsionate, de parcă şi-ar fi ţinut capul sub apă. Mai târziu, când se gândi la senzaţia pe care o avusese, i se păru că hotărârea pe care o luase nu îi aparţinuse, dar, fiecare gest făcut, oricât de copilăresc sau de prostesc ar fi fost, părea să fie absolut normal şi absolut deloc deplasat. Era ca şi cum cartea însăşi îi spunea ce să facă (ceea ce, de fapt, *tehnic* vorbind, chiar aşa şi era). Aşa că, în clipa în care Merlin îi adresase o întrebare oracolului, cartea de tarot cu wyvern chiar se afla în mâinile Theodorei. Ea nu era prea sigură de ce simţea nevoia să o ia, cu excepţia faptului că nu reuşea să îşi scoată din cap expresia pe care domnul Lambton o avusese pe chip când dăduse cu ochii de carte - de parcă ar fi fost ceva între un bilet loto de treizeci de milioane de dolari câştigător şi o bombă radioactivă cu ceasul deja pornit.

Theodora îşi scoase setul de cărţi de tarot cu wyverni şi vrăjitori şi aşeză cele şapte cărţi cu wyverni în şir la

piciorul patului: roşu, verde, purpuriu, negru, alb, argintiu şi auriu. Sub fiecare wyvern ea înşiră cărţile potrivite, Puterea, Slăbiciunea şi apoi cărţile cu Baghete, aşezând copia pe care o făcuse ea după cartea cu Puterea wyvernului negru exact în locul în care ar fi trebuit să se afle.

Se hotărî că era neapărată nevoie de o ceremonie. Nu avea nici un fel de beţişoare parfumate în casă, aşa că se duse după un fel de scrumieră pentru ars ierburi parfumate pe care cineva din Insula Paştelui i-o dăruise ca o glumă tatălui ei, găsi nişte frunze uscate de rozmarin şi aduse câteva chibrituri din bucătărie. Aşează apoi o eşarfă roşu-închis, transparentă, peste lampa de pe noptieră, ceea ce făcu ca pe pereţii camerei sale să apară brusc o nuanţă de ametist şi un joc de umbre. O casetă cu muzica de relaxare pe care tatăl ei o folosise ca să se lase de fumat oferi combinaţia cea mai potrivită între muzica de flaut şi zgomotul lin al unei cascade.

În cele din urmă, Theodora se îmbrăcă într-o tunică pe care mătuşa Jane i-o trimisese din China, făcută dintr-un brocart de mătase brodat cu dragoni, îşi puse nişte pantaloni largi şi negri şi îşi trase în picioare nişte papuci turceşti pe care îi primise de la bunica ei. Pentru a-şi completa înfăţişarea, căută prin cutia cu bijuterii şi renunţă la un medalion cu bufniţă în favoarea unei broşe vechi care îi aparţinuse mamei sale, ca o spirală care aducea cu un dragon răsucit şi pe care nu o mai purtase niciodată la şcoală, pentru că era cam ciudată, dar care pentru o ceremonie secretă era cum nu se putea mai potrivită.

Theodora aşează o mână zdravănă de frunze de rozmarin pe capacul aşa-zisei scrumiere şi aprinse un chibrit. Fuioare de fum cu miros de lemn dulce începură să iasă prin găvanele vasului într-un mod suficient de ciudat, şi ea aşează scrumiera pe dulapul ei de haine, tuşind puţintel.

Întorcându-se spre şirul de cărţi de joc, ea luă atuul cu wyvern al lui Gideon şi îl ridică mult deasupra capului.

– Trimite-mi un wyvern, spuse, uimită ea însăşi de siguranţa din glasul său.

O partea din mintea ei părea să considere incredibil ceea ce făcea, dar în acele momente o altă parte a minţii ei părea să deţină controlul.

– Vreau să îmi trimiţi un wyvern! spuse ea din nou, cu vocea clară şi fermă, de parcă ar fi invocat creaturi mitice zi de zi, cu o jumătate de oră înainte de masa de prânz.

Îşi spuse liniştită că nici nu era nevoie să fie un wyvern prea mare, că ar fi trebuit să fie chiar unul micuţ, ca să îl poată ascunde de Mikko.

Se auzi spunând asta şi cu glas tare, într-o limbă pe care nu o putu recunoaşte.

Surprinsă, ea îşi ridică ochii spre cartea de tarot pe care o ţinea în mână. O lumină palidă ieşea din ea şi i se răspândea printre degete, de parca ar fi ţinut în mână un pumn cu licurici.

Ea lăsă cuvintele să i se reverse de pe buze. La şcoală nu luase decât lecţii de spaniolă, şi habar nu avea că limba în care vorbea acum era un dialect neobişnuit, folosit arareori, derivat din latina medievală.

Apoi cuvintele se opriră, lumina din cartea de tarot păli, şi Theodora simţi cum degetele încep să îi tremure de parcă vraja le-ar fi părăsit.

Brusc, începu să tuşească şi ridică privirea. Camera era tot mai înceţoşată din pricina fumului. Folosise cam mult rozmarin. Dându-şi seama că încă mai ţinea între degete cartea de tarot, o aşeză în locul care rămăsese liber în şirul de cărţi de pe cuvertură şi atinse broşa mamei sale, simţind că era cazul să spună ceva.

Nu era vorba despre „amin” sau „abracadabra”, ci despre cu totul altceva. Dar acum cartea amuţise.

– Theodora Oglethorpe!

Theodora se răsuci pe loc şi dădu cu ochii de Mikko, care stătea în pragul uşii, cu telefonul fără fir încă în mână. Theodora nu o mai văzuse niciodată arătând atât de furioasă.

Dintr-o singură mişcare, Mikko intră în cameră şi înşfacă vasul în care fumegau ierburile, dispăru cu el în

josul holului şi într-o clipă Theodora auzi cum curge apa în vasul de la toaletă.

Mikko reapăru şi smulse eşarfa de pe lampa de pe noptieră. În mijlocul ei, acolo unde căldura lămpii apucase să topească ţesătura, se vedea un cerc negru. Mikko se aşează pe pat clătinând din cap.

– Dodo, asta e grav, e foarte grav! Ai fi putut să dai foc la casă. Dacă frunzele de rozmarin nu au luat foc, eşarfa asta subţire pusă peste becul încins ar fi stârnit cu siguranţă un incendiu. Ce să mă fac eu cu tine? Mai sunt săptămâni întregi până când tatăl tău o să se întoarcă acasă, şi, dacă nu mă asculţi, va trebui să te trimit la unchiul Hosmer pentru restul vacanţei.

Theodora păli. Unchiul Hosmer şi mătuşa Prue erau de fapt stră-străunchiul şi stră-strămătuşa ei. Aveau cam o mie de ani fiecare şi nimic din căsuţa lor nu se mai schimbase din anul 1065. Nu avuseseră niciodată copii, aşa că pentru mătuşa ei culmea distracţiei era să o ducă în sătucul lor tăcut şi ordonat, să îşi pună două şorţuri apretate şi să facă gem de soc - asta făcuseră de fiecare dată când Theodora îi vizitase, de pe vremea când avea cinci ani.

Mikko ochi cartea de tarot adevărată în şirul de cărţi înşirate pe pat. Ea o luă şi o privi neîncrezătoare câteva minute lungi. Când ridică privirea la Theodora, ochii ei erau roşii, iar buzele - strânse într-o linie subţire.

– Cât despre faptul că ai început să îmi umbli în geantă, tatăl tău va trebui să se ocupe de asta.

Ochii Theodorei se umplură de lacrimi. Încercă să se gândească la ceva, la orice, voia să spună ceva, când se auzi scârţâind porţii de la intrare. De la fereastra dormitorului ele văzură un camion de livrări maroniu parcând lângă trotuar şi un şofer în uniformă cafenie împingând o cutie mare de carton pusă într-un cărucior.

Mikko se ridică în picioare, cu cartea de tarot în mână.

– Mă duc să deschid, spuse ea. Până mă întorc, vreau să faci ordine aici.

Şi se duse să deschidă uşa.

14
Mikko se îndrăceşte

După ce Mikko ieşi din cameră, Theodora rămase nemişcată timp îndelungat, de parcă s-ar fi prefăcut într-o stană de piatră.

Dintr-odată, începu să se agite frenetic. Îşi scoase la repezeală costumaţia şi o îngrămădi într-o sacoşă pe care o vârî în fundul şifonierului. Apoi strânse cărţile de joc cu wyverni şi vrăjitori de pe cuvertură şi le băgă într-o cutie de pantofi. Scoase apoi din dulap o cutie chiar şi mai mare şi aruncă în ea toate colecţiile ei cu wyverni: revistele, casetele video cu filme, tatuajele holografice, cărţile ediţie limitată şi figurinele din cositor, totul.

Într-o frenezie crescândă, ea smulse wyvernul din mucava care atârna deasupra ei din tavan şi îl mototoli până ce îl preschimba într-o grămadă de hârtie şi beţe.

În timp ce îşi smulgea de pe pereţi afişele cu wyverni şi vrăjitori şi le rupea, transformându-le în confetti, suspina şi ofta de zor, furioasă la culme pe ea însăşi. Cum de putuse să fie atât de proastă? Mikko nu avea să mai aibă niciodată încredere în ea.

Theodora nu s-ar fi mirat dacă Mikko s-ar fi decis să renunţe la slujbă de îndată ce tatăl ei avea să se întoarcă acasă. Şi ea nu ar fi învinovăţit-o deloc pentru asta.

Când se opri în sfârşit, gâfâind şi asudând, în camera ei nu mai rămăsese nici o urmă din wyverni şi de vrăjitori. După ce îşi recăpătă răsuflarea, Theodora netezi cearşafurile şi aşeză cuvertura deasupra. De sub pat trase un coş din plastic pentru rufe, plin ochi cu vechile ei animale de pluş. Ea îl scutura de praf pe bătrânul dragon făcut din petice care aparţinuse pe vremuri mamei sale, cu solzi din ţechini strălucitori şi cu o limbă roşie şi lungă, şi îl reaşeză la locul de cinste de pe perna ei.

Îi trecu prin minte deodată că Mikko lipsise cam mult şi, deschizând uşa dormitorului, îşi scoase capul pe hol. Nu se auzea nici un zgomot dinspre bucătărie. Nu era deschis

radioul pentru ora de muzica braziliană şi nici un cântec tropical nu se amesteca de aceasta dată cu zgomotul ritmic al legumelor tăiate pe tocător.

Theodora înainta câţiva paşi pe coridor şi se opri când ajunse în dreptul sufrageriei. Mikko se întinsese pe canapea şi îşi ţinea un picior ridicat pe braţul canapelei. Pe măsuţa de cafea stăteau împrăştiate cam o duzină de sticluţe cu ojă, iar unghiile de la picioarele lui Mikko erau acum pictate într-un adevărat curcubeu: mango, chartreuse, galben-banană, fucsia, argintiu, struguriu şi bleumarin.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemna asta?! Mikko se relaxa întotdeauna în camera ei, şi doar rareori accepta să se alăture familiei Oglethorpe în sufragerie, ca să vadă un film.

În patru ani de când lucra pentru ei, Theodora nu o văzuse niciodată, dar *niciodată,* cu picioarele ridicate pe o mobilă. Dar lucrul şi mai uimitor era dezordinea: pe pernele de pe canapea erau picături şi urme de lac de unghii şi o mică băltoacă de ojă de culoarea strugurilor se întinsese pe măsuţa de cafea.

Probabil că Theodora răsuflase zgomotos, pentru că Mikko se ridică într-un cot şi întoarse capul ca să o privească.

– Theodora, scumpo, îţi plac unghiile mele? întrebă ea mişcându-şi degetele.

– Mikko, dar sunt urme de ojă peste tot! Nu crezi că ar trebui să facem curăţenie?

Mikko aruncă o privire în jurul ei şi clipi.

– Da... cred că da.

Theodora îşi încrucişa braţele la piept.

– Şi e aproape ora două. Nu ar trebui să mâncăm de prânz?

Acum Mikko chiar păru îngrijorată.

– Prânz? Adică să îl pregătesc? Eu? Da, cred că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

Ea se ridică în picioare, călcă într-o mică băltoacă de ojă argintie şi lăsă o urmă sclipitoare pe tot drumul până la bucătărie.

Theodora puse la repezeală capacele peste sticluţele de lac de unghii şi încercă să şteargă petele cât putu de bine cu o grămadă de şerveţele. Pe când încerca să dreagă dezastrul, mintea ei alerga în toate părţile. Poate că Mikko se supărase atât de tare, încât fusese lovită de nebunie temporară! Poate că doar se intoxicase cu lacul de unghii. Dar oare ce o împinsese să se apuce să îşi picteze unghiile?! Theodora se gândi că poate Mikko se îmbătase, dar ştia că în casă nu se găsea nici un fel de băutură, în afară de nişte cherry chinezesc pentru gătit şi de o sticlă prăfuită de scotch pe care domnul Oglethorpe o păstra pentru ocazii speciale.

Încă tulburată şi neştiind ce să creadă, Theodora se duse la bucătărie ca să arunce şerveţelele. Mikko stătea la tejgheaua din bucătărie şi împingea de zor un mixer de bătut ouăle cu mânerul înainte într-un bol în care pusese câteva ouă cu tot cu coajă. Alături, aşteptând să fie adăugate, mai erau un plic cu praf aromat de nalbă şi un borcan cu pastă de anşoa. Mikko se opri din bătutul ouălor şi turnă înăuntru câte o jumătate de ceaşcă cu boabe de porumb şi bucăţi de ciocolată.

– Termin cât ai clipi din ochi, îi spuse ea Theodorei cu un zâmbet larg.

Theodora făcu un pas înapoi surprinsă. Pentru o fracţiune de secundă, ca într-o dublă expunere, văzuse gura lui Mikko plină cu dinţi mici, egali şi rotunzi, exact ca ai păpuşilor.

Apoi Theodora îl observă pe Frankie. Pisica se suise pe frigider, cu spinarea arcuită şi cu fiecare fir din blana lui imaculată ridicat drept în sus, iar ochii lui erau acum aproape de mărimea unor mingi de ping-pong.

Theodora îşi întoarse din nou privirea spre Mikko, care tocmai turna compoziţia într-o tigaie încinsă. Fumul începu să invadeze bucătăria, împreună cu un miros neplăcut de ciocolată amestecată cu anşoa.

În timp ce Mikko reîncepu să lovească omleta cu mixerul, Theodora se retrase în vârful degetelor spre camera ei. Se lăsă să cadă pe pat cu ochii fixaţi pe tavan,

acolo unde fâşiile de bandă care ţinuseră wyvernul de mucava desprinseseră şi bucăţi de zugrăveală odată cu ele. Oricine sau orice ar fi fost creatura din bucătărie, era foarte clar că nu era Mikko.

Nici chiar vaporii de lac de unghii, nici măcar o criză de nervi nu puteau să fie responsabile pentru felul ciudat în care ajunsese să se poarte!

Uşa dormitorului scârţîi de parcă ar fi împins-o ceva, iar Theodora se ridică dintr-un salt. Era Frankie. Blana lui nu mai părea la fel de răvăşită, iar ochii îi reveniseră la mărimea obişnuită. El se îndreptă spre pat şi îi aruncă o privire neajutorată, de parcă ar fi vrut să o întrebe: „Ei, şi acum ce ne facem?”

Theodora se aplecă şi îl ridică în braţe.

– Nu ştiu, Frankie, murmură ea în blana lui, dar o să mă gândesc eu la ceva.

Frankie fusese singurul martor la ceea ce se petrecuse la plecarea camionului. Mikko semnase pentru primirea cutiei de carton şi îi arătase omului care o livrase unde să o aşeze în holul de la intrare. De îndată ce Mikko se întorsese cu spatele ca să închidă uşa, Febrys ieşise din cutie în forma ei adevărată. Într-o clipită, demonul se preschimbase într-un nor de fum negru şi rece care se învârtejise în jurul lui Mikko asemenea unui şarpe boa, până ce, ridicându-se, reuşise să îi intre în nas şi în urechi.

Odată ce puse stăpânire pe Mikko, Febrys se întinse în noua ei formă şi se scuturâ, mişcându-şi maxilarul şi degetele de parcă ar fi încercat o pereche nouă de mănuşi cam strâmte.

Imediat după aceea Febrys îşi descoperi noile picioare. Mikko avea picioare bine proportionate şi obişnuia să aibă multă grijă de ele, curăţând cu grijă bătăturile cu piatră ponce şi masându-le cu cremă specială, mentolată. Acestea nu erau picioare omeneşti alcătuite prost de un vrăjitor leneş printr-o scurta incantaţie, erau picioare adevărate! Se terminase cu picioarele îndurerate ale demonului vârâte cu chiu, cu vai în încălţări omeneşti!

– Frumoase picioare, gânguri încântată Febrys cu ochii la ele.

Ordinele lui Kobold fuseseră foarte clare: trebuia să intre în casa familiei Oglethorpe, să pună stăpânire pe corpul femeii pe nume Michelle Kolodney şi să câştige încrederea fetei pe nume Oglethorpe cu scopul de a obţine atuul de wyvern. Dar toate acele instrucţiuni se evaporaseră de mult din mintea lui Febrys.

Căci ea avea două trăsături dintre cele mai regretabile pentru un demon: avea o slăbiciune pentru lucrurile frumoase şi o capacitate redusă de concentrare. Ea rătăci dintr-o cameră în alta, oprindu-se să studieze instantaneele înrămate aflate pe marginea căminului care îi reprezentau pe Andy Oglethorpe şi pe Theodora: la un meci de baseball organizat de Departamentul de Zoologie, la cabana din Maine, costumaţi pentru Haloween în Dorothy şi Omul de Tinichea. Febrys observă că bărbatul din fotografii zâmbea mereu. Kobold nu zâmbea niciodată, cel puţin nu în felul acela simpatic.

Febrys deschise gura şi încercă să râdă. Se auzi un „ha, ha” mic şi trist, care pluti prin încăpere ca un balon cam dezumflat.

Cu doar câteva zile mai înainte, un singur hohot de râs omenesc ar fi făcut-o să fugă şi să se ascundă în colţul cel mai îndepărtat. Ea trase din nou aer în piept şi încercă un alt „ha, ha”, ceva mai puternic, mult mai reuşit.

Febrys începea să priceapă la ce era bun râsul. Nu era ca o vrajă, de fapt, dar avea şi el o putere a lui.

Încet-încet, un plan începu să se contureze în mintea ei întortocheată şi diavolească, o idee ca o mică broască râioasă îngheţată de frig care se dezmorţea încetişor într-un val de noroi încălzit de soare. Apoi ajunse în camera lui Mikko, şi acolo văzu o mulţime de sticluţe mici cu lac de unghii în toate culorile curcubeului.

Bebeluşii de wyverni sunt grozav de mari atunci când ies din ou, căci ajung la aproape o treime din greutatea mamei lor şi câştigă imediat în greutate. Într-o singură zi,

puiul lui Wycca îşi deschisese ochii, iar ciocul moale începuse deja să i se întărească. Ridica uşor capul, care se clătina, şi batea din aripile mici ca să le întărească. Ca să prindă forţă.

Wycca îi făcuse bebeluşului ei o baie completă, frecându-l cu buretele, şi decisese că venise timpul pentru primul lui zbor chiar dacă numai în calitate de pasager.

Ea trebuia să plece după hrană, şi nici o mamă wyvern nu şi-ar fi lăsat puiul singur în cuib. Să laşi un ou bine camuflat vreme de câteva ore era un lucru, dar strigătele unui pui de wyvern ar fi putut atrage atenţia unor fiinţe pe care nu ţi le-ai fi dorit în preajma lui - animale, vrăji sau demoni.

Ea îşi luă zborul din turn, cu puiul agăţat de solzii de pe pântece cu gheruţele sale deja bine dezvoltate. Simţind vâjâitul neaşteptat al vântului, puiul de wyvern scoase un strigăt de surpriză, îşi înteţi strânsoarea ghearelor şi îşi apăsă faţa de pântecele Wyccăi. Când înţelese că nu avea să se prăbuşească la pământ, el îşi adună curajul ca să arunce o privire în jos la peisajele care se derulau cu repeziciune dedesubt: la vapoarele care aduceau cu nişte balene şi care se îndreptau spre Long Wharf, la freamătul din jurul barăcilor cu fructe şi legume din piaţă, la mulţimea de turişti îngrămădiţi pe sub arcadele cu magazine din Faneuil Hall.

Cei doi lăsară însă repede în urmă portul zgomotos, îndreptându-se spre râu. Wycca se folosea cu pricepere de curenţii de aer care îi urcau tot mai sus şi mai sus, departe de privirile curioase ale oamenilor.

Ea tocmai se lăsa pe o rână, cârmind spre Fabrica de Dulciuri Noua Anglie, când simţi că o smuceşte ceva de coadă. Wycca se sperie atât de tare, încât se lăsă să cada ca o piatră spre pământ. Puiul ei înspăimântat scoase un ţipăt de alarmă şi îşi înfundă ghearele cu şi mai multă putere în trupul mamei sale. Wycca îşi reveni pe dată şi, după ce îşi linişti pasagerul, întoarse capul ca să vadă ce avea pe coadă.

Nu era vraja pe care Gideon o învăţase să o ocolească, nu era nici un drăcuşor, nici un spiriduş şi nici măcar o cioară obosită sau pusă pe glume.

Şi nici nu semăna cu o Ademenire. Dar imediat simţi din nou smucitura aceea inconfundabilă.

Nu trebuie să fii un geniu în ale informaticii ca să dai gata un computer - o cană de cafea vărsată peste tastatură va face singură toată treaba. Tot aşa, un băţ băgat între spiţe va face ca şi cea mai performantă bicicletă să se oprească şi să cadă. Aşa se făcu acum că incantaţia nesofisticată a Theodorei, cuvintele fără sens combinate cu mirosul de rozmarin şi puterea cât se poate de reală a atuului de wyvern se dovediseră suficiente ca să dea naştere unei vrăji adevărate.

Fusese făcută cu stângăcie şi era cam slabă - de fapt, nu ar fi reuşit să primească o notă de trecere la un test al adepţilor ştiinţei vrăjitoreşti, nici chiar la clasa de magie elementară. Cu toate acestea, era o vrajă.

Ceea ce făcuse ca ea să fie periculoasă pentru Wycca era faptul că nu era o vrajă cunoscută. S-ar fi descurcat cu mult mai bine cu o vrajă mai puternică şi mai bine făcută, dar pe care să o fi putut recunoaşte. Dar aceasta era atât de diferită! Era ca şi cum s-ar fi văzut expusă vreunui nou fel de microb împotriva căruia nu ştia cum să lupte.

Curând, apăsarea pe care o simţea pe coadă deveni o greutate teribilă, care i se întinse peste aripi, făcând-o să le simtă de parcă ar fi fost făcute din plumb, şi de abia dacă mai putea să le ridice.

Wyvernul pierdea înălţime cu repeziciune şi trebui să se lupte ca să cârmească printre fire de tensiune, antene de satelit şi coşuri de fum în timp ce clădirile de pe strada Cambridge se apropiau periculos de mult. Trebuia să aterizeze, dar unde? Chiar dedesubt, ochi o mică întindere de apă, un mic heleşteu cu nuferi, nu prea diferiţi de nuferii din şanţul de lângă castelul ei natal, în acel Undeva şi Cândva, aşa că Wycca se hotărî să facă o aterizare pe apă. Frânând cât de mult putu, Wycca se îndreptă către minuscula ţintă.

În timp ce pământul se apropia tot mai mult, Wycca simţi cum puiul ei înfricoşat slăbeşte strânsoarea gheruţelor, încercând totuşi să se prindă şi mai bine de pântecele solzos al mamei lui. Asta fu tot: înainte ca Wycca să îl poată prinde cu ghearele, puiul dispăruse. Apoi ea atinse apa heleşteului.

Wycca nu putuse să prevadă că heleşteul era de fapt un bazin pentru nuferi nu mai adânc de câteva laturi de palmă. Ea se prăbuşi înăuntru ca o ghiulea, cu o viteză de douăzeci şi patru de mile pe oră, şi, drept urmare, valul pe care îl stârni goli heleşteul, aruncând în înalturi nuferii şi costisitorii crapi japonezi.

Wycca atinse fundul de beton al bazinului şi simţi în laba dreaptă din faţă o durere care o ameţi. Dar durerea era o nimica toată în comparaţie cu frica pe care o simţea pentru puiul ei. wyvernul se târî până la marginea bazinului şi scoase un ţipăt ascuţit.

Se auzi un ţipăt de răspuns dinspre grădina familiei Oglethorpe de alături, dar vederea îi era împiedicată de un gard gros de bambus decorativ.

Zgomotul teribil pe care îl stârnise apa împroşcată îi scosese din casă pe stăpânii care se apropiară în fugă. O femeie fu cea care ajunse mai întâi la locul accidentului, şi ea rămase cu gura căscată la vederea crapilor care se zbateau pe digul de lemn. Lângă ea veni un bărbat, îmbrăcat doar în nişte pantaloni scurţi şi cu faţa acoperită cu spumă de ras. Rămaseră o clipă amândoi încremeniţi, cu ochii la dezastrul în care se transformase micul lor heleşteu, apoi începură să adune peştii care se zbăteau cu gurile căscate.

Abia terminaseră de pus şi ultimul crap într-un bidon vechi din care improvizaseră un acvariu, când femeia îl apucă pe soţul ei de braţ şi îi arătă spre spatele căsuţei cu unelte de grădinărit din apropiere.

– Scumpule, să ştii că tocmai s-a strecurat ceva pe lângă magazia familiei Oglethorpe.

– Trebuie să fie o pisică. Sau din nou copiii ăia, cred că au aruncat o bombă artizanală în heleşteu, să ştii că de data asta o să chem poliţia!

El porni spre casă. Femeia se întoarse pe călcâie gata să îl urmeze, aruncând totuşi o privire în spatele ei, spre magazie.

Dar ce văzu nu era deloc o pisică - pisicile nu au cozi acoperite cu solzi, aşa ca şerpii. Dar nici nu voia să se gândească la ce fel de animale aveau o asemenea coadă.

Wycca se strecură pe după colţul magaziei. Îşi mai strigă o dată puiul, dar şocul căderii o lăsase ameţită şi dezorientată. Ea şovăi încoace şi încolo, incapabilă să îşi dea seama din ce direcţie se auzea ţipătul puiului ei, şi exact atunci mai auzi un sunet: scrâşnetul neaşteptat şi zăngănitul metalic scos de un lanţ care ceda şi apoi lătratul furios al unui câine care părea să răsune tot mai tare şi se apropia tot mai mult.

Wycca se întoarse şi se grăbi să se ascundă sub magazie, într-un adăpost care fusese folosit în primăvara trecută de o familie de sconcşi. Apoi se porni să înfrunte inamicul canin. Cu siguranţă că o vâlvătaie avea să îl înveţe minte!

Dar când Wycca încercă să trimită spre botul care lătra o dâră de flăcări drept avertizare, tot ce ieşi la iveală fură nişte scântei demne de toată mila. Aterizarea în heleşteu o lăsase fără combustibil! Câinele abia dacă se sperie puţin, iar Wycca trebui să îşi lungească gâtul cât putu de mult, să îl muşte de ureche şi să îl facă să priceapă mesajul. Şi izbuti, căci dulăul se întoarse şi o luă la sănătoasa.

Wycca, udă leoarcă, se lăsă să cadă la pământ în vechea vizuină a sconcşilor, ţipând încetişor după puiul ei, spunându-i că o să vină după el cât va putea de repede, când va fi din nou în puteri şi când focul ei se va reaprinde.

Dar de data asta nu se mai auzi nici un ţipăt de răspuns.

Theodora stătea la masa din bucătărie, învârtind cu grijă furculiţa în amestecul de omletă, coajă de ou şi anşoa din farfurie. în colţul opus al bucătăriei, Mikko ridică ochii

din farfuria ei şi se încruntă. Înghiţi, şi apoi întrebă pe un ton care dădea de înţeles că se simţea cam ofensată.

– Ce s-a întâmplat? Nu îţi place?

Chestia din farfuria Theodorei era gri-gălbuie, presărată cu boabe de piper şi cu bucăţi de anşoa. Arăta aprope identic cu voma făcută din plastic pe care Val o strecurase în farfuria cu mâncarea de prânz a lui Milo pe când erau cu toţii în clasa a patra.

– Ah, dar de unde, miroase minunat! răspunse Theodora. Doar că, dintr-un anumit motiv, nu prea mi-e foame. Am mâncat un mic dejun uriaş!

Mikko păru satisfăcută de această explicaţie şi mai luă o înghiţitură din amestec. În forma ei de dinainte, cea de demon, nu avusese nevoie de hrană, dar acum, în corpul omenesc, putea în sfârşit să se bucure de mâncare şi de băutură exact cum făceau muritorii! Ea înghiţi cu mare plăcere şi făcu îmbucătura să alunece mai repede cu o înghiţitură de suc de mere.

Demonii au o mare slăbiciune pentru tot ce este dulce, iar când Theodora luă o înghiţitură din paharul ei, descoperi că sucul de mere fusese îndulcit cu jumătate din borcanul de miere în formă de ursuleţ şi cu o doză generoasă de detergent de vase lichid, cu aromă de lămâie. Mikko-Febrys descoperi că poate să ia o înghiţitură şi apoi să scoată pe gură o mulţime de balonaşe de săpun, şi asta o încântă atât de mult, încât Theodora reuşi să coboare neobservată de pe scaunul ei şi să se îndrepte spre grădina din spatele casei.

De când se făcuse destul de mare ca să se poată căţăra în el, mesteacănul din grădina din spate devenise copacul de gândit, adică locul unde mergea atunci când avea nevoie să fie singură. Nu prea se mai căţărase în el în ultima vreme, dar picioarele ei încă îşi aminteau locurile sigure în care vârful pantofilor se putea sprijini ca să se suie mai uşor. În scorbura secretă căptuşită cu muşchi din locul unde trunchiul se desfăcea în mai multe crengi groase, ea pipăi piatra netedă în formă de inimă pe care o ascunsese

acolo în urmă cu trei veri. Acum, răsucind-o în palmă, Theodora se întrebă ce ar putea face cu ea.

Îşi dori ca tatăl ei să nu fi fost plecat în jungla din Laos. Sigur, i-ar fi putut trimite un fax sau o telegramă, dar ce să-i fi scris în ele? Că Mikko fusese răpită şi că o creatură ciudată, din altă lume, încerca să îi ia locul? Oh, da, un asemenea mesaj l-ar fi adus înapoi acasă cât ai bate din palme!

Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii Theodorei şi căzură pe piatră; ea se grăbi să le şteargă.

Cu capul plin de astfel de gânduri, nu e de mirare că nu-i observă pe cei doi bărbaţi care se apropiau de casa familiei Oglethorpe şi care păşiră pe cărarea care ducea spre intrare.

Primul era mai în vârstă, mai scund şi cu părul cărunt, îmbrăcat mult prea gros pentru o zi de vară. Avea mânecile suflecate şi pe un braţ ţinea o jachetă de tweed cu petice de piele cusute la coate. Cel de-al doilea bărbat era mai tânăr şi mai înalt şi mergea într-un fel care sugera că era un străin care venea de departe.

Bărbatul scund şi rotofei ridică umbrela şi o folosi ca să apese soneria. După un moment, el sună din nou, apoi se lăsă în genunchi ca să arunce o privire prin fanta folosită de obicei de poştaş ca să bage scrisorile înăuntru. El şi însoţitorul său schimbară câteva cuvinte, şi cel mai înalt şi mai tânăr dintre ei făcu câţiva paşi spre una dintre aripile casei, clătinând din cap, înainte de a-i permite tovarăşului său să îl ia de braţ şi să îl conducă înapoi în stradă.

15
Salvarea

– Merlin, ascultă-mă, am simţit-o chiar aici, spuse Gideon pe când se lovea singur cu pumnul în piept. Wycca a fost foarte aproape - ştiu sigur!

– Tot ce se poate, dar îţi spun, prietene, şi eu am mirosit-o, îi răspunse Merlin atingându-şi nasul. Am simţit duhoarea inconfundabilă a unui Demon din Prima Clasă. În plus, nu te poţi plimba neinvitat prin curtea cuiva, aşa ceva pur şi simplu nu se face.

Drumul de întoarcere spre Piaţa Harvard fu liniştit, iar cei doi vrăjitori se opriră la un magazin din colţul străzii, de unde Merlin cumpără sticle de limonadă pe care le băură stând aşezaţi pe o bancă de pe pajiştea din faţa bibliotecii publice şi uitându-se la un bărbat care se juca cu un câine căruia îi arunca un disc Frisbee. O tăcere adâncă se lăsă peste amândoi în timp ce fiecare îşi făcea în sinea lui tot felul de gânduri negre legate de demoni, de atuul care lipsea şi de soarta wyvernului lui Gideon.

Gideon îşi termină limonada şi îşi ridică privirea undeva în sus.

– Oare ce s-o fi întâmplat cu Theodora Oglethorpe?

– M-am tot gândit şi eu la asta. Eu văd patru scenarii posibile. Unu: este în casă cu demonul şi nu îşi dă seama de pericolul în care se află. Doi: este sechestrată în casă. Trei, a descoperit pericolul şi a plecat. Patru...

– Ar putea fi chiar ea posedată de demon, spuse Gideon.

– Da, aprobă Merlin. Asta era a patra posibilitate.

Tăcerea se lăsă din nou între ei, de data asta o tăcere chiar şi mai apăsătoare decât cea dinainte. În cele din urmă, Merlin vorbi:

– Oamenii de la gaze.

Gideon îşi luă ochii de la discul Frisbee, cu gândul că acela ar fi putut fi un instrument minunat pentru dresajul wyvernilor.

– Oamenii care verifică gazele, repetă Merlin. Inspectori de la compania de gaz. Ofiţeri pentru controlul animalelor - sau hingheri, cum mai erau numiţi pe când eram eu copil.

Gideon aştepta răbdător. Aflase deja că mormăielile indescifrabile ale lui Merlin erau de obicei urmate de nişte explicaţii.

Merlin se lovi la genunchi şi vărsă toată limonada pe care o mai avea.

– Asta e! Bunul meu Gideon, toţi aceştia lucrează la companii care le permit accesul pe o proprietate privată, aşa cum este curtea Theodorei Oglethorpe. Hai să ne întoarcem la apartament, şi eu o să citesc puţin din *GOBIATVL IV* - din Prima, a Doua şi a Treia Clasă.

Theodora rămase multă vreme căţărată în copacul gândurilor, destul cât să aibă timp să îşi plângă toate lacrimile, tot oful şi dorul atât de dureros pe care îl simţea pentru tatăl ei, astfel încât să aibă din nou puterea să se reîntoarcă acasă şi să dea ochii cu Mikko cea Neadevărată. Se hotărî să nu mai amâne întâlnirea, şi, pe când începu să coboare încet din copac, îşi dădu seama că încă mai avea strâns în mână piatra netedă în formă de inimă.

O ţinu în palma desfăcută preţ de un minut şi, când era aproape gata s-o azvârle cât colo, se răzgândi. La urma urmei, aruncase deja o mulţime de lucruri în ziua aceea; nu era un capăt de ţară dacă păstra o pietricică. Şi apoi, după cât noroc avusese, era mai mult ca sigur că tatăl ei nu avea să obţină o slujbă permanentă şi că se vor vedea nevoiţi să părăsească acea casă, grădina şi copacul. Theodora se întinse până la scorbura secretă şi lăsă pietricica în ascunzătoarea ei.

De această dată, când mâna ei pătrunse în scorbura căptuşită cu muşchi, ceva se mişca printre frunzele uscate şi bucăţile de ghindă şi o lovi.

Theodora îşi retrase mâna, prea uimită ca să mai scoată vreun sunet. Îşi pipăi degetele cu grijă, dar nu dădu

de nici o muşcătură, ci doar de un punct roşu în locul unde pielea îi fusese ciupită.

Se aşează din nou pe creanga groasă, clipind des. Poate că fusese un pui de veveriţă lăsat în urmă de ceilalţi când plecaseră din cuib. Sau poate era un pui de prigorie care nu ştia încă să zboare. Dar nu părea să fie un cuib - căci nu avea acel miros ciudat de cuşcă de hamster care nu a mai fost de mult curăţată - iar, în plus, în coaja copacului din jurul deschizăturii nu se vedea nici urmă de vreun smoc de fulgi sau de blană.

„Tata m-ar omorî dacă ar şti ce am de gând să fac”, îşi spuse în sinea ei în timp ce lăsa să-i alunece unul din tenişi din picior. Apoi îşi scoase şoseta şi o puse pe mână, ca să se protejeze. Încercă să alunge un gând care o făcea să se teamă că s-ar putea îmbolnăvi de turbare şi îşi folosi încălţămintea pe post de momeală: băgă călcâiul tenisului în scorbură şi-l agită pentru a atrage atenţia locatarului. Când simţi că acel ceva apucase gheata şi se prinsese bine de ea, îşi băgă înăuntru mâna acoperită de ciorap şi apucă creatura care se zbatea de zor pe fundul scorburii.

Era mult prea mare ca să fie un pui de veveriţă şi erau mai mult de două picioare care o loveau şi care nu păreau a fi fragile ca ale unei păsări, dar Theodora realiză ce fel de creatură era abia când, apucând-o mai bine, o scoase afară la lumină.

Imaginaţi-vă o creatura la fel de lipicioasă şi de musculoasă precum un castor tânăr - numai că aceasta era acoperită peste tot de solzi negri care păreau făcuţi din metal, avea un cioc în loc de boticul mustăcios şi nişte aripi de liliac butucănoase şi-o să vă daţi seama cam cum arăta acest animal pe care Theodora îl ţinea strâns în braţe; sau mai degrabă se chinuia să-l ţină. Puiul o aţinti pe fată cu nişte ochi mari, gălbui şi croncăni.

Theodora fu atât de şocată să ţină în mână un pui de wyvern adevărat şi viu, încât aproape îl scăpă din mână. Vru să spună: „O Doamne!” dar nu-i ieşi decât: „Oh!”

– Cra! spuse wyvernul.

Theodora întinse mâna şi-l scărpina atent pe cap şi sub cioc (pe ceea ce am putea numi bărbie).

– Stai cuminte, îl îndemnă ea. Stai cuminte, acum eşti în siguranţă.

Puiul de wyvern se cuibări într-o poziţie despre care instinctul îi spunea că este lipsită de primejdii: stătea cu aripile desfăcute pe pieptul Theodorei, ca un alpinist care se caţără pe o faleză, agăţat cu unghiile lui ascuţite de tricoul ei.

Mintea Theodorei se învârtea în toate direcţiile. Nu putea să-l ţină în casă, cel puţin nu atâta timp cât Mikko cea Neadevărată era acolo. Dar unde l-ar fi putut ţine departe de vecini, de câinii rătăciţi şi de ratonii din împrejurimi? Trebuia să găsească o soluţie înainte să se lase întunericul.

Mai trebuia şi să-şi dea seama cu ce trebuia să-l hrănească. Era limpede că fusese luat prematur de lângă mama lui şi ceva îi spunea că până şi magazinul enorm de mâncare pentru animale, Pet-O-Rama, nu avea în nici un raion conserve cu lapte pentru wyverni. În filmul *Vrăjitori şi wyverni,* cel care avea grijă de puii lor îi hrănea cu lapte de pisică şi miere, dar, uitându-se la puiul din braţele ei, Theodora realiză că laptele nu avea să fie pe gustul lui şi că în film totul nu fusese decât o invenţie a scenaristului. Şi, oricum, nu şi-l putea imagina pe Frankie să stea la muls nici chiar dacă ar fi fost o Francine.

Dar gândul la pisica lui Mikko îi dădu o idee. Theodora scoase ghearele wyvernului din tricoul ei şi-l aşeză pe micuţ la loc în scorbură.

– Stai aici, spuse ea. Nu te speria, mă întorc imediat.

Se furişă în casă neobservată şi fără să facă vreun zgomot şi luă tot ce avea nevoie din pivniţă şi din bucătărie. Când termină toate pregătirile, se duse s-o caute pe Mikko cea Neadevarată. O găsi pe impostoare probând de zor papucii roşii din mătase chinezească ai lui Mikko în vreme ce pe podeaua camerei zăceau aruncate tot felul de

încălţări - de la saboţi până la pantofi negri de satin pentru dans şi mulţi alţii.

Theodora stătu o vreme în pragul uşii, cu rucsacul de şcoală atârnat pe un umăr şi ţinând strâns în mână cuşca lui Frankie.

– Pa! Am plecat.

Mikko cea Neadevărată îşi întoarse capul, părând atât suspicioasă, cât şi descurajată.

– Pleci? Unde? De ce?

Theodora ridică din sprânceană.

– Nu-ţi aduci aminte? Am vorbit dimineaţă despre asta, spuse ea, arătând spre cuşca pisicii. Îl duc pe Frankie la veterinar, şi apoi o să rămân să dorm la Val peste noapte.

Când văzu că toate acele informaţii nu produseră nici o reacţie, Theodora îşi dădu ochii peste cap.

– Nu o mai ştii pe Val? Valerie van der Zeek? Cea mai bună prietenă a mea care mai deunăzi a trecut pe aici?

Micul creier diavolesc al lui Mikko-Febrys se zbătu să priceapă aceşti termeni necunoscuţi: *veterinar, a petrece noaptea* şi *cel mai bun prieten.* Va trebui să-l întrebe pe Kobold ce înseamnă toate acelea. Dar îşi aminti de sfatul lui: „Când nu ştii ce să faci, dă din cap şi zâmbeşte”. Aşezându-şi dinţii în poziţia pe care o exersase cu multă râvnă în faţa oglinzii, demonul dădu din cap şi îşi arătă dantura.

– Bine! spuse ea cu vioiciune. Foarte bine!

Şi, în timp ce Theodora se strecura afară pe uşă, ea încă mai repeta:

– Bine! Foarte bine!

De îndată ce se văzu afară, Theodora îl scoase pe Frankie din cuşcă şi-i dădu drumul în pivniţa casei prin fereastra pe care o lăsase deschisă puţin mai devreme. Lăsase acolo pentru el boluri cu mâncare şi apă.

– Te rog să nu miauni! îl imploră ea, altfel o să îşi dea seama că eşti aici. O să mă întorc după tine.

Îndepărtă apoi băţul care ţinea fereastra deschisă şi o lăsă să cadă până ce zăvorul scoase un clinchet.

De data asta, când se întinse să apuce wyvernul, acesta începu să tremure, dar nu mai muşcă. Îl lăsă să se agaţe bine de pieptul ei şi începu să coboare din mesteacăn. De îndată ce atinse pământul, ea descleştă cu grijă ghearele de pe tricoul ei şi îl aşeză cu atenţie în cuşca pisicii, pe care o acoperi cu un prosop mai vechi.

– O să fie bine, îi spuse ea prin grilajul uşii. Te duc într-un loc în care o să fii în siguranţă.

Theodora prinse bine cuşca pisicii la spatele bicicletei. Nu realizase cât de mult crescuse din primăvară - bicicleta era acum mult prea mică pentru ea - iar picioarele ei lungi arătau acum ciudat pedalând.

În timp ce făcea asta, îşi dorea din toată inima ca ascunzătoarea să mai fie încă acolo.

Febrys stătea pe jos, în camera lui Mikko, înconjurată de pantofi. Obosi dintr-odată să-i tot încerce; avea o durere ciudată în stomac şi crezu că este o pedeapsă de la Kobold. Demonul nu avea de unde să ştie că, dacă mănânci ceva nepotrivit, sunt şanse mari ca stomacul să se revolte. Amestecul ăla ciudat din care făcuse omletă şi detergentul de vase erau cu siguranţă o combinaţie stranie şi nu se împăcau defel cu noua formă de digestie umană a demonului. Febrys adună toţi pantofii şi-i aruncă înapoi în mormanul inform din dulap. Apoi se preumblă prin casă, ţinându-se de burtă, întrebându-se ce avea să-i spună lui Kobold dacă venea şi întreba de Theodora. Stăpânul ei o trimisese să găsească atuul de wyvern şi, poate că, dacă l-ar fi găsit, el nu avea să se mai enerveze că o lăsase să plece pe fiica domnului Oglethorpe. Dacă s-ar fi înfuriat, ar fi putut să o preschimbe din nou în acea formă de femeie care nu i se potrivea absolut deloc.

Febrys începu să răscolească prin casă în căutarea poşetei pe care femeia-om Michelle Kolodney o adusese în librăria celor doi Hatch, Giles şi Moira. Îşi aminti că era făcută dintr-o bucată de tapiserie şi că avea drept mâner un lanţ lung, arămiu. În cele din urmă, Febrys o zări înghesuită pe ultimul raft din dulapul cu albituri. Se întinse,

îşi trecu degetele prin lanţ şi o trase în jos. Dar nici nu apucă s-o prindă, că demonul o şi lăsă să cadă cu un strigăt, băgându-şi degetele în gură şi scoţând un scâncet de durere.

Când îşi scoase degetele afară, ele începeau să facă deja băşici. Poşeta o arsese, deşi nu părea fierbinte. Era ceva în ea care îi provocase o arsură magică.

Poşeta zăcea acum pe podea. Nu avea nimic deosebit în croială, cel puţin nu pe faţa care stătea în sus: un motiv cu flori şi frunze, printre care erau întreţesuţi câini de vânătoare în goana lor nesfârşită după un iepure. Mikko-Febrys făcu un pas atent şi o întoarse uşor cu piciorul. Când dădu cu ochii de desenul de pe cealaltă parte, un strigăt de groază îi scăpă din piept şi demonul o rupse la fugă pe hol.

Mikko cumpărase geanta cu cinci veri în urmă dintr-o călătorie prin orăşelele medievale ale Franţei. Materialul era o imitaţie ieftină a celebrei tapiserii *Doamna şi licornul.* Licornul capturat îşi odihnea capul în poala unei fecioare. Femeile virtuoase şi licornul erau descântece puternice împotriva diverselor forme de magie neagră. Dacă ar mai fi avut inscripţionate şi cuvintele „VRĂJITORI ŞI DEMONI FERIŢI-VĂ!“ cu litere mari roşii, geanta lui Mikko ar fi fost mai mult decât în siguranţă în faţa hoţilor - şi mai ales a hoţilor-demoni.

Febrys încă mai tremura ca o frunză sub biroul domnului Oglethorpe, când doi bărbaţi îmbrăcaţi în nişte salopete maronii intrară fără jenă pe proprietatea familiei Theodorei, mai întâi în parcare şi apoi în grădină. Pe spatele salopetelor scria: POLIŢIA ANIMALELOR. Unul din ei (al cărui costum îi era mult prea strâmt) ducea o plasă uriaşă, iar tovarăşul lui trăgea după el o cutie din plastic neagră care semăna foarte bine cu raniţa unui pescar.

Gideon lăsă raniţa la poalele mesteacănului şi privi în sus printre crengile copacului, cu mâna streaşină la ochi. Merlin rămase în picioare, într-o atitudine plină de respect. Ca majoritatea vrăjitorilor din noua generaţie, Merlin nu avea o experienţă practică cu wyverni sau alţi dragoni, aşa

că i se oferea acum şansa rară de a vedea în acţiune un maestru al wyvernilor.

Gideon zări de îndată urmele lăsate de vechii pantofi de sport ai Theodorei în scoarţa copacului şi nu-i luă prea mult să se caţere până la locul unde cele două ramuri groase se despărţeau. Acesta nu era un loc pe care un dragon să-l aleagă ca să-şi clocească oul - numai un mare pericol ar fi împins-o pe Wycca să facă un cuib acolo. Asta dacă, într-adevăr, îl făcuse acolo. Departe de mama lui, un pui de wyvern ar căuta primul loc întunecos, iar, de unul singur, el nu s-ar fi putut târî până acolo.

Gideon ajunse la scorbură şi scoase afară o mână plină de muşchi şi de cioturi pe care le vârî cu grijă într-un săculeţ pe care îl avea legat la brâu. Apoi îşi dădu drumul în jos pe trunchiul copacului, se balansă pe ultima creangă şi ateriză pe pământ fără ca măcar o singură frunză din copac să se clatine.

Vărsă apoi conţinutul săculeţului în faţa lui Merlin, ca acesta să-l poată examina. În afară de muşchi, mai erau câteva ghinde, o piatră în formă de inimă şi altceva care era cât pe ce să scape atenţiei lui Merlin. Era aproape de mărimea unei unghii mici, doar că mai lată la unul din capete şi cu mult mai rezistentă decât o unghie obişnuită. La început, părea de un negru intens, dar când Gideon o întoarse în palma lui pe cealaltă parte, soarele o lovi şi ea străluci dintr-odată ca o prismă, aruncând scântei violete, argintii şi verzi.

– Un solz de wyvern! strigă Merlin. N-am crezut niciodată că o să văd unul. Teoretic sunt indestructibili, nu-i aşa? Impermeabili la foc, acid, săgeţi şi aşa mai departe? Nu-i aşa că oficialităţilor de la Pentagon le-ar plăcea să-şi petreacă câteva zile studiindu-le în laborator?

Gideon nu întrebă ce era Pentagonul. Examina solzul.

– Nu este al lui Wycca, spuse el. Nu-i destul de ros pe margini. Provine de la un pui de wyvern - de la puiul ei. Dar nu văd cum ar fi putut părăsi copacul fără ajutor.

Îngenunche în iarbă, lângă raniţa pescărească şi-i desfăcu încheietorile. Înăuntru, aranjate frumos în diverse

compartimente, se găseau cosiţele din păr de sirenă, frâul de aur, dulciuri mentolate pentru dragoni, precum şi nişte ustensile pe care Merlin le considera absolut necesare pentru ca deghizarea lor în ofiţeri de la controlul animalelor să fie încununat de succes: o lanternă, un mic ghid al urmelor lăsate de animale pe câmp, o cutie mare de tinichea cu soluţie de scos mirosurile lăsate de animale care semăna ciudat de bine cu praful de boia. Ignus era închis într-o sticlă de apă de colonie redenumită PRAF ÎMPOTRIVA LILIECILOR, FOARTE PUTERNIC, iar Ouroboros se încolăcise cu nădejde de-a lungul unei frânghii împletite din păr de sirenă.

Gideon scoase la iveala o bucăţică de piele - tot ce mai rămăsese din pantoful pe care Gideon îl folosise drept mănuşă de protecţie pe vremea când Wycca era doar un pui şi abia îşi începea dresajul. Ea transformase practic pantoful în nişte cojiţe străpunse de ciocul ei ascuţit care arătau acum ca o dantelă. Vrăjitorul luă o bucăţică din acele dulciuri mentolate şi o înfăşură în cojiţele rămase din pantof. Era ca un mesaj într-o sticlă purtată de valuri, care avea să-i spună dragonului său că el a fost acolo şi că se va întoarce. Lăsă pachetul minuscul sub nişte frunze de la poalele mesteacănului. În timp ce se ridica în picioare, Gideon îşi duse mâna la inimă şi icni de durere, sprijinindu-se de copac. Merlin făcu un pas înainte şi-l apucă de braţ.

– Gideon! Ce s-a întâmplat?

– Iar - o simt - este aproape. Dar o simt mult mai slab. Gideon se uită în jur şi trecu cu privirea peste magazia-atelier din grădină, amintindu-şi de vechea ascunzătoare a Wyccăi de sub cuşca porumbeilor în formă de castel. Cercetă încet magazia, şi privirea i se opri asupra unui loc unde pământul fusese scormonit, de parcă cineva căutase să mărească intrarea în scorbura unui animal.

Gideon se întinsese cu totul pe iarbă şi folosi lanterna ca să se uite în tunel. Acesta se adâncea brusc şi apoi o cotea spre stânga. Tunelul nu oferea nici un indiciu: nici o urmă de wyvern, nici un solz strălucitor. Mirosea doar foarte puternic a sconcs.

Gideon se ridică brusc dîndu-i lanterna lui Merlin.

– Nu-mi dau seama. Cred că ar trebui să fie aici, dar poate că doar îmi doresc asta. Mi-e teamă că este în pericol, grav rănită sau hărţuită de vrăji.

Merlin îşi pocni degetele.

– Cred că mi-a venit o idee. Nu l-am putea trimite pe bunul nostru prieten înăuntrul tunelului? Dacă Wycca este acolo, el ne-ar putea raporta care este starea ei şi chiar i-ar putea duce o doctorie ascunsă în prăjiturică mentolată.

La început, asta păru să fie soluţia la problema lor, iar Ouroboros se aventură curajos în vizuină. Dar se târî înapoi în mare grabă, pierzându-şi în timp ce se retrăgea aproape trei centimetri din coadă. Când ieşi din vizuină era puţin pârlit, dar fără nici o rană cu adevărat serioasă.

În timp ce Merlin încerca să îndepărteze o parte din cenuşă, Ouroboros observă o dâră şi ştiură astfel că în vizuină nu era un sconcs, ci un dragon.

Ouroboros era gata să încerce din nou, dar Gideon se temea că a doua oară Wycca va reacţiona şi mai puternic şi că ar fi putut răni grav, dacă nu chiar omorî şarpele. Iar o vrajă nu ar fi avut decât o putere limitată de a-l proteja pe Ouroboros în faţa unui dragon disperat. În cele din urmă, căzură de acord că era mai bine să-l lase pe Ouroboros de strajă în faţa scorburii, ca o santinelă. Gideon ascunse şarpele sub un ghiveci de flori întors cu gura în jos, chiar lângă intrarea în scorbura sconcsului.

În tot acest timp, Wycca stătea trântită pe jos, departe de orice privire, în cel mai îndepărtat capăt al scorburii, sub atelier. Durerea forţase dragonul rănit să se retragă, iar duhoarea puternică a sconcsului o împiedicase să detecteze mirosul familiar al stăpânului ei sau să-l recunoască pe Ouroboros. Stătea întinsă pe o movilă, înfometată, însetată şi înnebunită de durere, ridicându-se din când în când doar ca să-şi mai strige puiul cu glas stins.

16
Ascunzătoarea

Tot drumul de pe strada Oxford până la Sacramento, creatura din cuşca pisicii nu încetă să geamă jalnic. Theodora încerca să pedaleze fără prea multe hurducături când lua curbele, dar auzea tot timpul cum puiul de wyvern trăgea cu ghearele şi zgrepţăna grilajul cuştii. Protestele puiului erau din ce în ce mai disperate, dar, având cuşca legată în spatele ei, Theodora nu prea putea să facă mare lucru pentru a-l alina.

Stopul de la colţul bulevardului Massachusetts ţinu o veşnicie şi, în timp ce aştepta să se schimbe culoarea, trebui să avertizeze un tată cu fetiţa lui care voiau să arunce o privire „pisoiaşului din cuşcă”.

– Eu una nu m-aş apropia prea tare, le spuse ea întorcându-se pe şa pentru a acoperi cu mâna grilajul cuştii, înainte ca ei să poată distinge ce anume se afla înăuntru. Are febră tifoidă şi este extrem de contagioasă.

În timp ce bărbatul o lua pe sus pe fiica lui şi alerga cu ea în jos pe trotuar, lumina semaforului se făcu verde, iar Theodora pedală cât putu de repede, traversând strada. Aici, casele erau mult mai elegante decât în cartierul ei - unele aveau foişoare şi vitralii, iar peluzele arătau ca cele pe care le vezi prin reviste.

Acesta era cartierul din Cambridge unde Milo locuise cu mama şi cu tatăl lui vitreg, care obişnuise să învârtă banii altora, dar nu o făcuse cu prea mult succes. Nu locuiseră într-o casă elegantă, ci în Agassiz Arms, o clădire de locuinţe din cărămidă construită să semene cu un castel medieval. Milo îl numea Saggy Arms şi glumea spunând că acoperişul avea creneluri - nişte dinţi pătrăţoşi de-a lungul acoperişului unui castel - aşa încât locuitorii apartamentelor puteau să arunce cu ulei fierbinte în capul comis-voiajorilor. Milo cunoştea multe cuvinte precum „creneluri” (ca să nu mai zicem de „asin” şi „hanger”) astfel încât puţini se mai încumetau să joace şi a doua oară Scrabble cu el.

Cu o iarnă în urmă, probabil din cauză că-şi dăduseră seama că în curând vor fi prea mari pentru asta, Theodora, Val şi Milo se întâlniseră de câteva ori într-un club privat secret, sus, sub acoperişul clădirii. Milo descoperise o scară îngustă care unea vechea pivniţă de cărbuni din subsol cu o boxă abandonată undeva sus, sub streaşină.

Era un club privat necunoscut - sau cel puţin clubul lor nu avea un nume sau o parola. Ei erau singurii membri, iar întâlnirile lor constau din conversaţii fără rost, fără un subiect anume, iar ca trataţii aveau jeleuri în formă de ursuleţi.

Theodora îşi ascunse bicicleta în spatele unui gard viu şi găsi uşa în spatele căreia se afla trambulina pentru cărbuni. Un fior o străbatea de fiecare dată când, după ce închidea ochii, îşi dădea drumul în beciul rece, întunecat; în capul ei dansau văduve negre. încuraja puţin micuţul pui de wyvern şi apoi dădu încet drumul cuştii până jos, în întunecimea beciului. O auzi lovind pământul şi alunecă după ea ţinând bine rucsacul.

După ce alunecase prin tunelul pentru cărbuni, cuşca aterizase cu fundul în sus, iar Theodora, cu inima mai-mai să-i sară din piept, o întoarse acum la loc şi se uita prin grilajul metalic. Doi ochi mari, galbeni o priveau clipind şi în loc de obişnuitul mârâit, micuţul wyvern scoase un fel sâsâit - la fel cum făcuse Frankie, atunci când ea şi Mikko îl duseseră la veterinar ca să-i cureţe dinţii. Theodora ofta prelung. Dacă puiul de wyvern putea să sâsâie, înseamnă că nu păţise mai nimic.

Îşi folosi ultimele resurse de energie ca să dea la o parte grilajul ce bloca accesul în boxă şi, în cele din urmă, izbuti. La capătul de sus al scării înguste, Theodora aşează jos cuşca şi simţi stratul de praf de pe tocul uşii. Cheia era tot acolo şi încă mai putu deschide uşa cu ea. Pe drum, până sa ajungă, îi trecuse prin minte faptul că părinţii ar fi putut să descopere „rămăşiţele" clubului lor privat şi să schimbe încuietoarea uşii.

Toate erau aşa cum le lăsaseră ei, de la viespile moarte de pe pervazul ferestruicii octogonale şi până la

decoraţiile de piatră ciobite care se uitau pe furiş de sub acoperişul unui vechi cărucior din răchită pentru copii. Scăunelele lor improvizate din butoiaşe pentru lapte mai erau încă strânse în jurul unei cratiţe uriaşe care făcea aburi şi care le folosise drept masă. Lipită de capacul oalei era o pată mică de murdărie verzuie pe care Theodora o identifică în cele din urmă: era o grămadă gelatinoasă de ursuleţi verzi care se topiseră precum nişte vrăjitoare rele în zăpuşeala verii.

Theodora aşează pe duşumea cuşca în care era închis puiul de wyvern şi o deschise. Acesta scoase vârful ciocului în acea camera ciudată şi apoi ieşi la iveală cu trup cu tot. Theodora îi vorbi blând, în timp ce aprinse o lumânare şi îşi desfăcu rucsacul, scoţând din el un termos, o pâlnie, o sticlă de suc goală, o mânuşă de cauciuc şi câteva sticle pe care le luase din cămara de acasă.

– Aşteaptă puţin, îi spuse ea, o să-ţi pregătesc ceva de mâncare. Totul o să fie bine, îi spuse, deşi reflecta, în timp ce se apucase să toarne sirop de porumb din termos în sticla de suc prin pâlnie, că era posibil ca el să nu înţeleagă nimic din spusele ei şi că, şi dacă ar fi înţeles-o, era posibil să nu o creadă, pentru că nici Theodora nu era sigură că totul avea să fie bine. Gândindu-se la toate astea, mâna îi tremură uşor când începu să toarne prin pâlnie siropul de porumb.

Wyvernul îşi croi drum pe picioruşele lui nesigure până la locul în care Theodora, aşezată cu picioarele încrucişate, amesteca lichidele, formând un cocteil din ceea ce ea considera a fi un lapte bun pentru wyverni. Puiuţul se culcuşi pe podea şi privi cu seriozitate tot ce făcea ea, ca mai apoi să se apuce dintr-odată să îşi cureţe solzii.

În apartamentul de lux care dădea în Grădina Publică, Kobold tocmai îşi terminase masa de prânz luată ceva mai târziu în ziua aceea. Mâncase supă-cremă de creveţi, filet mignon şi un sufleu din fructul-pasiunii, toate astea realizate prin magie chiar sub ochii uimiţi ai bucătarului-şef de la hotelul Four Seasons de vizavi. Acest prânz era o

copie îndepărtată a bucatelor pe care le mâncase la mesele organizate de micii lorzi şi militari de cariera care îl angajaseră - carne de mistreţ pe jumătate stricată, pe care nici o cantitate de condimente sau de vrăji n-o mai puteau îmbunătăţi, şi vin îndoit cu apa.

De îndată ce avea să îl predea stăpânului său pe Gideon sau dovezi ale nimicirii acestuia, Kobold avea să îşi poată cere răsplata. Se gândea cu plăcere la multe lucruri - începând cu carnea stricată de mistreţ - pe care le-ar fi lăsat departe, în urmă, din momentul în care ar fi încetat să mai fie un simplu vrăjitor angajat.

Deodată, un gând neaşteptat îi întrerupse reveria: şi-l închipui pe stăpânul său vorbindu-i pe o voce rece cu un ton rapid şi clar:

– Deci, nici nu mi l-ai adus, nici nu l-ai distrus! Poţi să explici?

Kobold se grăbi să îndepărteze gândul nepoftit, sorbi restul de vin ştergându-şi buzele cu un şervet delicat din in şi întinse mâna după telecomandă.

În general vorbind, ajunsese să considere acel ecran de televizor cu mult mai folositor decât un glob de cristal. Reuşise de altfel după numai câteva încercări şi câteva modificări minore ale unor vrăji obişnuite să facă ecranul să funcţioneze pe acelaşi principiu. Dar acum, căutând să vadă ce progrese mai făcuse demonul lui în încercarea de a găsi atuul de wyvern, nu-i plăcu deloc ce se proiecta în culori vii pe ecranul de pe perete. Apăsă pe butoanele telecomenzii, plimbându-se prin fiecare dintre camerele casei familiei Oglethorpe ca pe nişte canale de televiziune. Copila nu putea fi văzută nicăieri şi, abia după ce trecu de câteva ori prin camere, vrăjitorul zări piciorul lui Febrys ieşind de sub un birou.

Pentru un moment, monitorul calculatorului de pe biroul lui Andy Oglethorpe bâzâi, în timp ce Kobold încerca să-l aprindă. Vraja pe care o folosi era una din categoria incantaţiilor pentru zboruri-pe-perete, ceva ce fiecare vrăjitor trebuia să ştie. Făcută cum trebuie, ea te ajuta să-ţi proiectezi imaginea pe o suprafaţă, de obicei, pe suprafaţa

liniştită a apei sau a unei oglinzi. Dar, oricât a încercat Kobold să deschidă monitorul, ecranul rămânea întunecat. În cele din urmă, el aruncă un blestem care transformă mouse-ul calculatorului într-un şoarece adevărat, priponit de computer prin coada lui. Şoarecele mişcă nervos din nas şi, când vorbi, vocea lui Kobold se auzi ca un chiţăit lipsit de demnitate.

– Febrys!

Demonul se târî de-a buşilea afară de sub birou, aşteptându-se să-şi vadă stăpânul în cameră, numai că dădu cu ochii de şoarece, prin ochii căruia Kobold îl fixa mânios.

– Am găsit atuul de wyvern stăpâne, spuse el, frângându-şi mâinile. Dar mi-a ars degetele când am încercat să-l iau.

– Asta deoarece copila ar trebui să ţi-l dea de bună voie - după cum ţi-am explicat. Unde este?

– A plecat la cel mai bun veterinar de noapte pentru a-şi petrece casa... se bâlbâi demonul. Adică, vreau să spun cea mai bună petrecută noapte la casa prietenei...

– Ajunge! scrâşni Kobold. Stai acolo, în caz că se va întoarce. O să mă ocup de tine mai târziu, după ce mă voi gândi ce formă să ia pedeapsa.

Şi cu asta, ochii şoarecelui se micşorară până ce deveniră de nevăzut, dar mai trecu un minut până ce se făcură nevăzute şi mustăţile.

Lui Febrys nu-i plăcea deloc cum pronunţase Kobold cuvântul formă. O dată, mai demult, când demonul atrăsese nemulţumirea lui Kobold, acesta îl transformase într-un cazan plin de funingine în care un spiţer preparase un calup de unguent pentru ochi. Chiar şi după ce i s-a permis să-şi reia falsa formă umană, au fost nevoie de câteva săptămâni până ce a frecat toata funinginea din spatele gâtului şi până ce nu a mai simţit în gură gustul neplăcut al alifiei.

Ouroboros aştepta toată după-amiaza sub vasul de flori. Moţăi puţin şi, ca să treacă mai repede timpul dintre

două moţăieli, cu unul din capete prinse să recapituleze arborele genealogic al regilor şi reginelor Angliei, iar cu celălalt rezolva ecuaţii la pătrat. Astfel de activităţi mentale îi înviorau memoria.

Pe măsură ce umbrele se lungeau, şarpele începu să caşte şi scoase capetele afară de sub ghiveci, gustând aerul cu cele două limbi bifurcate. Mirosurile erau complexe - mirosea a sconcs şi, desigur, sub el, precum foiţele de ceapă, erau alte mirosuri mai slabe: piatra încinsă de la o brichetă şi gazul ars, parfumul de rufe al maşinii de uscat din pivniţa casei de-alături, loţiunea pentru bronzat a băiatului care făcea plajă patru case mai jos. Şi sub toate astea mai era un miros, unul pe care memoria şarpelui nu-l recunoscu imediat. Sâsâi şi inspiră încă o dată aerul parfumat.

Acum, o succesiune rapidă de imagini îi scânteie în ambele capete: războinici maya care poartă pe cap podoabe strălucitoare din pene şi care beau din nişte căni înainte de luptă; o contesă din Franţa cu o perucă asemănătoare unui turn alb şi cu nişte fuste uriaşe, căreia un sclav din Africa îi înmâna pe o tavă un vas de argint; firma unei mari fabrici din Hershey, Pensylvania.

„Ciocolată. Desigur, îşi spuse Ouroboros. Iar mirosul vine din vizuină. Ei bine, dacă Wycca şi-a dezvoltat gustul pentru mâncarea zeilor, nici o bucată uscată de pastrama de iepure n-o va convinge să iasă de acolo”, medită el scuturându-şi capetele.

Vibraţiile pe care le simţi dintr-odată în inelele sale îl avertizară pe Ouroboros că ceva se mişcase în vizuina sconcsului. Şarpele alunecă în afara mediului protector al ghiveciului şi îşi dădu drumul în scorbură până ce putu zări cotitura ce ducea în încăperea principală.

Wycca zăcea pe un morman de frunze vădit epuizată, cu ochii pe jumătate închişi şi cu ciocul căscat, iar la colţurile ciocului se vedea o spumă ciudată, nesănătoasă. Wyvernul se uită la şarpe cu nişte ochi care nu păreau nici să-l recunoască şi nici măcar să devină atenţi. Unul dintre picioare îi atârna neputincios, într-o poziţie nefirească.

Ouroboros se retrase tăcut. La ieşirea din vizuină întâlni adevăratul proprietar. Acesta dormea dus în vizuina lui, când Wycca se târâse înăuntru, iar sconcsului nu-i fusese prea uşor să se lase trezit în mijlocul „nopţii” şi forţat să doarmă în camera de rezervă până ce soarele avea să apună, şi „ziua” sa nocturnă să înceapă. Dar acum, la vederea şarpelui cu două capete, se hotărî să contraatace.

– Nu, nu, nu! îi zise şarpele în timp ce sconcsul (care era de fapt o femelă) se învârti pe loc gata să-l împroaşte cu o duhoare insuportabilă. Asta n-o să ajute la nimic. Dacă vrei ca acest dragon să-ţi părăsească bârlogul, ascultă-mă. Cred că, dintre toate animalele, tu trebuie să ştii cel mai bine unde pot găsi ciocolată.

Sconcsul căscă înăbuşit. Nu vedea rostul ciocolatei dacă putea găsi oase de pui sau coji de pepene. Dar sconcsul voia cu adevărat să-şi recapete vizuina şi dacă trebuia să ajute un şarpe cu două capete pentru a evacua un intrus cu cioc ascuţit, păi, atunci fie ce-o fi!

Theodora se inspirase în pregătirea reţetei de lapte pentru wyverni dintr-o emisiune de la televizor în care o femeie creştea animale orfane de la grădina zoologică. Nu-şi amintea reţeta exactă, dar ştia că aceasta conţinea lapte, plus o mulţime de grăsimi şi zahăr. Aşa că amestecase părţi egale de lapte, sirop de porumb şi cel mai bun ulei de măsline al lui Mikko (căruia îşi imagina că Mikko cea Falsă nu avea să îi simtă defel lipsa). Legă de gâtul sticlei de plastic unul dintre degetele mănuşii de cauciuc, ca un sfârc, şi fu extrem de uimită când văzu că puiul de wyem se agaţă de el cu îndârjire şi începe să sugă temeinic. Apoi puiul scoase un gângurit şi o împroşcă pe Theodora de sus şi până jos. Fetiţa încercă din nou, la început cu mai puţin ulei şi mai mult sirop, şi apoi mai mult ulei şi mai puţin sirop, dar de fiecare dată puiul de wyvern scotea acelaşi sunet şi apoi scuipa. În cele din urmă, animalul îşi întoarse căpşorul şi nu mai vru să audă de nici un fel de tetină.

Acum, Theodora era deja înfierbântată, extenuată şi plină de tot ce scuipase puiul - un amestec care mirosea cu mult mai rău decât un ou clocit. Lacrimi de frustrare îi mijeau la coada ochiului şi încerca din răsputeri să se abţină şi să nu lase panica să pună stăpânire pe ea. Ce-ar fi fost dacă ar fi lăsat puiul acolo unde-l găsise? Poate că, în cele din urmă, mama lui s-ar fi întors după el. Ce avea să se întâmple dacă nu-l va putea hrăni? Cât timp îi va lua puiului până va muri de foame?

Pentru a nu ştiu câta oară în acea zi, Theodora îşi dori ca tatăl ei să nu mai fie la zeci de mii de kilometri distanţă, în jungla din Laos. El ar fi ştiut ce să facă. Theodora îşi stoarse creierii. În cine ar fi putut avea încredere? Nu în Gina de la prăvălia Poveştile Călătorului, nici în Giles şi Moira, nici măcar în profesorul de ştiinţe exacte de la clasa a cincea, domnul Lohavani (care era meseriaş, dacă se gândea bine). Oricare dintre ei ar fi îndemnat-o să dea puiul la o grădina zoologica şi ceva îi spunea că asta ar fi însemnat şi sfârşitul lui.

Apoi găsi persoana perfectă. Puse puiul înapoi în cuşcă şi încuie uşa boxei în urma ei. În jeanşi şi cu tricoul pătat de ceea ce vărsase puiul, Theodora pedală până la cea mai apropiată cabină telefonică (căci tatăl ei insistase asupra faptului că un copil de unsprezece ani nu trebuie să aibă telefon celular). Obţinu numărul de la serviciul de informaţii, iar telefonul îi înghiţi fisele. Se scotoci prin buzunarele blugilor până ce găsi destule monede pentru un nou apel.

Sună o dată. De două ori.

– Oh, te rog, te rog, te rog, fii acasă... Oh, te rog! se rugă ea.

– Alo?

Theodora fu dintr-odată uşurată şi aproape scăpă telefonul din mână.

– Doamna profesoară Naga?

Şi deodată, abia dacă mai putu îngâima ceva din cauza nodului care i se pusese în gât.

Cuvintele ieşiră afară neputincioase, cu întreruperi.

– Sunt eu, Theodora. Theodora Oglethorpe.
– Draga mea! Ce s-a întâmplat?
– Oh, doamnă Naga! Puteţi să veniţi chiar acum?

Febrys stătea în genunchi, adâncit în gânduri sub biroul lui Oglethorpe - atât cât poate fi de adâncit în gânduri creierul limitat al unui demon.

Se aştepta ca în orice moment să apară Kobold şi o pedeapsă amarnică odată cu el. Demonului îi plăcea această nouă formă, în special picioarele frumoase cu glezne zvelte pe care le putea bălăngăni. Nu voia să renunţe la ea fără luptă. Dar cum să-şi poată păcăli stăpânul, care era pe cât de puternic şi crud, pe atât de inteligent?

Pe colţul biroului era o chestie neagră şi lucioasă care prindea viaţă din când în când, vorbind în diverse limbi şi clipind din ochii lui verzi. Acum ţârâi asurzitor şi, după al treilea ţârâit, vocea fetei se înălţă printre zecile de găurele de pe partea superioară a dispozitivului.

– Bună! Aţi sunat la familia Oglethorpe. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj pentru Andy, apăsaţi 1. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj pentru mine, Theodora, apăsaţi 2. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj pentru Mikko sau Frankie, apăsaţi trei. Iată, vine bip-ul!

Acum se auzi venind tot prin găurele, vocea fără corp a unui bărbat:

– Theodora? Eşti acolo? Sunt eu, tata. Ascultă, am sunat de vreo câteva ori. Sper că nu stai tot timpul pe net pe vreunul din chaturile tale despre dragoni. Oricum, spune-i lui Mikko că sun din...

O pocnitură ca de trăsnet şterse restul propoziţiei şi când se auzi din nou, vocea sa era slabă şi distorsionată.

– ... sunt în drum spre... spuse el.

Vocea nu se mai auzi, iar ochiul verde începu să clipească fără oprire. Lui Febrys nu-i plăcea defel acest ochi şi descoperise că, dacă apăsa pe nişte butoane din partea de sus a dispozitivului, el înceta să mai clipească.

Tocmai întinsese un deget şi se pregătea să apese, când o mână se întinse şi-l apucă de încheietură.

Demonul sări înapoi tremurând. Era Kobold. Febrys se făcu mic, ţinîndu-şi mâna liberă în faţă, însă nici o vrajă nu-l lovi, pentru ca atenţia lui Kobold fusese atrasă de robotul telefonic.

Adusese cu el telecomanda cea albă din apartamentul de lux, însă atunci când o îndreptă spre robot şi apăsă butonul cel mare şi verde nu se întâmplă nimic. Nu avea aparent nici o putere asupra acelui mecanism. Vrăjitorul se uită atent la cuvintele scrise pe butoanele robotului telefonic, mormăind.

– Şterge... Repetă... Stop... Mai departe... Ascultă... spuse el încet.

Apăsă pe „Ascultă" şi auzi mesajul lui Andy Ogle-thorpe. Nu fu nevoie decât de o vrajă simplă - de genul celor necesare ca să poţi trage cu urechea prin zidurile groase ale unui castel - pentru a auzi printre tunetele asurzitoare din mesaj.

– Oricum, spune-i lui Mikko că sun din aeroport, spuse limpede vocea. Vin spre voi îndată ce reuşesc să găsesc un taxi.

Kobold îşi lovi nervos articulaţiile mâinii stângi. Aeroportul era, probabil, pentru navele din aer ceea ce portul era pentru navele de pe mare. Văzuse astfel de maşinării trecându-i pe deasupra capului. Dar ce era un taxi şi cum putea fi el găsit, rămânea un mister (când venise în Cambridge, el trecuse râul într-o limuzină vrăjită, luată cu tot cu şofer din garajul hotelului Four Seasons). Dar ultimele cuvinte, „Vin spre voi," nu puteau însemna decât un lucru.

Kobold apăsă mai multe butoane, reascultând mesa-jele mai vechi pe care Febrys nu le şterse. Voci, tinere şi bătrâne, de bărbaţi şi de femei, se auziră din difuzor ca un talmeş-balmeş.

– Am plecat repede spre magazin, dar am rămas blocat în trafic... Mă întorc în câteva minute... Părea destul de

nervos în privinţa asta... Termenul limită pentru finalizare... Da? Cine este?... Ai vrea să aştepţi puţin?

Vrăjitorul începea să-şi dea seama cum funcţiona robotul. Îi aruncă o privire lui Febrys, care încă stătea ghemuit de frică.

– Nu te mai teme şi ascultă-mă.

17
Cum să hrăneşti şi să îngrijeşti un pui de wyvern

Un huruit care sfârşi printr-un fel de oftat îi anunţă că filtrul de cafeaua îşi terminase treaba. Merlin se ridică de pe scaun şi se întinse, apucă cele două căni goale şi la duse în bucătărie.

Căraseră două fotolii până sus, în biroul lui Merlin, a cărui suprafaţă din lemn masiv de stejar era acoperită de cărţi - erau acolo atât volumele II, III şi IV din F.S.S.S.B. cât şi o serie de cărţi printre care: *Ghidul demonilor din Lumea Nouă, Alungarea demonilor în 13 paşi simpli.* Mai era chiar şi o carte veche cu coperte tari de la Biblioteca Publică a oraşului Salem, pe care era lăsată o notiţă: „DE ARUNCAT”; Merlin o cumpărase cu 15 cenţi undeva prin 1972 şi se chema *Demonii pe înţelesul tuturor: o abordare modernă.*

Dacă e să ne luăm după poze, această „abordare modernă” presupunea un costum care era o combinaţie între hainele unui apicultor şi un costum de cosmonaut din perioada de început, mai implica şi un detector de metale care fusese reproiectat ulterior pentru a detecta urmele de salivă ale demonilor (atunci când aceştia îşi fac apariţia în forma lor adevărată, nu îşi pot controla secreţia de salivă).

Merlin lăsă jos cănile şi se reîntoarse la lectura din *Demonii pe înţelesul tuturor.* La celălalt capăt al mesei, Gideon lăsase cartea din mână şi stătea cu ochii pironiţi undeva în aer.

– Merlin!

– Hmm?

– Oracolul din Ouija. Spuneai că nu poate fi folosit pentru a găsi un wyvern, mai ales dacă acesta nu vrea să fie găsit.

– Hmm... Îhâm.

– Dar oare e mereu aşa? Nu crezi că ar putea găsi un wyvern care este prea tânăr pentru astfel de şiretlicuri? Dacă nu ne poate conduce la Wycca, probabil că ne-ar putea arăta unde este puiul ei.

Merlin îşi ridică privirea din carte. Ochii vrăjitorului tânăr străluceau.

– Este posibil, spuse el gânditor, mda, e posibil. Studiem de patru ore, presupun că nu ne strică o pauză.

Instalară planşeta pe măsuţa de cafea şi de data asta Gideon fu cel care se adresă Oracolului.

– O Mărite Oracol, spune-ne unde să găsim puiul lui Wycca, wyvernul credinciosului tău slujitor Gideon.

Planşeta începu să se cutremure sub degetele lor. Se roti încetişor până în dreptul numărului 8, unde se opri.

Cei doi vrăjitori aşteptară vreo câteva minute, dar planşeta nu se mai mişcă din loc.

– Mai întreabă o dată, spuse Merlin. De data asta altfel şi pe un ton puţin măgulitor.

– Nu, încearcă tu, spuse Gideon. Ţie ţi-a mai răspuns înainte.

Potriviră planşeta în mijlocul tablei, iar Merlin îşi drese vocea şi zise:

– O Măreaţă Ouija, cea mai slăvită între Oracole, te rugăm fierbinte să ne spui locul exact în care se află puiul lui Wycca, wyvernul mult credinciosului şi umilului tău servitor, Gideon.

De data asta, planşeta stârni puţin în dreptul numărului 8 şi apoi se mută pe rând în dreptul unei serii de litere.

– E-T-8, spuse Merlin. Ce Dumnezeu ar putea să fie asta?

– Aşteaptă, zise Gideon. Încă se mai mişcă.

În cele din urmă, planşeta se opri.

– Et, spuse Merlin. Asta înseamnă etajul. Adică etajul 8. Dar întrebarea este: care etaj 8? Nu poate fi vorba despre această clădire. Nu are decât şapte etaje.

– Probabil că este o cameră secretă, spuse Gideon, gândindu-se că şi castelul regelui în care el locuise era plin de camere secrete şi uşi false.

Merlin ţâşni în picioare şi-şi pocni degetele.

– Nu este o cameră ascunsă, prietene, ci mai degrabă una uitată! Cu doi ani în urmă, locuitorii din Agassiz Arms

au fost nevoiţi să plătească o taxă pentru eliminarea unei familii de lilieci maronii dintr-o boxă veche de sub streaşină. Dacă liliecii au putut încăpea acolo, a putut face asta şi puiul de wyvern.

Doamna Naga veni cu o maşină veche, verde şi o luă cu ea pe Theodora. Scoase dintr-un rucsac de pe bancheta din spate un tricou curat şi apoi dintr-o pungă de plastic o cârpă udă şi i le dădu Theodorei, care putu îndepărta astfel lichidul pe care-l vârsase wyvernul. Mai erau acolo un termos cu un ceai dulce cu lapte şi mirodenii indiene şi, după câteva înghiţituri, Theodora se simţi mult mai bine. Îşi spuse povestea dintr-o suflare.

Doamna Naga ascultă fără nici un comentariu relatările Theodorei: cum găsise atuul de wyvern lipit de unul din pantofi, vizita făcută la librăria lui Giles şi a Moirei, întâlnirea cu domnul Lambton şi cu doamna Worm, cearta ei cu Mikko şi transformarea acesteia în Mikko cea Falsă, cum găsise puiul de wyvern şi toate celelalte. Când Theodora termină, doamna Naga întrebă un singur lucru:

– Şi ai lăsat această creatură în boxă?

– Da.

– Du-mă acolo.

Când ajunseră în faţa clădirii nu găsiră nici un loc de parcare liber, aşa că dădură ocol blocului vreme de 15 minute, timp în care doamna Naga clătina din cap nerăbdătoare.

– Karma mea în materie de parcări e pe dric, ce obositor! ofta ea. Ah! În sfârşit, un loc!

Un Volvo albastru tocmai ieşea, iar doamna Naga îşi strecură maşinuţa verde în locul rămas liber.

Pe când ieşeau din maşină, Theodora observă că doamna Naga nu purta sari, ci avea o costumaţie mult mai practică: un tricou închis la culoare şi nişte pantaloni de tâmplar. Când ajunseră la rampă, femeia scoase dintr-unul din multele sale buzunare o lanterna puternică. Probabil

Theodora nu reuşi să-şi ascundă uimirea, deoarece doamna Naga se întoarse şi râse.

– M-am gândit că ar fi mai bine să vin pregătită. Cu mulţi ani în urmă, când eram la colegiu în Kentucky, obişnuiam să peşterim.

– Ce înseamnă să peştereşti?

– Ne făceam de cap prin peşteri. Prietenul meu de atunci era foarte interesat de peşteri şi pentru că eram mică puteam să trec prin locuri prin care ceilalţi nu încăpeau. Am învăţat să mă îmbrac adecvat pentru locuri foarte înguste şi să am întotdeauna cu mine o lanternă puternică. De atunci a devenit un obicei.

Aveau noroc: nimeni nu pusese la loc grilajul din faţa scărilor, aşa că ajunseră în boxă fără nici o problemă, dar când Theodora, în căutarea cheii, pipăi cu degetele pragul de deasupra uşii, fu aproape sigură că acum cheia nu se mai afla în acelaşi loc în care o lăsase ea, pe muchia îngustă. O năpădi un sentiment de frică şi simţi un nod în stomac, după care orbecăi până ce potrivi cheia în încuietoarea cea veche. În cele din urmă deschise uşa şi, la vederea priveliştii dinăuntru, scăpă un geamăt de disperare.

În timpul cât doamna Naga condusese maşina de la Salem spre locul în care se afla Theodora şi cât ascultase povestea fetei, căutând un loc de parcare, cineva le-o luase înainte şi intrase în boxă. În mijlocul încăperii, cuşca pisicii era goală, cu uşa larg deschisă. Din wyvern nu rămăsese nici urmă.

Ca să fie sigure, cercetară toată boxa, şi doamna Naga găsi un bilet. Sub unul din colţurile rucsacului Theodorei se afla o bucăţică de hârtie împăturită pe care scria: „Pentru domnişoara Oglethorpe”.

– Ai face bine s-o citeşti, îi spuse doamna Naga întinzîndu-i peticul de hârtie.

Nu erau decât câteva rânduri clare şi răspicate.

Dragă domnişoară Oglethorpe,

Nu putem decât să ne închipuim că tu ai adus aici wyvernul, ca să fie la adăpost. Pentru asta, ai recunoştinţa noastră eternă.
În orice caz, pentru siguranţa puiului, dar şi a noastră, este vital să îl ducem de îndată la mama lui. Nu-ţi fie frică, este pe mâini bune.

Slujitorii tăi recunoscători,
Iain Merlin O'Shea,
profesor emerit, Universitatea Harvard
Gideon,
vrăjitor regal la curtea Maiestăţii Sale Edward Caproşu

La început, Theodora rămase încremenită şi fără grai, ţinând biletul în mână şi aşteptându-se ca dintr-o clipă într-alta acesta să dispară într-un nor de fum sau să se transforme într-o broască şi să sară din mâna ei. Vrăjitori adevăraţi - nu ca acel neconvingător Club al îngrijitorilor de wyverni. Şi asta chiar aici, în Cambridge. Simţi furnicături pe şira spinării. Era ca şi cum la ora de istorie i-ar fi scris o scrisoare reginei Elisabeta I, iar aceasta i-ar fi răspuns printr-o scrisoare ştampilată de poşta locală.

Dar apoi Theodora pricepu sensul mesajului şi se prăbuşi pe podea cu un geamăt. Acum, că wyvernul nu mai era acolo, ea realiză că ceea ce îşi dorise de fapt nu era atât să intre cu el în lesă în prăvălia Poveştile Călătorului sau să îl arate celor din Clubul Îngrijitorilor de Wyverni, ci mai mult decât atât, voia să i-l arate tatălui ei ca să-l poată studia împreună, apoi să scrie un articol pentru revista *Science* şi să le apară fotografia pe coperta revistei *National Geographic.* Atunci bătrânul Silverfish ar fi fost nevoit să îi acorde tatălui ei gradul de profesor, poate chiar de director al catedrei, şi aşa nu ar mai fi trebuit să se mute în cine ştie ce oraş la sute de kilometri, departe de Milo, de Val şi de Mikko.

Îşi ridica privirea spre doamna Naga.

– Ştiu că pare o nebunie, dar wyvernul chiar a fost aici, spuse ea. Dar de ce m-ai crede?

Profesoara zâmbi.

– Theodora, draga mea! Sigur că te cred. Chiar dacă aş fi avut îndoieli, asta m-ar fi convins. Întinse mâna şi Theodora zări în palma ei ceva ce semăna cu o paieta mai mare, sclipind în nuanţe de violet-închis. Era în căruciorul de colo, spuse doamna Naga, lăsând solzul wyvernului să cada în palma Theodorei.

Fetiţa îl ţinu un timp, neîndrăznind să respire, ca şi cum răsuflarea ei l-ar fi putut face să dispară. Timpul părea să se fi oprit în loc, iar lumina după-amiezii târzii intra prin fereastră împrăştiind peste tot mici curcubee. După ceea ce părea să fi fost o eternitate, dar care în realitate nu fuseseră decât zece secunde, Theodora luă o gură de aer, apoi expiră uşor. Băgă solzul în buzunăraşul pentru monede al portofelului.

– Vino, spuse doamna Naga, aplecându-se şi trăgând-o pe Theodora după ea. Haide să aflăm ce s-a întâmplat cu Mikko.

Merlin şi Gideon stăteau în bucătăria apartamentului şi examinau puiul de wyvern. Aşezaseră pe masă un prosop gros şi pe el stătea wyvernul, apatic şi cam morocănos, totuşi nu atât de apatic cât să nu şuiere şi să nu încerce să-i muşte pe vrăjitori ori de câte ori se apropiau prea tare.

Gideon era prea absorbit de examinarea atentă a wyvernului ca să se mai sinchisească de muşcături. Apucă repede una din aripile creaturii, întinzând-o cât era de lungă şi riscând să se aleagă cu o nouă muşcătură dureroasă, şi cercetă dacă wyvernul mai avea încă dintele cu care spărsese coaja oului.

– Este o femelă, spuse el, şi nu are nici două zile de când a ieşit din ou. Va trebui să pregătim lapte pentru dragoni.

– În cazul meu, spuse Merlin, acest lapte a fost bun pentru mahmureală. Când eram la colegiu foloseam un cocktail din supă rece de vită, ou crud şi nişte whisky de secară. Nu sună prea convingător, nu-i aşa? Mă tem că adevărata formulă nu a ajuns în mâinile Breslei.

Gideon schiţă un zâmbet.

– Laptele pentru dragoni este foarte diferit. Obişnuiam să i-l pregătesc Wyccăi. Fusese luată prea devreme de lângă mama ei şi nu-i prea pria laptele bătut. O să am nevoie de un vas de cupru, de jumătate de litru de mied, de o bucăţică de ambră şi de ceva mosc.

– Cred că putem obţine mare parte dintre ingrediente, spuse Merlin.

După câteva minute în care scotoci prin dormitor şi în cămară, vrăjitorul mai vârstnic veni cu o sticla de bere, un borcan de plastic plin cu miere, o pereche de butoni de cămaşă decoraţi cu ambră şi o sticlă cu apă de colonie din mosc. Când aduse ultimul dintre obiecte avea un aer cam stânjenit.

– Un dar de la fina mea. Conţine mosc, iar în ceea ce priveşte restul ingredientelor, nu pot decât să sper că au vreo valoare nutritivă. Şi mă tem că amestecul de bere cu miere este cel mai aproape de mied. Deşi, aş putea suna şi un specialist în Evul Mediu de la Universitate. El obişnuia să prepare mied pentru petrecerea lui anuală numită „Miez de Vară” - o chestie de-a dreptul înfiorătoare.

– Nu avem timp, spuse Gideon, turnând bere şi miere într-o tigaie de cupru.

În timp ce amestecul se încălzea, Merlin smulse bucăţile de ambră de pe partea metalică a butonilor şi le măcină până ce deveniră o pulbere fină. Gideon adăugă în tigaie puţină pudră de chihlimbar şi câţiva stropi de apă de colonie din mosc şi gusta din când în când amestecul, întingând în el degetul mic de la mână.

– O bucată curată de in, spuse el scurt, întinzând mâna la fel ca un chirurg care cere un bisturiu.

Merlin deschise un sertar şi veni cu un prosop de bucătărie din in. Gideon înmuie un colţ în amestecul de bere şi miere. Apucă wyvernul cu fermitate şi îl ţinu strâns cu o mână la subsuoara, iar cu cealaltă mâna deschise pliscul creaturii şi împinse înăuntru câţiva stropi din laptele preparat.

Wyvernul înghiţi, clipi din ochi şi scuipă.

Gideon încercă de mai multe ori. Până la urmă, wyvernul fu înmuiat în mixtura până ce nu mai rămăsese decât foarte puţin ca sa mai şi bea. Gideon azvârli cât colo prosopul şi înjura - un adevărat blestem lung, medieval, care-l făcu pe Merlin să roşească.

Gideon îşi privi prietenul şi-i aruncă zâmbet jalnic.

– Iartă-mă. Eu m-am iertat deja.

– Nici nu te mai gândi. Mi-ai lărgit vocabularul şi asta nu e de ici, de colo.

Îşi întoarseră amândoi ochii spre wyvernul care îi privea feroce, cu solzii ridicaţi ca să sporească efectul şi cu ciocul căscat larg, gata să săsâie şi să muşte. Dar creatura era aşa slăbită, că abia îşi mai ţinea capul sus.

– De ce n-a vrut? întreba Merlin.

– Deoarece cineva - Wycca, Kobold sau persoane necunoscute - au hrănit-o cu altceva de când a ieşit din ou. Iar acum nu mai poate mânca decât acel lucru.

Gideon îşi trecu mâna prin păr, răvăşindu-l. Acum arăta exact ca un om de ştiinţă nebun.

– Şi dacă nu vom descoperi ce este acest ceva, puiul va muri în curând de foame, şi noi nu vom putea face nimic.

18
Capcana

Lui Ouroboros îi era tare greu să-l facă pe sconcs să continue să caute ciocolată, căci acesta se abătea întruna de la drum, luându-se după tot felul de mirosuri pe care Ouroboros le găsea dezagreabile, dacă nu chiar de-a dreptul respingătoare: mirosuri acre, de transpiraţie, de putregaiuri, de gunoaie.

– Îhhh! Ce Dumnezeu mai e şi asta? făcu şarpele.

Se aflau pe o alee, în spatele unui şir de blocuri, iar sconcsul dispăruse cu capul înainte în prima dintre cele şase lăzi de gunoi verzi.

– Par sa fie resturi de mâncare chinezeasca, spuse sconcsul cu o voce care răsună înăbuşit din lada de gunoi.

Porc dulce-acrişor, după cum pare. Şi un fel de pizza care ar putea fi cu pepperoni. E cam verde pe margini.

– Îmi pare rău c-am întrebat, mormăi descumpănit Ouroboros. Păi, dacă nu e nici un pic de ciocolată acolo, poate c-ar fi timpul să ne vedem de drum.

Următoarele două opriri ale sconcsului pe aleea gunoaielor nu scoaseră la iveală mare lucru, doar o cutie de cereale strivită care avea înăuntru vreo câteva jeleuri de ciocolată în formă de wyverni şi un pahar gol de plastic care încă mai avea urme de budincă de ciocolată pe fund.

– Dar n-am spus că nu mai există ciocolată, spuse sconcsul.

Şi, pe măsură ce încerca să-şi croiască drum spre fundul lăzii de gunoi, la suprafaţă ajungea un foşnăit de hârtie şi un sunet de carton năclăit.

– Ia te uită!

Sconcsul ieşi din pubelă strângând în dinţi o cutie catifelată de fursecuri. Înăuntru, pe un morman de staniol galben stăteau nouă trufe mari de ciocolată şi staniolul mototolit al altora trei.

– E întotdeauna la fel în toate pubelele, îi explică sconcsul. Mâncare chinezească şi pizza, apoi ciocolată şi pe

urmă nimic altceva decât salată, salată, salată. Astăzi este ziua ciocolatei. Mâine o să ne întoarcem din nou la salată.

Ouroboros adulmecă trufele.

– Cred că sunt exact ce ne trebuie. Însă nu ştiu dacă o să putem lua cu noi toată cutia.

Dar izbutiră în cele din urmă să ia cu ei cinci trufe: sconcsul înghesui câte una în fiecare falcă şi pe a treia o prinse uşurel între dinţi, iar Ouroboros prinse câte o trufă în fiecare dintre gurile sale. Apoi, ocolind pe lângă bordurile şoselelor şi pe lângă terase, furişându-se pe sub garduri şi pe lângă maşinile parcate, îşi croiră drum până la şopronul familiei Oglethorpe.

În drum spre casa Theodorei, doamna Naga îi puse o mulţime de întrebări despre Mikko cea Falsă, iar Theodora îi răspunse cât putu ea de bine, povestindu-i cum le văzuse în acelaşi timp pe Mikko şi pe dublura ei, despre dinţii mici şi rotunzi ca de păpuşă ai celei din urmă, îi mai povesti şi despre detergentul de vase din sucul de mere şi despre toate celelalte lucruri bizare pe care le văzuse.

– Acum, asta-i foarte important, Dodo, zise doamna Naga, în timp ce intra cu maşina pe strada pe care locuia familia Oglethorpe. Tu te gâdili?

Theodora se întoarse spre doamna Naga şi o privi cu ochi mari.

– Păi, sunt cam mare pentru aşa ceva, dar cred că da. Adică, obişnuiam să mă gâdil când eram mică. Şi astfel, creierul ei se întoarse în trecut, proiectând un film cu „Hai să o gâdilăm pe Theo”, în care ei trei stăteau pe covorul din sufragerie, încercând să îşi tragă sufletul, iar mami râdea cu lacrimi.

Doamna Naga îşi luă una din mâini de pe volan şi o împunse iute pe Theodora în coaste. Fetei îi scăpă un strigăt asurzitor şi sări pe scaun.

– Doar verificam. Ştii, s-ar putea să ne fie de folos, pentru că râsul este o vrajă puternică împotriva demonilor.

Parcară maşina verde şi veche de când lumea la câteva case distanţă.

– Putem intra pe uşa din spate fără să fim văzute? o întrebă doamna Naga.

– Da, spuse Theodora. Trebuie doar să mergem aplecate când trecem prin dreptul ferestrelor de la sufragerie.

Uşa din spate era descuiată. Theodora o luă înainte pentru că ea ştia cum să deschidă uşa de plasă fără ca aceasta să scârţâie.

Bucătăria era goală, dar pe podea, lângă masă, se afla bine cunoscutul geamantan ponosit de pe care nu fusese încă răzuită hârtiuţa portocalie pe care scria „ÎN CARANTINĂ“.

Theodora scoase un sunet ascuţit şi se năpusti în sufragerie. Andy Oglethorpe stătea pe canapea cu piciorul stâng aşezat pe măsuţa de cafea şi prins intr-un pansament ghipsat acoperit cu totul cu tot felul de înscrisuri în engleză şi lăoţiană. Pe canapea nu se mai vedea nici urmă de acetonă, iar urmele de degete lăsate cu ojă argintie dispăruseră şi ele. Din capătul holului venea sunetul televizorului lui Mikko.

Theodora se aruncă în braţele tatălui ei.

– Tati! Când ai...? Ce faci...? Ce s-a întâmplat cu piciorul tău?

Domnul Oglethorpe îi zâmbi jenat.

– Îţi vine să crezi că în prima mea zi în junglă am alunecat într-o groapă-capcană?! O fractură complexă. A trebuit să mă întorc imediat şi să mă îndrept spre Vientiane ca să prind primul zbor înapoi spre New York. Nu aveam nici douăzeci şi patru de ore de când sosisem în tabără. Am încercat să te sun din aeroport, dar nu a răspuns nimeni. Aruncă o privire peste umărul Theodorei, făcu o pauză, apoi zâmbi:

– Ea cine este?

Doamna Naga o urmase pe Theodora până în sufragerie şi se ţinuse deoparte în timpul regăsirii tată-fiică. Acum ea făcu un pas înainte şi-i întinse mâna.

– Vă rog să-mi permiteţi să mă prezint: Madhavi Naga, dar vă rog spuneţi-mi Madi. Sunt o veche prietenă a lui Mikko.

Încă o pauză, aproape inconfortabil de lungă, timp în care Andy Oglethorpe o privea pe doamna Naga cu capul lăsat într-o parte.

– Tocmai a plecat, spuse domnul Oglethorpe. Doar ce-a ieşit pe uşă; s-a dus până la magazin, dar ar trebui să se întoarcă în câteva minute. Aţi dori cumva să o aşteptaţi?

– Da, dacă nu e prea mare deranjul, răspunse doamna Naga. Am venit datorită fiicei dumneavoastră, care era destul de îngrijorată în privinţa lui Mikko.

– Serios? îşi încreţi fruntea domnul Oglethorpe uitându-se la Theodora. Părea în regulă când am ajuns acasă. Dar, dacă mă gândesc mai bine, Dodo, mi-a spus că voi două v-aţi certat. Era încă foarte alarmată. Ceva în legătură cu o carte poştală veche?

Doamna Naga încercă să spună ceva, dar Theodora se îndreptă brusc spre camera ei ca să aducă atuul wyvernului. Era clar că Mikko revenise la normal - până şi tatăl ei şi-ar fi dat seama de diferenţa dintre adevărata Mikko şi impostoare - dar nu îşi putea asuma riscul să-i spună. Avea să-i arate cartea de joc şi să-i povestească tot ce se întâmplase, şi asta înainte ca Mikko să aibă timp să se reîntoarcă de la magazin. Altfel nu ar mai fi avut o altă şansă.

Regăsi cartea de joc în cutia cu wyverni pe care trebuise să o dosească în spatele dulapului şi, pe când se pregătea să i-o arate repede tatălui ei, îşi dădu seama că aceea nu era decât copia pe care o făcuse cu scanerul lui. Mikko luase probabil adevăratul atu când dăduse buzna în camera Theodorei, care tocmai încropea vraja. Probabil că-l dusese în camera ei sau îl ascunsese undeva în drum spre uşă, când sunase cineva.

Desigur. În dulapul cu albituri. Aceasta era ascunzătoarea de care, în teorie, Theodora nu ştia nimic; pe ultimul raft, în spatele cutiei cu aţe de cusut.

De îndată ce deschise uşa dulapului, fetiţa văzu atârnând de pe ultimul raft un lanţ de alamă şi, în timp ce se chinuia să-l tragă în jos, din spatele uşii lui Mikko auzea zumzetul înfundat al televizorului. Era ceva neobişnuit pentru ea să lase televizorul aprins şi mai era ceva... Pentru o clipă, Theodora rămase neclintită, şi degetele i se înfăşurară în jurul lanţului pe când încerca să-şi dea seama ce ar putea fi.

Apoi îşi scutură capul. Fusese o zi lungă. Creierul ei nu era doar puţin fiert, ci de-a dreptul prăjit - cum îi plăcea lui Val să spună. Când tatăl lor sosise acasă, probabil că Mikko tocmai se uita la un film vechi în camera ei, iar surpriza o şocase, readucînd-o la normal. Şi probabil că atunci dăduse fuga la magazin să cumpere ingredientele necesare pentru sosul ei mexican special cu care aveau să sărbătorească.

Theodora se agăţă de lanţul de alamă şi trase de el până ce geanta îi căzu în braţe. Atuul wyvernului era înăuntru, în interiorul învelişului protector, ca într-un sendviş. Ea îl luă în sufragerie şi i-l arătă tatălui ei, prea târziu însă pentru a mai vedea expresia de pe faţa doamnei Naga şi felul în care aceasta dădea încetişor din cap.

Uşa de la camera lui Mikko se deschise, iar Mikko ieşi ţinându-l în braţe pe Frankie şi cu Konrad Lambton în urma ei. Aruncă o privire spre Theodora şi spre doamna Naga şi apoi îl aţinti pe Kobold plină de furie înăbuşită. Acesta pocni din degete în dreptul gurii ei, apoi Mikko închise gura şi făcu o grimasă de uşurare, fără să scoată un sunet. Din câte se părea, comentariile ei sarcastice nu fuseseră pe gustul lui Kobold, aşa că el se hotărâse să îi închidă gura printr-o vrajă.

Domnul Lambton se îndreptă apoi spre canapea întinzând o mână spre Andy Oglethorpe, care îi dădu cartea de joc.

În momentul în care atuul i se desprinse de mână, tatăl Theodorei se prăbuşi înapoi pe canapea. Fuioare de nori negri de fum începură să îi iasă pe nări şi pe gură, împletindu-se într-un fel de coloană în mijlocul camerei. Pe măsură ce coloana de fum creştea, ea devenea verzuie,

luând, sub ochii lor, forma unui demon, ceva ce aducea cu îmbinarea dintre un uran-iguan-gutan şi o iguană gigantică: o creatură de proporţii nemaivăzute, cu nişte ochi umflaţi şi injectaţi, fălci mari, o gură uriaşă din care picura salivă şi nişte ţepi care-i coborau de-a lungul spinării şi cozii.

Bâjbâind, în mare grabă, Konrad Lambton trase cartea de joc din folia ei protectoare şi scoase la iveală atuul wyvernului cu degetele tremurânde.

La început, Theodora rămase încremenită, ca mai apoi să lase să îi scape un ţipat şi să fugă spre tatăl ei. Dar uran-iguan-gutanul, sau ce-o fi fost, o apucă de ambele braţe şi o trase înapoi.

– Nu te îngrijora, Dodo, spuse Mikko în şoaptă. Această... creatură... a fost şi în mine. Tatăl tău nu o să păţească nimic, o să aibă doar o durere de cap îngrozitoare atunci când se va trezi.

În acel moment, domnul Oglethorpe murmură ceva, încercă să-şi ridice capul şi se lăsă să cadă înapoi pe canapea cu un oftat.

Konrad Lambton îi ignora pe toţi, holbându-se la cartea de joc din mâna lui.

Dintr-odată, toate piesele acestui puzzle se adunară în creierul obosit al Theodorei: sunetul din spatele uşii camerei lui Mikko nu era cel al unui film vechi, ci erau strigătele şi ţipetele unei emisiuni ieftine la care Mikko s-ar fi uitat numai dacă ai fi legat-o de scaun şi dacă i-ai fi ţinut pleoapele ridicate cu o bandă adezivă. Şi apoi, mai era tatăl ei. De ce nu o întrebase unde a fost şi de ce vine acasă atât de târziu, cu o străină? Şi apoi toate pauzele ciudate şi felul în care spusese: „Aţi dori cumva să o aşteptaţi?“ în loc de „Nu vreţi să o aşteptaţi?”, ca şi cum ar fi repetat frazele unui robot telefonic.

Theodora simţi că i se face rău de la stomac. Totul era pe dos, dar fusese atât de bucuroasă să îl vadă pe tatăl ei acasă, încât nu luase în seamă toate acele semne. Iar acum, adevăratul atu era în mâinile josnicului domn Lambton, oricine ar fi fost el.

Theodorei îi veni în minte notiţa lăsată în refugiu. Dacă era adevărat că exista un vrăjitor regal care alerga în jurul Cambridge-ului cu un pui de wyvern, atunci era posibil să existe şi tot felul de magicieni, vrăjitoare sau vrăjitori care să-l caute şi ei, la rândul lor.

Gideon şi Merlin nu se mai opriră ca să se deghizeze în ofiţeri veterinari. Nu mai era timp. Ieşiră val-vârtej dintr-un taxi, în faţa casei familiei Oglethorpe şi alergară spre şopronul din spate; puiul de wyvern era cuibărit în braţele vrăjitorului mai tânăr.

Îl găsiră pe Ouroboros aşteptându-i lângă ghiveciul cu flori, păzind atent un morman de trufe de ciocolată, de parcă ar fi fost un morman de ouă magice, clocite chiar de el. Şarpelui nu îi trebui mai mult de-o secundă ca să bage de seamă situaţia în care se afla puiul aproape lipsit de viaţă şi să vadă feţele grave ale vrăjitorilor, pentru a înţelege cum stăteau lucrurile.

– Sunt de ciocolată. Tocmai aveam de gând să le ros-togolesc în vizuina, dar...

Gideon nu mai avu însă răbdare să îl asculte până la capăt. Se aşeza, forţa puiul să îşi deschidă ciocul şi îi îndesa o trufă pe gât, cât putu de adânc. Wyvernul tuşi, se zbătu şi înghiţi, apoi rămase nemişcat.

Aşteptau cu răsuflarea tăiată. Trecu un minut fără ca puiul să facă vreo mişcare. Gideon se aşeză pe pământ descurajat, cu ochii holbaţi la creatura flască din poala lui. În cele din urmă, îl ridică uşurel de parca ar fi vrut să îl aşeze pe pământ, când Merlin şopti:

– Aşteaptă!

Pleoapele puiului tremurară şi se deschiseră, apoi acesta căscă ciocul larg şi ceru gălăgios o alta trufă. Gideon îşi coborî umerii uşurat, Merlin scoase un strigăt de bucurie şi începu să danseze în jurul ghiveciului de flori, iar coada lui Ouroboros scăpă întreagă ca prin minune de bucuria lui nestăvilită.

Plânsul puiului înfometat devenea însă din ce în ce mai puternic.

– Numai una, spuse Gideon. Pe celelalte va trebui să i le dăm Wyccăi.

– Asta tot încercam să-ţi spun, îi zise Ouroboros. Am coborât în vizuină s-o văd şi să-i dau şi ei o trufă, dar ea - ia-o de unde nu-i!

19
În ghearele lui Kobold

– A dispărut! făcu Merlin.

– Mă tem că da! îi răspunse Ouroboros.

Gideon nu spuse nimic, rămase aşezat, cu privirea pironită asupra puiului din poala lui un moment nesfârşit. Duse apoi mâna la buzunarul cămăşii şi scoase la iveală stiloul în care îl purta pe Ignus. îi scoase capacul şi privi revărsarea inteligentă a Focului din vârful peniţei, ca un şuvoi subţire care forma un nor amorf cam la două palme de pământ.

– Sferă! îi ceru el, iar Focul i se supuse, formând o sferă albăstruie, goală pe dinăuntru, ca un balon de săpun şi mare cât globurile vrăjitoarelor, cu scânteieri electrice şi argintii fulgerând ici-colo pe suprafaţa lui, de parcă ar fi fost un ciot de lemn sfârâind pe foc.

Gideon ridică puiul şi îl aşeză cu grijă înăuntrul sferei. Wyvernul şi mâinile vrăjitorului trecură cu uşurinţă prin pereţii sferei fără s-o spargă, deşi aceasta vibră şi se zgâlţâia ca un jeleu în formă de ou. La început, micuţul dragon fu puţin uimit, dar apoi păru mulţumit, de parcă s-ar fi aflat din nou în oul din care ieşise.

Vrăjitorul cel tânăr rosti câteva fraze în latina vrăjitorilor, o vrajă împotriva necazurilor şi a relelor şi una pentru lumină, iar când le termină de spus, sfera, împreună cu încărcătura ei, începură să se ridice în sus precum un balon cu aer cald, până ce atinseră ramurile unui fag roşu.

Sfera încă se mai vedea ca o bulă de foc electrică şi albastră, aşa încât Gideon mai aruncă o vrajă printre crengile copacului, iar bula, care era însuşi Ignus, începu să ia culoarea şi textura frunzelor, până ce deveni aproape imposibil s-o mai deosebeşti, chiar şi dacă ştiai că era acolo, la câţiva metri distanţă deasupra capetelor lor.

– Minunat, murmură Merlin. Foarte frumos, într-adevăr. Va trebui să-mi spui exact cum ai modificat incantaţia ca să

obţii acele umbre pe frunze. Dar deocamdată avem de a face cu nişte demoni.

Faţa lui Gideon se schimonosi.

– Ai dreptate.

Îşi întinse braţele, iar Ouroboros se înfăşură peste pieptul stăpânului său, luând poziţia lui obişnuită pentru lupta cu demonii. Vrăjitorul cel tânăr rămase în picioare un moment, cu ochii închişi şi cu degetele adunate în jurul pandantivului sub formă de bufniţă. Apoi răsuflă adânc, deschise ochii şi îl privi pe Merlin.

– Sunt gata.

De îndată ce cartea de joc cu wyvern se găsi în puterea sa, domnul Lambton se îndreptă spre valiza lui şi scoase la iveală o carte veche ale cărei pagini zdrenţăroase erau strânse cu grijă într-o învelitoare nouă din pânză verde. Se retrase în birou ca să studieze, luând cu el cartea şi atuul wyvernului împreună cu vechea sticlă de whisky scoţian a domnului Oglethorpe.

Captivii rămaseră aliniaţi pe canapea, sub privirea jalnică a uran-iguan-gutanului. Andy Oglethorpe era încă în stare de leşin, pierdut în somnul dat de schimbarea de fus orar şi de posedarea demonică sub care se afla, în timp ce Theodora stătea aşezată între Mikko şi doamna Naga.

Demonul era foarte interesat de fotografiile Theodorei şi de cele ale tatălui ei, aliniate pe postamentul şemineului. Observând o fotografie mai mică ascunsă în spatele celorlalte, uran-iguan-gutanul o luă şi o privi cu luare-aminte. Era o fotografie cam ştearsă, prinsă într-o ramă încropită din beţişoare de îngheţată şi înfăţişa o femeie îmbrăcată în nişte blugi tăiaţi şi un tricou, cu părul strâns într-o basma, stând îngenuncheată pe marginea unei faleze. Femeia râdea, fluturând într-o mână un târnăcop şi în cealaltă o jucărie de cauciuc în formă de pui de găină.

– Cine este această femeie? întrebă demonul cu o voce care însă nu răsună deloc dogită şi înfricoşătoare, aşa cum te-ai fi aşteptat de la o creatură atât de urâtă, ci pe un ton

piţigăiat şi răguşit ca al unei actriţe fascinante, suferind de laringită.

Theodora se întrebă dacă nu cumva era vocea domnişoarei Worm, dar revenindu-i în minte librăria lui Giles şi a Moirei, nu-şi aminti să-i fi auzit vocea. Cât despre Mikko cea Falsă, aceea folosise întotdeauna vocea lui Mikko.

– Cine este aceasta femeie? repeta demonul, făcînd-o pe Theodora să tresară.

Trecând peste nodul care i se pusese în gât, Theodora răspunse:

– Este mama mea.

Pentru un moment, demonul păru că se gândeşte, apoi spuse din nou:

– Şi unde este?

– A murit, spuse Theodora în şoaptă.

Mikko îşi întinse o mâna până le prinse pe ale fetei şi le strânse uşor.

Demonul puse rama fragilă la loc cu grijă. Beţele de îngheţată erau lipite strâmb una peste alta şi erau decorate cu paiete, dinozauri mici din plastic şi negrese exotice, iar pe ea scria „PENTRU MAMA, CU DRAGOSTE, DODO”. Labele reptilei erau mult mai îndemânatice decât păreau; uran-iguan-gutanul izbuti să aşeze fotografia exact la locul dinainte, fără să dărâme nici o alta fotografie, apoi îşi îndreptă uran-iguan-gutanului ochii buhăiţi spre Theodora şi o întreba cu glas răguşit:

– De ce n-ai înlocuit-o?

Theodora dădu din cap.

– Nu înlocuieşti pur şi simplu pe cineva drag. Chiar dacă ai putea.

Demonul păru că se gândeşte la asta pentru un moment. Apoi respiră adânc şi, când dădu aerul afară, devenise... pe scurt, devenise mama Theodorei, exact cum apărea aceasta în fotografie: mai tânără decât şi-o amintea Theodora, înainte ca ea să se îmbolnăvească, înainte să aibă un copil, mai înainte chiar de a se căsători cu tatăl Theodorei (chiar acel puişor de cauciuc o făcuse să se îndrăgostească de el).

Apoi, demonul reapăru în faţa lor.

– Ai putea, dacă ai vrea. Febrys i-ar putea lua locul.

– Febrys? făcu doamna Naga. Acesta este numele tău?

Demonul îşi plecă privirea în pământ de parcă s-ar fi simţit ruşinat. Ochii lui înroşiţi aveau nişte gene surprinzător de lungi.

– Febrys. Demon de prima clasă. Sunt ademenit de Kobold şi îi servesc lui.

– Iar Kobold este domnul Lambton, presupun? spuse Mikko.

Demonul dădu din cap aprobator şi aruncă o privire nervoasă înspre birou.

– Iar tu ai servi-o mai degrabă pe Theodora, decât pe Kobold? întrebă doamna Naga.

Dar înainte ca Febrys să aibă timp să răspundă, Kobold ieşi din birou, ducând într-o mână cartea veche şi în cealaltă atuul wyvernului negru.

– Am avut cea mai fructuoasă căutare pe intemetul vostru, îi anunţă el. Există o pagină numită Breasla Adepţilor, unde sunt onorat să mă văd pe Lista celor mai căutaţi. Iar legătura care trimitea la lista cu vrăjile interzise s-a dovedit a fi o scurtătură nepreţuită.

Într-adevăr, Kobold descoperise o modalitate de a spori puterea cărţii de joc folosind una dintre acele vrăji interzise. Acum el nu mai avea nevoie de wyvernul lui Gideon pentru a-şi pune în aplicare răzbunarea, ci putea să rostească vraja şi s-o trimită în căutarea fratelui său vitreg. Dar mai întâi trebuia să o testeze pe cineva. Privirea lui rătăci gânditoare deasupra capetelor captivilor ce stăteau aliniaţi pe canapea.

Tot gândindu-se la asta, Kobold se plimba prin cameră, iar la un moment dat ajunse periculos de aproape de capătul canapelei unde stătea Mikko, ţinându-l pe Frankie în braţe. În timp ce Kobold trecea pe lângă ei, motanul cel alb şi bătrân se aplecă peste braţul lui Mikko şi-l muşcă.

Cu un blestem răsunător (care ar fi pârjolit urechile Theodorei, dacă nu ar fi fost rostit în franceza medievală), Kobold recită un şir de cuvinte ciudate şi desenă un semn

în aer. Imediat, Frankie sări ca ars din braţele lui Mikko şi zbură prin cameră, învârtindu-se şi rostogolindu-se de parcă s-ar fi aflat în ghearele unei tornade. Motanul cel mare şi alb se lovi violent de tavan şi rămase acolo, înţepenit ca o muscă pe o hârtie cu lipici, încercând în van să-şi mişte lăbuţele şi urlând de durere de ţi se rupea sufletul.

Theodora îşi ieşi din minţi. Înainte ca Mikko s-o poată opri, ea sări de pe canapea şi ateriză peste domnul Lambton, lovindu-l cât putea de tare cu pumnii şi cu picioarele, lăsând să-i scape, într-o engleză modernă, un şuvoi de cuvinte urâte. Ce bine că tatăl ei n-o putea auzi! Dar în cele din urmă epuiză toate înjurăturile.

– E doar un biet motan bătrân! spuse ea cu respiraţia întretăiată. Ce ţi-a făcut?

Nici nu-şi sfârşi bine cuvintele, că simţi o senzaţie stranie, ca şi cum o mână rece şi invizibilă i-ar fi intrat în cap, în spatele ochilor, şi ar fi început să scotocească cu disperare în mintea ei.

Amintirile îi năvăleau în creier cu o viteză uluitoare: vacanţe din trecut, zilele petrecute pe plajă, prima zi în care învăţase să meargă pe bicicletă alături de mama ei, ziua când căzuse din „copacul gândurilor” şi-şi rupsese clavicula, un dans cu tatăl ei la nunta mătuşii Jane...

Apoi mâna găsi amintirea de care avea nevoie şi strânse şi mai mult, astfel încât Theodora gemu de durere.

Găsise ultimul minut din ultima oră a ultimei zile: mama ei zăcea slăbită, fără vlagă şi palidă pe o targă de spital în sufrageria casei lor. În jurul ei erau adunaţi buni, mătuşa Jane, tata şi Theodora.

Theodora realiză că mintea ei nu mai schimba canalele aşa cum o făcea de obicei. Dintre toate amintirile, ea rămânea fixată pe această amintire atâta timp cât mâna îi strângea mintea tot mai tare.

Apoi, chiar când începu să intre în panică, totul se termină. Pe măsură ce durerea dădea înapoi, ea realiză că domnul Lambton/Kobold o privea; avea chipul sumbru şi

fruntea îmbrobonată de sudoare. Probabil că era nevoie de un efort incredibil ca să intre aşa în mintea ei.

Dar vrăjitorul făcea doar o pauză ca să-şi adune puterile. În următorul moment, strânsoarea asupra memoriei ei reveni, de două ori mai puternică decât înainte. Acum, în loc să afecteze doar ochii minţii ei, el era peste tot în jur, ca un joc de realitate virtuală. Theodora putea încă să-i mai vadă pe doamna Naga, pe Mikko şi pe tatăl ei pe canapea, dar corpurile lor erau ceţoase, ca o hologramă nereuşită. Pe măsură ce ele deveneau din ce în ce mai puţin vizibile, personajele din amintiri - mama ei, buni, mătuşa Jane şi tatăl ei de acum patru ani - deveneau din ce în ce mai concrete.

Theodora simţi că are lacrimi în ochi, dar, prinsă în cătuşa vrăjii, nu putu plânge. O mână se strecură în mâna ei, şi fetiţa realiză că era mâna scheletică a demonului.

– Stop! rosti printre dinţi Febrys.

În clipa următoare, vrăjitorul mormăi ceva într-o limbă ciudată, iar demonul icni de durere şi începu să plângă amarnic, dar îşi menţinu cu încăpăţânare strânsoarea pe mâna Theodorei. Însă personajele de pe canapea deveneau din ce în ce mai vagi, pe când cele din amintiri erau din ce în ce mai întunecate, mai vii, mai reale. într-un fel, Theodora ştia că dacă cei de pe canapea ar ii dispărut cu totul, nu ar fi fost în stare să-i aducă înapoi - sau ea nu ar mai fi reuşit să se întoarcă la ei. Nu mai era sigură nici dacă ea mai era reală, dacă mai era încă în acel Cândva/Undeva.

Dar dintr-odată o voce nouă pătrunse în vrajă, rostind pe un ton calm cuvinte reci ca argintul. Pe măsură ce atingeau urechile ei, cuvintele despicau vraja întunecată, iar scena cu moartea mamei ei se dezintegra în bucle lungi ca nişte fâşii de tapet desprinse de pe pereţi. Dedesubt era adevărata cameră, cu tatăl ei, cu doamna Naga şi cu Mikko pe canapea, denşi, calzi şi adevăraţi.

Lângă Theodora, stând în picioare, se afla un bărbat pe care ea nu-l mai văzuse niciodată. Avea părul cârlionţat, castaniu ca blăniţa unui şoricel şi ochi cenuşii şi blânzi. I se păru că ar putea fi mai tânăr decât tatăl ei, poate de vârsta

studenţilor lui care absolveau, cu excepţia ochilor, în care se putea citi toată înţelepciunea unui bătrân.

În ciuda îmbrăcăminţii lui - un tricou de fotbal cu emblema Echipei Vrăjitorilor din Worcester brodată pe spate - ea realiză pe dată că el ar putea fi unul dintre oamenii care lăsaseră biletul în ascunzătoare.

Toate astea trecură prin mintea ei în mai puţin de o secundă, timp în care Gideon se apropie de Kobold şi puse mâna pe atuul wyvernului. Amândoi ţinură de el într-o încleştare tăcută, iar mâinile lor tremurau de parcă ar fi ţinut un cablu electric. Privindu-i, Theodora înţelese că nu era nici un pericol ca vreunul din ei să rupă atuul. Acesta era mai puternic decât fiecare în parte sau decât ei doi la un loc.

20
Unde este Wycca?

În comediile şi desenele animate din copilăria tatălui Theodorei, vrăjitorii purtau robe roşii, lungi, cu mâneci care atârnau şi cu pălării înalte, ascuţite la vârf şi împodobite cu stele şi îşi făceau vrăjile fluturînd o baghetă magică. Vrăjitorii din timpul Theodorei - creaţii ale jocurilor video, ale filmelor şi ale efectelor speciale de pe calculator - nu erau nici pe departe atât de neconvingători. Aceşti vrăjitori îşi vânduseră baghetele şi-şi luaseră în schimb un arsenal de pumnale ucigătoare şi chestii care aruncă flăcări capabile să transforme în scrum orice oponent sau să distrugă un castel cât ai clipi.

Cât despre magicienii din *Vrăjitori şi wyverni,* aceştia erau nişte specimene masculine înveşmântate în costume strânse pe corp care le scoteau muşchii în evidenţă, iar principalele lor expresii faciale puneau în evidenţa nişte dinţi albi şi perfecţi care păreau să se fi bucurat de toate beneficiile unor tratamente ortodontice din secolul al XXI-lea (o dantură intacta şi nepătată era în secolul al XIII-lea ceva la fel de rar precum un cufăr cu tămâie sau un sac de aur).

Dar acum, că avea doi vrăjitori în carne şi oase în sufrageria ei, Theodora descoperea că realitatea depăşea orice închipuire. Luptîndu-se pentru a intra în posesia atuului, cei doi vrăjitori ofereau o imagine ieşită din comun: Kobold era îmbrăcat într-un costum italian scump din mătase, iar Gideon purta nişte blugi spălăciţi, un tricou de fotbal şi pantofi roşii. Cât despre armele lor, ei nu se luptau cu săgeţi de argint şi bile de foc cu lumini magice, ci aveau drept arme cuvintele. La urma urmei, Theodora nu-şi putea aminti cu exactitate cum apăruseră vrăjile - foarte surprinzător, unele erau în latina vrăjitorilor, unele în franceza medievală, iar restul într-un dialect magic obscur vorbit în Munţii Cantabriei din Spania. Incataţiile sunt notate mai jos exact aşa cum le-a auzit Theodora:

– Limerick-uri şi lumini, lăcătuşi şi lemurieni! mormăi Kobold printre dinţi.

Pusese stăpânire doar pe jumătate din cartea de joc, lucru care părea să ia o parte din efectul dorit al incantaţiilor. Podeaua de sub Gideon se deschise, ca şi cum ar fi vrut să-l înghită, dar el se scurse prin covor şi prin stinghiile podelei numai până la genunchi, şi asta fără să slăbească strânsoarea cu care ţinea atuul şi trăgându-l în acelaşi timp după el pe Kobold.

Theodora îşi dădu seama că lângă ea se afla cineva şi, întorcându-se, privirea-i căzu pe un domn scund, genul tipic de profesor, cu mânecile de la cămaşă cam neîngrijite şi bretele roşii la pantalonii maro de costum englezesc. Acesta îşi abătu atenţia de la luptă destul de mult timp cât să-i poată şopti în ureche:

– Domnişoara Oglethorpe? Ne întâlnim în cele mai extraordinare circumstanţe. Sunt Ian Merlin O’Shea, la dispoziţia dumneavoastră.

De-acum, Gideon izbutise să neutralizeze vraja lui Kobold. Târându-se afară din gaură, el şopti ceva de genul:

– Caravane şi caramele, cardamon şi carusele!

Acest lucru avu darul să transforme costumul gri de mătase al lui Kobold într-o haină netedă, formată din rozătoare cu nasuri roz în formă de stele. Era o haină inconfortabilă - călduroasă, grea, jenantă şi care mirosea ca-n cuşca mamiferelor de la grădina zoologică - dar Kobold nu îndrăzni s-o scoată, neştiind cum ar fi putut transforma vraja boxerii lui din mătase.

– Nu-i poţi opri? îl întrebă Theodora pe profesorul O’Shea.

Merlin scutură din cap.

– Mă tem că Regulamentul Breslei mă limitează la rolul unui „secund” într-un duel: trebuie să mă asigur că lupta se dă corect şi, dacă este nevoie, să ofer primul ajutor.

Kobold pierdea încetul cu încetul atuul din mână; costumul format din rozătoarele vii părea să producă o mâncărime de nesuportat. Dar reuşi să facă o altă vrajă, rostind pe nerăsuflate:

– Micşunele, mandragore, manivele!

Şarpele cu două capete care se înfăşurase pe braţul lui Gideon se mări până ce ajunse ca o anacondă, amenințînd să-l sufoce pe vrăjitor cu strânsoarea lui. Gideon încă mai ţinea cu o mână de marginea atuului, dar cealaltă mână începuse să se usuce. Pieptul lui era atât de presat de şarpe, încât nu mai găsea suficient aer ca să mai rostească o altă contravrajă. În cele din urmă, de disperare, lăsă atuul din mână şi desenă în aer un semn magic.

Lui Kobold nu-i luă mai mult de o secundă să-şi dea seama că este singurul care mai ţinea cartea. Începu degrabă să recite vraja blestemată. Dar vraja lui Gideon sosise prima. Cuvintele căzură de pe buzele lui Kobold precum o lingură grea de miere care se strânge într-un bazin de aur lipicios de la picioarele lui, şi mai apoi ca un roi de albine, care formă o mască bâzâitoare pe faţa vrăjitorului. Albinele nu îl înţepau, ci se adunaseră doar pe ochii, nasul, gura şi urechile vrăjitorului, astfel încât nici o bucăţică din faţa lui să nu se mai vadă, cu excepţia gropiţei din bărbie.

Ouroboros reveni la dimensiunile normale, însă Gideon îşi rupsese o coastă şi îi era greu să respire. Asta îi oferi lui Kobold timp ca să traseze o vrajă în aer care să îngheţe instantaneu masca de albine şi s-o poată smulge dintr-o bucată.

Acum nimic nu-l mai putea opri. Cuvintele vrăjii interzise erau dezgustătoare; ele începură adânc în pieptul vrăjitorului şi făceau un zgomot dezgustător, ca un canal de la care s-a scos dopul şi prin care se scurg murdării, dar şi ca cineva care scuipă din gură ceva scârbos.

În timp ce Kobold îşi rostea vraja, ceva începea să prindă viaţă în mijlocul sufrageriei lui Oglethorpe. La început fu ca un vârtej, o vagă coloană de aer, tremurând ca un miraj pe o autostradă fierbinte. Apoi se întuneca şi mai mult, o beznă de nepătruns, un luciu uleios pe suprafaţa unei ape întunecate. Încetul cu încetul luă forma unei tinere fete, cam de de şaisprezece ani, cu părul în dezordine şi cu rochia mototolită. Adunându-şi puterile

datorită vrăjii întunecate, ea deveni un mănunchi de reflexii şi umbre, ireală, imaterială, dar, în acelaşi timp, cât se poate de prezentă în acel loc. În viaţă, ar fi fost o fată frumoasă, dar acum chipul ei palid şi ochii ei holbaţi aduceau cu chipul şi ochii unui om pierdut în labirintul nebuniei.

Gideon se uita lung la acea arătare şi şopti:

– Gwynlyn!

Imaginea ei părea să-i producă durere, dar, în acelaşi timp, vrăjitorul dădea impresia că nu-şi poate dezlipi privirea de la ea. Arătarea făcu un pas spre el, întinzînd o mână. Theodora ştia cumva că dacă spectrul sau fantoma, sau ce-o fi fost l-ar fi atins pe Gideon, acesta ar fi devenit şi el o fantomă. Mai era această luptă una dreaptă? Fetiţa se întoarse spre profesorul O'Shea.

– N-aţi putea să-l ajutaţi?

Merlin îşi scotocea deja buzunarul şi scoase la iveală o punguliţă subţire foarte asemănătoare cu pacheţelele din plastic argintat de „îngheţată astronautică" pe care tatăl ei i le punea întotdeauna în cizmuliţele de Crăciun. Pe faţa exterioară a pungii erau imprimate cuvintele:

TRUSĂ DE REPARAT VRĂJI. NUMAI ÎN CAZURI DE URGENŢĂ. A SE PĂSTRA LA LOC RĂCOROS. Merlin trase cu dinţii de plasticul subţire, dar rezistent, păru că scoate de acolo ceva invizibil şi-l zvârli iute spre Gideon cu aceeaşi mişcare cu care ai pune un cearşaf pe pat. Imediat, Gideon era acoperit de o plasă de lumină gălbuie tremurândă şi bâzâitoare, ca o mie de licurici prinşi într-o pânză fină de păianjen.

Dar Merlin îşi scutură capul.

– Asta nu va ţine mai mult de zece secunde. Scumpă Theodora, spuse el luîndu-i mâna, împrumută-mi mintea ta şi urmează-mă.

Dintr-un anume motiv, ea păru să înţeleagă ce voia el să spună şi strângându-şi ochii, Theodora îl apucă de mână şi sări mental în luptă. „A dori" nu este cuvântul potrivit care să descrie ce făcea ea; el doar indică efortul mental depus, o întindere dureroasă a gândurilor care-o făcea să-şi

simtă capul crăpând. Nu auzi vocea lui Merlin în capul ei, dar pe măsură ce-şi simţea degetele împletindu-se cu ale lui se simţi dintr-odată plină de tot felul de cunoştinţe: ştia acum că nu ea găsise atuul wyvanului, ci că el o găsise pe ea; că alegerea ei de a purta broşa mamei nu fusese întâmplătoare şi mai ştia că deţinea ceva, un talent, un drept din naştere, o trăsătură specială pe care o moştenise de la mama ei.

Toate astea ajungeau la ea cu claritatea neaşteptată a unei ferestre deschise într-o cameră întunecoasă. Ea însă nu avea timp să se gândească la toate. Alungă aceste gânduri şi se concentra la salvarea lui Gideon.

Era ca şi cum ar fi fost smulsă din corpul ei şi apoi i s-ar fi cerut să meargă. Partea din minte pe care era rugată s-o folosească era o parte de care ea habar nu avea că o are. Din nou, fără să audă vocea lui Merlin sau să-i simtă prezenţa în gânduri, Theodora ştia dintr-odată ce avea de făcut şi, unindu-şi mintea cu cea a vrăjitorului, o trimise înspre fantomă.

În jurul lor aerul fremăta şi se contorsiona din cauza vrăjii blestemate a lui Kobold. Theodora fu dintr-odată lovită şi năpădită de o furtună de temeri şi de durere, şi dincolo de ele putu întrezări cu greu alte lucruri întunecate: invidie şi gelozie, mândrie şi ură ucigătoare. Fu şocată să descopere că aceste lucruri nu veneau de la Kobold, ci de la Gideon. Ele se învolburară ca un torent în jurul ei prinzând viaţă şi consistenţă, şi fetiţa începea să înţeleagă că ele veneau din Merlin şi chiar şi din ea, că fantoma avea puterea de a elibera şi de a îndrepta împotriva lor cele mai întunecate dintre gândurile lor.

Avea sentimentul că mintea ei o să cedeze şi că o să fie măturată de torent, dar simţea presiunea fermă a mâinii lui Merlin şi înţelese că ea trebuia să „dorească” şi mai mult, cu toată puterea de care mai era în stare. Durerea pe care o simţea o făcu să ţipe strident şi să simtă cum mâna lui Merlin îi scapă şi ştia că dacă s-ar fi întâmplat aşa răul din cameră ar fi învins.

Dar chiar în clipa în care degetele fantomei erau cât pe ce să apuce braţul lui Gideon, se auzi plânsetul asurzitor al unui animal şi o arătare zveltă şi întunecată ţâşni în cameră şi se năpusti asupra creaturii invocate de Kobold.

După asta, nimeni nu-şi putu da seama de unde apăruse Wycca sau unde ar fi putut să stea ascunsă în casa familiei Oglethorpe. Ceva mai târziu însă, Theodora avea să descopere sub fereastra bucătăriei casei de alături nişte urme apăsate de wyvern şi o cutie de metal care conţinuse cândva porţii din delicatesa domnului Togglemeier - ciocolata cu bucăţi mari de alune - zgâriată şi muşcată. Aroma ciocolatei care se răcea şi nevoia grabnică de a-şi găsi puiul de-abia ieşit din ou, se vădiră a fi mai puternice decât durerea provocată de lăbuţa ruptă şi, odată ieşită din adăpost, Wycca simţise miasma slabă, dar de neconfundat, a unei stafii.

Revenit la viaţă şi fără să dea atenţie piciorului lovit, wyvernul prinse stafia de una dintre încheieturile ei scheletice şi o scutură, cu fervoarea unui câine care dărâmă fotografiile de pe o policioară.

În faţa acestui atac, stafia nu dispăru pur şi simplu, căci vraja fusese prea puternică. Chipul-nălucă a lui Gwynlyn se deforma, trecând de la o faţă care ţipă fără să scoată nici un sunet şi până la o grimasă de furie nebună, şi cât ai clipi din ochi se transformă într-o chestie mătăhăloasă cu mulţi ochi negri înfiorători, ca ochii unui păianjen, cu o gură căscată şi cu atât mai înfiorătoare cu cât era complet lipsită de dinţi.

Wyvernul o ţinu bine cu ciocul, îndreptându-şi ghearele spre creatură, şi aceasta se transformă din nou, luînd forma unui bebeluş plângăcios cu ochii verzi ca de spiriduş, dar Wycca nu domoli strânsoarea. Mai apoi stafia se desfăcu în două părţi şi apoi în alte două părţi, până când o duzină de stafii mici se împrăştiară pe covor şi se ascunseră în spatele canapelei şi sub măsuţa de cafea.

Asta, desigur, se dovedi a le fi fatal. Wycca le ucise una câte una, ca pe atâtea alte delicii culinare de-ale dragonilor, cu urlete victorioase şi pocnituri din cioc.

După aceea, wyvernul se năpusti asupra lui Kobold, îl prinse cu ciocul de gamba şi îl îngenunche. Atuul căzu fluturind pe podea, iar Merlin păşi sprinten înainte şi puse mâna pe el.

În timp ce Kobold se cutremura şi blestema de durere, Ouroboros se înfăşură pe încheieturile mâinilor vrăjitorului, legându-le una de alta şi împiedicîndu-l astfel să mai schiţeze vreun semn diabolic în aer sau să facă alte vrăji.

Rămăsese doar demonul. Wyvernul se întoarse spre uran-iguan-gutan, care se retrase cu un scâncet, dar Theodora sări între ei, protejându-l cu mâinile pe demonul înfricoşat.

– Nu, spuse ea, el nu. El e în regulă.

Buzele lui Febrys începură să tremure, iar genele ei lungi erau umezite de lacrimi.

– Wycca, aşează-te, spuse Gideon, şi wyvernul se aşeză pe picioarele din spate, fără să-şi ia ochii de la Kobold.

Când Gideon făcu un pas şi-i trecu peste cap frâul auriu, Wycca accepta fără sa se opună.

Theodora uitase cu desăvârşire de adulţii de pe canapea. Se întoarse şi o văzu pe Mikko stând cu gura căscată de uimire, pe doamna Naga, aparent interesată, dar nu prea surprinsă, iar pe tatăl ei reînviat şi extrem de atent. Chipul lui lăsa să se întrevadă un amestec de uimire, neîncredere şi emoţie. Bărbatul murmura ceva şi apoi nota repede pe un plic pe care îl luase în grabă din mormanul de scrisori de pe măsuţa de cafea.

– O nouă încrengătura între primitivul Archosaurus şi Pterosaurus? Dar e vorba despre un patruped asemănător Coelurosaurusului - acele aripi sunt doar pentru a da din ele, nu sunt pentru a plana. Iar gura seamănă cu un cioc - aduce cu ciocul unui ceratopsian. Nu are piele de crocodil, ci solzi de peşte - mda, unii dintre pterozauri erau acoperiţi cu ceva care semăna cu o blană. Mi-ar plăcea să văd acei solzi la un microscop electronic. Apoi îşi trase una peste frunte.

– Dar chestia asta este vie! Este vie, vie, vie... Andy, Andy, Andy, idiotul pământului, tot ce trebuie să faci este să iei puţin din sângele lui şi să-i urmăreşti ADN-ul!

Domnul Oglethorpe aruncă stiloul din mână şi scoase un strigăt triumfător de bucurie. Le sărută pe doamna Naga şi pe Mikko, apoi deveni agitat şi începu să bolborosească spre doamna Naga tot felul de lucruri despre rotaţiile pelviene ale fiinţelor care pot zbura.

Theodora nu-şi mai văzuse tatăl atât de fericit dinainte ca mama ei să se îmbolnăvească; se simţi dintr-odată uşurată. Asta era! O astfel de descoperire zguduitoare avea să-l pună pe picioare! wyvernul avea să îndrepte totul. Nu mai trebuia să plece şi să îi lase în urmă pe Milo, pe Val şi pe Mikko. Şi apoi, poate că... Dar, chiar atunci, Theodora îşi îndreptă privirea înspre vrăjitori şi simţi cum i se strânge stomacul. Pentru unii dintre noi, inima ar fi cea care s-ar „strânge”, dar Theodora simţea dezamăgirea în mijlocul stomacului.

– Nu-l poate avea, nu-i aşa? întrebă ea, referindu-se la faptul că domnului Oglethorpe nu i s-ar fi permis să-şi amintească de wyvern, cu atât mai puţin să-l măsoare, să-l examineze, să-i analizeze structura ADN-ului şi să scrie un articol de primă pagină pentru revista *Science.*

Gideon zâmbi cu tristeţe şi dădu din cap.

– N-ar fi prea înţelept.

Merlin încercă să o aline punându-i o mână pe umăr.

– Haideţi să curăţăm locul ăsta, spuse el arătând spre forma bombată şi posacă a lui Kobold, care zăcea cu capul zdrobit, şi să-i aducem aici pe Wycca şi pe puiul ei. Apoi o să ne punem mintea la contribuţie ca să întocmim un plan. Crezi că - urmă el întorcându-se spre Mikko - ne-ai putea procura ceva răcoritor de băut, orice? Să faci vrăji e o activitate care provoacă o sete grozavă.

21
Insula lui Gwynlyn

Era spre sfârşitul lui august, şi în casa familiei Oglethorpe lucrurile aproape că reveniseră la normal, cu mici modificări. Cum vrăjitorii nu-i permiseră domnului Oglethorpe să-şi amintească de wyvern, se întâmplă totuşi că fragmente dintr-un ou ciudat fură descoperite în cuibul părăsit al unor şoimi călători în turnul din clădirea Vamei ce domina portul Boston.

Fragmentele au fost trimise la laboratorul lui Andy Oglethorpe pentru analize şi identificare, şi se părea că erau şanse mari ca lucrarea lui despre acele fragmente de ou să fie acceptată spre publicare de cei de la revista *Science.*

Silverfish privea cu interes cererea domnului Oglethorpe pentru obţinerea unui post de profesor titular la Universitate, iar Madeleine Silverfern chiar o invitase pe Theodora la o petrecere pe patine, pentru cea de a douăsprezecea ei aniversare. Ea se dovedi mult mai puţin distantă decât te-ai fi aşteptat, cu toate că, atunci când Mikko avu ideea s-o invite pe Madeleine pe la ei, domnul Oglethorpe se văzu nevoit s-o roage pe fiica lui ca în timpul cinei să nu mai scoată tot felul de sunete, prefăcându-se că i s-a făcut rău.

Şi din mintea lui Mikko fuseseră şterse amintirile aventurilor din acea vară; cu toate acestea, Theodora o prinse odată în cămară ţinând într-o mână o conservă de anşoa şi în alta o pungă de jeleuri şi având pe chip o expresie nedumerită. Însă imediat Mikko strănută şi îşi reluă inventarul vastei sale colecţii de condimente necesare pregătirii petrecerii de sfârşit de vară dată de domnul Oglethorpe, la încheierea campionatului de ping-pong.

Acesta era un eveniment anual şi începuse înainte ca mama Theodorei să moară, iar când tatăl ei sugerase că era timpul să mai organizeze o petrecere, fu ideea Theodorei ca aceasta să fie una în stil indonezian, cu un

uriaş platou de orez şi în jur de o sută de boluri mici în care acesta să fie servit.

Milo şi Valerie au venit la petrecere arătând foarte schimbaţi după vacanţa de vară. Valerie purta acum sutien (şi acest lucru părea să o preocupe foarte mult), iar Milo era atât de bronzat şi de înalt după zilele de vară petrecute la fermă, încât abia mai putea fi recunoscut. Theodora o surprinse pe Valerie, o dată sau de două ori, holbându-se la el într-un fel care-i dădu fiori - nu putea spune că era geloasă, dar avea acel sentiment că în clasa a şasea lucrurile nu aveau să mai fie la fel.

Prietenii îşi luară castroanele cu îngheţată şi cu banane prăjite şi ieşiră în grădină să privească zborul primilor lilieci. Auzeau în depărtare sunetul muzicii şi vocile oamenilor mari, care sporovăiau şi râdeau; lumina din casă cădea în fâşii lungi dreptunghiulare pe peluza întunecată. După ce abandonară un meci de ping-pong jucat într-o doară, se aşezară cu toţii pe iarbă ca să discute despre vara care trecuse.

– Dar pentru tine cum a fost? o întrebă Milo în cele din urmă.

– Da, chiar, zise şi Valerie, tu ce-ai făcut în timp ce tatăl tău a fost plecat?

– Păi, ştiţi, spuse Theodora încercând să înnoade un fir de iarbă, am stat mai mult cu Mikko. Ne-am dus la bibliotecă şi la lac... A fost cam plictisitor.

Valerie se întinse pe iarbă cu un zâmbet în colţul gurii. Ştia că Theodora ascundea ceva şi îşi puse în minte să afle despre ce era vorba, poate atunci când Milo nu avea să mai fie prin preajmă.

A doua zi avea să fie a doisprezecea aniversare a Theodorei, şi, când primi cadoul de la tatăl ei, trebui să-şi reţină dezamăgirea: un DVD de la filmările pentru *Vrăjitori şi wyverni* (cu nouă minute de filmare în plus) şi un joc electronic, Sybil şi Magicienii, continuarea la Căpcăunul şi Prevestirile. Cu o lună în urmă, i-ar fi sărit de gât ţipînd de bucurie şi de recunoştinţă, dar acum tot ce izbuti să facă fu

să schiţeze un zâmbet distant şi să-i mulţumească aşa cum i-ai mulţumi unei mătuşi care te aprovizionează mereu cu lenjerie.

– Ştiu, spuse tatăl ei. Eşti sătulă de wyverni, dar am rezervat o copie pe internet înainte să plec în Laos, ca să fiu sigur că o vei avea de ziua ta. Dar mai am ceva care cred că o să-ţi placă şi mai mult. Scoase ceva mic şi albastru din buzunar şi i-l înmâna.

Theodora îl ţinea în mâini fără să înţeleagă.

– Este paşaportul mamei, spuse ea nedumerită.

– Da, şi aş vrea să-l ţii tu până când vei avea propriul paşaport, îi spuse tatăl ei. Data viitoare când mai plec pe teren, vii cu mine. Eu şi Mikko ne-am gândit că eşti pregătită.

Theodora lăsă paşaportul să cadă, îşi îmbrăţişa tatăl şi izbucni în plâns, iar el o imită. Chiar şi Mikko, care era în bucătărie, dar nu tăia ceapă, fu nevoită să-şi şteargă ochii de lacrimi cu un prosop de bucătărie.

Abia mai târziu, analizând fotografia mamei ei de pe prima pagină a paşaportului, îşi aminti că tatăl spusese „eu şi Mikko”. Va trebui să îşi ia inima în dinţi şi să îl întrebe ce-a vrut să spună cu asta. Dar nu chiar acum.

În următoarea săptămână, Gideon, Merlin, doamna Naga şi sărbătorita Theodora, care venise chipurile acasă la doamna profesoară ca să ia lecţii de pictură, se strânseră pentru o mică reuniune. În sufragerie, Merlin îi prezentă foarte ceremonios Theodorei propriul pandantiv oficial cu bufniţă şi glob de cristal care avea şi un cârlig cu care putea fi agăţat de rucsac.

– Dar n-am făcut nimic! protestă Theodora în timp ce Merlin încerca să prindă pandantivul de inelul rucsacului.

Gideon îi zâmbi.

– Dar ai făcut mai mult decât îţi închipui. Ne-ai ajutat să găsim puiul de wyvern, şi, dacă tu nu ne-ai fi ajutat în timpul săpăturilor, nu am fi reuşit să învingem stafia.

– Aşa se numeşte? A săpa?

– Da, este doar un fel de a spune, zise Merlin. Nu exista nimic mai precis în limba engleză. Elfii din zilele noastre disting zeci de feluri de săpături. Elfişa este o limbă deosebită.

Mai aveau pentru ea şi o declaraţie scrisă de mână - „Premiul Pentru Curaj, din partea Sinodului Americii de Nord a Breslei Adepţilor Artelor Vrăjitoreşti”.

– Exemplarul pe pergament o să apară în mai puţin de şase săptămâni, explică Merlin. Durează atâta nu pentru că ar fi prea multe declaraţii la care lucrează, ci pentru că documentul este scris cu sânge de salamandră pe pergament şi, cum sunt o specie pe cale de dispariţie, trebuie să aşteptăm salamandrele să doneze suficient sânge.

– Să doneze? repetă neîncrezătoare Theodora.

– Sigur, prin Crucea Violetă.

La sfârşit, toastară cu limonada. Mare păcat că Mikko nu putea fi de faţă - ca să vadă rezultatele eforturilor ei pentru regăsirea atuului de wyvern - dar Theodora înţelegea de ce Merlin, Gideon şi doamna Naga deciseseră împreună că este mai bine să-i cruţe pe ea şi pe domnul Oglethorpe de orice amintire legată de Kobold, Febrys şi toate celelalte. În cele din urmă, se dovedi că doamna Naga nu era membră a Breslei, ci a unui club mult mai vechi cu sediul în Bangalore, India, şi cu filiale în India şi în Nepal.

Gideon şi Wycca urmau să se întoarcă înapoi în secolul al XIII-lea, printr-o gaură scânteietoare. Ei bine, nu era vorba despre acea gaură de vierme care unea grădina de pepeni a castelului cu ringul de dans al Clubului Golghota din Piaţa Centrală, ci despre o alta. Dacă în secolul al XIII-lea aceste găuri care îl uneau pe Atunci cu Acum erau instabile, în secolul al XlX-lea, un inginer din rândurile Breslei reuşise să stabilizeze aceste găuri ce îl uneau pe Acum cu Atunci, aşa că ei puteau călători cu precizia metroului londonez. Deşi aceste găuri îmbunătăţite existau chiar în Boston (una inclusiv sub parcul Fenway), Gideon şi Wycca aveau să plece folosind o gaură scânteietoare din camera din dosul unui magazin de ciocolată din Salem.

Dar Vyma, aşa cum numise Theodora puiul de dragon, nu avea să plece cu ei. Ea nu se putea întoarce Undeva şi Cândva unde nu exista ciocolată. Wycca avea şanse să scape de dependenţa de ciocolată, dar pentru puiul, care nu cunoscuse o alta formă de hrană, acest lucru era imposibil. Aşa că Merlin renunţase la poziţia lui emerită din cadrul Universităţii Harvard şi la apartamentul său din Agassiz Arms şi se pregătea să înceapă o nouă viaţă. Anul lui avea să fie de acum împărţit în două: prima jumătate, într-un castel dărăpănat de pe una dintre cele mai izolate dintre insulele Orkney, în nordul Scoţiei, unde Vyma se va putea ascunde printre minele învăluite în ceţuri, şi cealaltă jumătate a anului aveau să şi-o petreacă pe coasta estică din Costa Rica, în mijlocul unei plantaţii de arbori de cacao, unde ea ar fi putut fi cu uşurinţă confundată cu un liliac care mănâncă fructe.

Când Theodora se scuză şi se duse la toaletă, doamna Naga îşi trecu privirea de la Gideon la Merlin şi înapoi.

– O să îi spuneţi?

Merlin se gândi pentru o clipă.

– Că este fiica unei vrăjitoare? Cred că încă nu a venit momentul.

Gideon petrecuse timp îndelungat cercetând fotografia în care mama Theodorei ţinea în mână un pui din cauciuc, şi, în cele din urmă, o întrebă dacă nu mai avea şi alte poze cu rude din partea mamei. Ea îi arătase un album, şi, printre pozele vechi de acolo, Gideon surprinse cu coada ochiului fotografia ştearsă şi puţin îndoită a unei tinere femei care debarca pe Insula Ellis pe la 1900.

Era, fără doar şi poate, Gwynlyn. Tatăl ei o trimisese pe o „insulă îndepărtată” să-şi revină din nebunie, şi ce altă insula ar fi putut fi mai îndepărtată decât Manhattanul, la început de secol XX. Iar femeile din familia doamnei Oglethorpe se pricepuseră de minune, fiecare în felul ei, la dragoni, fie că aceştia erau gravaţi în bronz pe nişte vaze din vreun mormânt chinezesc antic, sau erau parte a unor poveşti înregistrate de către locuitorii căsuţelor din Wales,

sau ridicaţi la rangul de „pterodactyli” pe o lespede dintr-o carieră de piatră din Germania.

– O să stau cu ochii pe ea, le spuse doamna Naga. Va avea tot timpul din lume ca să afle.

Când Theodora se întoarse de la toaletă, ea le înmâna vrăjitorilor darurile ei de rămas-bun. Pentru Gideon avea o vestă Thinsulate argintie, uşoară, călduroasă şi rezistentă la apă, pentru momentele în care o va antrena pe Wycca dimineaţa devreme; lui Ouroboros îi luase un pai trăsnit cu două capete şi o mulţime de bucle, ca traseul unui raliu; pentru Ignus luase o sticlă veche cu modele, care conţinuse odată un ulei special, şi pentru Wycca cumpărase un joc Frisbee de un portocaliu ţipător.

Gideon a fost foarte impresionat. El şi Merlin erau gata să plece singuri prin gaura de lumină din magazinul cu ciocolată; Wycca se afla într-o ladă mare pe care scria: „CACAO/COCOA“. Aşa că a trebuit sa le spună la revedere de pe treptele casei în care se născuse doamna Naga.

El o privi în ochi într-un mod foarte solemn, de parcă văzuse în ei ceva din Gwynlyn, apoi râse în sinea lui şi o sărută pe frunte.

– Bun-rămas, Theodora Oglethorpe, spuse el.

În timp ce maşina veche şi verde a doamnei Naga se înclina coborând strada îngustă, Gideon dispăru purtând noua lui vestă argintie, iar din rucsac se vedea un colţ portocaliu din discul Frisbee. Merlin stătea pe roată cu lădoiul de lemn legat precar deasupra maşinăriei.

Doamna Naga se uita la ceas şi apoi îşi întinse o mână peste umerii Theodorei, care începeau să se lase.

– I-am promis lui Mikko că te vei întoarce acasă până la patru. Nu prea are sens să ne întoarcem în atelier ca să-ţi termini lecţiile, abia avem timp să-i scoatem în parc pe Kip şi pe Rudy ca să fugărească mingi de tenis.

Vrăjitorii se aflau în ultima camera a magazinului de ciocolată, Gideon stătea cu picioarele încrucişate pe un sac cu migdale prăjite, iar Merlin încerca să arate respectabil în timp ce îşi ţinea echilibrul pe marginea unui butoi de două

sute de litri cu lichior de cireşe amare. Îndepărtară calota metalică de mărimea unui capac de canalizare pe care scria ceva în latina vrăjitorilor. Gaura luminoasă începu să pâlpâie în mijlocul podelei de ciment, aşteptându-i. Wycca trăgea un pui de somn în lada ei pentru cacao.

– Merlin, spuse Gideon, vreau să-ţi spun ceva înainte să mă întorc la propriul Cândva/Undeva.

Merlin îl privi cu interes, dar nu surprins.

– Cred că ştiu despre ce-i vorba, spuse el, deoarece am simţit şi eu acelaşi lucru în timpul săpăturilor. Spune!

– Ceea ce a făcut Kobold nu a fost din dragoste, nebunie ori răzbunare. Cu toate că el a crezut cu adevărat în ceea ce-a făcut, iar noi, la rândul nostru, am fost nevoiţi s-o credem. Gideon se juca întruna cu fermoarul de la noua lui vestă argintie. Nu aş putea dovedi şi nici nu aş putea spune de unde ştiu, dar jur că tot ce s-a întâmplat a fost din ordinul altcuiva. Alta era miza - nu Wycca, nici puiul ei, nici chiar distrugerea mea. Şi, la urma urmei, dacă fantoma chiar pusese ochii pe mine, ce s-ar fi ales de mine? Probabil că am fost folosit, aşa cum a fost şi Kobold folosit. Dar cu ce scop?

Merlin dădu din cap.

– Un câştig mult mai mare.

– Dar care este acela?

Merlin îşi lăsă privirea să hoinărească prin magazie, iar ochii lui străluceau în spatele ochelarilor.

– Gândeşte-te, prietene! Ce ai putea câştiga mai mult decât Magia Sălbatică? Nu este vorba despre controlul găurilor de lumină, sau al lui Cândva şi Undeva, ci este vorba despre o poartă spre Ceea-ce-nu-a-Existat-Niciodată. În ultimii ani, exploratorii au descoperit pe fundul mărilor cratere prin care ţâşnesc din fundul pământului pietre topite, aşa cum menţionează vechile legende ale elfilor, care spun că centrul lumii este format din aur topit. Creaturi ciudate locuiesc în acele crevase, mai ciudate decât ne-am putea imagina. Unii vrăjitori cred că există crevase care lasă magia să treacă prin ele, şi, în mod

normal, tot felul de ciudăţenii sunt atrase în astfel de vârtejuri.

Gideon se cutremură.

– Magicus Invertus? spuse el.

Acea magie înfricoşătoare pe care el o ţinea captivă într-o sticlă legată la gură cu nişte corzi de harpă de-ale elfilor, închisă într-o cutie metalică fermecată.

Merlin dădu din cap şi se uită la ceasul de la mână.

– Sper să mă înşel. Timpul o va dovedi. Şi, pentru că veni vorba de timp, prietene, tu trebuia să fii deja plecat, încearcă să-mi dai câte un semn din când în când prin intermediul grădinii cu pepeni. Doamna Naga va verifica în fiecare ultima marţi din lună şi-mi va trimite vorba.

Gideon dădu din cap aprobator şi se asigură că Ouroboros era agăţat de braţ şi că Ignus era la locul lui, în sticluţa din buzunar. Apoi îngenunche s-o elibereze pe Wycca din ladă. Ea scoase un strigăt lung de protest, îşi deschise ochii ca de pisică şi clipi uitându-se la el somnoroasă.

– Hai, vino, murmură el în timp ce-i punea frâul, de partea cealaltă te aşteaptă o farfurioară cu lapte. El apucă strâns capătul frânghiei ce atârna în lumina lunii şi înfăşură celălalt capăt în jurul taliei sale, fermecând nodul. Apoi se aplecă şi dădu mâna cu Merlin. Adio, prietene!

Merlin îi apucă mâna şi, luând un accent irlandez, începu să recite o veche binecuvântare vrăjitorească irlandeză:

– Fie ca veşnic luna să-ţi privească faţa şi vântul să te asculte întotdeauna!

Gideon îşi strigă cu un sunet caracteristic wyvernul, păşi în cerc, şi amândoi dispărură pe dată.

Ce s-a ales de Kobold şi de Febrys? Breasla a hotărât că, ca urmare a recitării de blesteme şi a unui comportament necuviincios din partea unui membru al frăţiei vrăjitorilor (fie că era sau nu un membru de vază al Breslei), Kobold va fi supus unei Mari Degradări, ceva între ridicarea dreptului de practică al unui avocat şi smulgerea

ghearelor unei pisici. Aceasta nu i-a lăsat decât cele mai umile puteri, suficiente însă cât să creeze neplăceri pe holurile tribunalului din Washington sau în piaţa de pe Wall Street. Aşa că acum, Kobold, adică Konnie Lamb, se văzu brusc exilat la Hollywood, ca să îşi exerseze talentele printre alţi vrăjitori din lumea efectelor speciale. Dacă priviţi genericul următorului film *Vrăjitori şi wyverni,* îi veţi putea vedea numele printre zecile care vor curge pe ecran.

Febrys nu s-a reîntors prin gaura de lumină. Lui Gideon şi lui Merlin le-a fost imposibil să-i îndeplinească dorinţa lui cea mai mare, şi anume, să devină o femeie, dar ea avea acum destulă inima ca să poată deveni un Demon de Primă Clasă. După ce s-au mai gândit un pic, cei doi vrăjitori l-au dus în Grădina Publică şi, la adăpostul întunericului, i-au oferit o nouă înfăţişare.

De atunci, de câte ori Theodora merge în Grădina Publică, caută cu grija o anume lebădă - care stă de obicei mulţumită cu picioarele afundate în nămol - şi-i aruncă bezele.